

รณาสัย

เขียน สารคดีการเมือง เบื้องหลังสหรัฐอเมริกาใช้กลไก
บีบสนประชาชาติให้รักษามลประโยชน์ของตน
ด้วยการดำเนินนโยบาย

ปลุกผี คอมมิวนิสต์

สำนักพิมพ์ จงเจริญการพิมพ์

๒๕๓ สี่แยกสำราญราษฎร์ ถนนบำรุงเมือง
กรุงเทพมหานคร โทร. ๒๑๔๔๐๑

ผู้เขียน : ธนาลัย

ปก : ชัย ราชวัตร

พิสูจน์อักษร : สกวน วรรณกรรม

ผลงาน : พิมพ์ครั้งที่ ๒

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด จงเจริญการพิมพ์ ๒๕๓ สี่แยกสำราญราษฎร์ ถนนบำรุงเมือง
กรุงเทพฯ ๖ นายคุสติ วิจารณ์ชัย น.ศ. ๒๕๓๗ โทร. ๒๒๓๓๓๓, ๒๒๓๓๓๓

คำแถลงของสำนักพิมพ์

อนุสนธิจากหนังสือ “ปลูกฝั
กอมมิวนิสต์” ของธนาถย์ที่ได้จัดพิมพ์
ขึ้นมาและได้หมดลงอย่างรวดเร็ว ทำ
ให้แฟนธนาถย์ผิดหวังเป็นจำนวนมาก

ทางสำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์
ขึ้นมาสนองความต้องการอีกครั้ง

อนึ่ง ในการจัดพิมพ์ขึ้นมาใหม่นี้
ธนาถย์ได้ทำการ (ปลูก) แกะไขให้สมบูรณ์
ในทุกแง่มุมต่าง ๆ

ลัทธิปลูกผีคอมมิวนิสต์

อันลัทธิปลูกผี ๆ นั้นไม่ใช่
เรื่องผีนางไม้ที่ไหนนั่น
แต่เป็นการใส่ร้ายป้ายสีกัน
ฝ่ายหนึ่ง จิตเกล้งบิดเบือน

เพื่อประโยชน์นายทุนทหารโหด
คิดลงโทษผู้ขัดขวางต่างเชือดเฉือน
ว่านั่นคือคอมมิวนิสต์คิดฟั่นเฟอน
ใจเลือนเปื้อนทำลายชาติกิน

แสวงหาหน้าดำกราดประกาศผิด
ว่านั่นคือคอมมิวนิสต์คิดโหดหิน
ทำลายความสุขแสนในแผ่นดิน
ล้างผลาญศาสนาแสนอาธรรม

เพื่อให้มวลประชาแก่นอาณาต
ถึงประกาศเข่นฆ่าให้อาสน์
ผลตกฝ่ายนายทุนคุณอนันต์
เพราะมีวันโฉดฉ้อได้ต่อไป

อันลัทธิปลุกผีคอมมิวนิสต์
คือลัทธิบายผิดไซ้หรือไม
เพื่อจักรวรรดินิยมได้สนใจ
ได้แบ่งไพร่ผู้ไวกว

เพื่อระบบชนชนกงทนอยู่
การข่มขู่กดขี่ยังมีต่อ
ระบบชนขหลังยังไม่พอ
นายตองน้อยข้าชาวตบ

ถาวร บุญวัฒน์

ปลูกผักออร์แกนิก

โดย

อานันท์

๑ เริ่มขบวนการปลุกผี

เนื่องจากได้อ่านบทความ
ของ ดร. ป๋วย อึ๊งภากรณ์ (มหาราชภัฏ
๓-๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๖ ซึ่งได้นำมาตีพิมพ์
ไว้ในตอนท้ายของหนังสือเล่มนี้ด้วย) มี
ข้อความตอนหนึ่งว่า “การประณาม
คอมมิวนิสต์นั้นเปรียบได้กับการกลัวผี
ผีจะมีจริงหรือไม่จริงไม่สำคัญ ถ้า
กลัวผีถึงขนาดที่เจตสิกจะถูกให้หากระ-
แสวงไปต่าง ๆ นานา ผลสุดท้ายเจตสิก
นั่นเองจะหลงในเรื่องผี คนเราเมื่อ

กลัวผีแล้ว สติสัมปชัญญะปลาสนาการไปสิ้น ไม่สามารถใช้วิจารณ์ญาณด้วยเหตุผล คนที่กลัวผีและอยู่ให้ประชาชนกลัวผีตามไปด้วย จึงเป็นต้นเหตุแห่งอันตรายแก่บ้านเมืองของเราไม่น้อยไปกว่าตัวผีเอง” ทำให้คนถึงเรื่องอเมริกันปลูก ‘ผี’ ในสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นเรื่องการเมือง อเมริกันที่ตลปตะแลง แต่กลายเป็นเรื่องน่าเศร้าใจในประวัติศาสตร์ของโลกมนุษย์

ขบวนการปลูก “ผี” ในสหรัฐเริ่มต้นในปี ค.ศ. ๑๙๔๕ โดยพรรครีพับลิกัน (พรรครัฐบาลอเมริกันปัจจุบัน) เป็นผู้ริเริ่มขึ้น จุดประสงค์แท้จริงเท่าที่สังเกตไม่ใช่อื่น นอกจากการหาอุปายเพื่อโค่นรัฐบาลพรรคเดโมแครตของประธานาธิบดี โรสเวลท์ ซึ่งชนะการเลือกตั้งติดต่อกันมาถึง ๔ ครั้งนั้น ประการหนึ่ง และพยายามสร้างเสริมฐานะของรัฐบาลจีนก๊กมินตั๋งของ จอมพลเจียงไคเช็ค ให้เป็นลูกสมุนที่เข้มแข็งในการดำเนินนโยบายต่างประเทศของสหรัฐในเอเชียอีกประการหนึ่ง

ในตอนต้นปี ค.ศ. ๑๙๔๕ นั้นสงครามทางด้าน

ยุโรปปรากฏแล้วว่าเยอรมันจะต้องปราชัยอย่างเด็ดขาดยังคงเหลือแต่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งญี่ปุ่นยังครองอำนาจอยู่ ขณะนั้นแม้กำลังทางเรือของญี่ปุ่นได้ถูกทำลายย่อยยับไปแล้วก็จริง แต่กำลังทางบกของญี่ปุ่นก็ยังเข้มแข็งอยู่และยึดครองอาณาเขตของเอเชียไว้อย่างกว้างขวางตั้งแต่แมนจูเรียทางทิศเหนือลงมาถึงเอเชียอาคเนย์ ความพยายามของสหรัฐที่จะทำลายล้างอำนาจของญี่ปุ่นให้ถึงความปราชัยนั้นไม่ใช่จะทำได้ง่าย ๆ ตามแผนยุทธการสหรัฐจะต้องใช้กำลังทหารนับล้าน ๆ จึงจะได้ผลสำเร็จตามแผนการ ความหวังของสหรัฐจึงอยู่ที่การได้กำลังจากจีนเพื่อการรบในผืนแผ่นดินใหญ่ของจีนประการหนึ่ง และรัสเซียเพื่อการรบในดินแดนแมนจูเรีย ซึ่งญี่ปุ่นยกฐานะขึ้นเป็นประเทศแมนจูก็อีกประการหนึ่ง

แต่ในประเทศจีนเวลานั้นแตกแยกกันเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งคือ เจียงไคเช็คตั้งรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งอยู่ที่เมืองจุงกิง อีกฝ่ายหนึ่งคือเหมา เจ๋อตง ตั้งรัฐบาลพรรคคอมมิวนิสต์อยู่ที่เมืองเยนอัน รัฐบาลเจียงไคเช็คเป็นรัฐบาลที่สหรัฐรับรองและให้การสนับสนุนอย่างเป็นทางการ

ทางการ ทั้งสองฝ่ายได้ทำการสู้รบขับเคี่ยวกันมาเป็นเวลา
ช้านาน ฝ่ายก๊กมินตั๋งก็ไม่มีทางเอาชนะพรรคคอมมิวนิสต์
ได้ ทุกครั้งที่เจียงไคเช็คโฆษณาว่าพรรคคอมมิวนิสต์ถูก
ปราบปรามหมดสิ้นแล้ว ยังคงมีเหลือแต่พวกโจรเที่ยว
รังควานชาวบ้านอยู่นั้น กลับปรากฏว่าพรรคคอมมิวนิสต์
มีกำลังเข้มแข็งขึ้นและได้รับความสนับสนุนจากประชาชน
พลเมืองมากขึ้นเป็นลำดับทุกครั้งไป ความหวังที่จะให้
พรรคทั้งสองปรองดองกัน โดยยอมรับนับถือจอมพล
เจียงไคเช็คเป็นประมุขของประเทศนั้น ไม่มีทางที่จะเป็น
ไปได้ ทั้งนี้เพราะเมื่อ ค.ศ. ๑๙๓๖ ลูกน้องของจอมพล
เจียงไคเช็ค ๔ คนคือ จางซูเหลียง กับ ยางซูเจิ้ง ออก
อุบายจับจอมพลเจียงไคเช็คไปคุมตัวไว้ที่ในเมืองซีอัน
บังคับให้เจียงไคเช็คดำเนินการต่อสัญญาซึ่งรัฐบาลเข้าไป
ยึดครองแมนจูเรียและจีนเหนือไว้แล้ว เจียงไคเช็คกลับ
ตอบแทนผู้ทำการเพื่อหวังดีต่อชาติทั้งสองคนนั้น โดยจับ
จางซูเหลียงไปขังลี้มจนตาย ส่วนนายพลยางซูเจิ้ง ลูก
น้องจางซูเหลียงนั้นถูกประหารชีวิต ๓ ชั่วโมง นโยบายน
ของเจียงไคเช็คคนนั้นไม่มีอื่น นอกจากพยายามกำจัดพรรค

คอมมิวนิสต์ให้ราบคาบเสียก่อนเพื่อความเป็นเอกใน
ประเทศจีนแต่เพียงผู้เดียว ส่วนการต่อสู้การรุกรานญี่ปุ่น
ซึ่งเป็นศัตรูสำคัญของจีนนั้นเจียงไคเช็คกลับถือว่าเป็นสิ่ง
ไม่สำคัญเท่ากับการปราบคอมมิวนิสต์ !

ประธานาธิบดีโรสเวลต์ตัดสินใจในนโยบายที่จะดึง
เอารัสเซียเข้ามาร่วมสงคราม ต่อสู้กับญี่ปุ่นในสมรภูมิ
แต่การดึงเอารัสเซียเข้ามาช่วยนั้นไม่ใช่ของง่ายเหมือน
กัน เพราะรัสเซียมองญี่ปุ่นมีสัญญาไม่รุกรานกันอยู่ การ
ยุแหย่ให้คนชกปากกัน ต้อง มีสินจ้างรางวัลบ้าง เป็น
ธรรมดา ด้วยเหตุการณ์ทำความตกลงอย่างลับ ๆ ที่
ยอลต้าในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๔๕ รัสเซียมองได้รับ
สิทธิต่าง ๆ ที่รัสเซียเคยมีอยู่ในแมนจูเรีย แต่ภายหลัง
ตกไปเป็นของญี่ปุ่น เพราะรัสเซียแพ้สงครามญี่ปุ่นเมื่อ
ค.ศ. ๑๙๐๔ นอกจากนั้นยังมีข้อตกลงกันว่าสำคัญอีกข้อ
หนึ่งคือ ข้อตกลงเกี่ยวกับ สาธารณรัฐมองโกเลีย นอก
ซึ่งจีนเคยถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของดินแดนจีนมาแต่ก่อน
ครั้นต่อมาเมื่อรัสเซียทำการปฏิวัติเป็นคอมมิวนิสต์ได้
สำเร็จภายหลังสงครามโลกครั้งแรก รัสเซียสนับสนุนให้

มองโกเลียตั้งตัวเป็นเอกราชขึ้น ข้อตกลงเกี่ยวกับ
 สาธารณรัฐมองโกเลียนอกนี้ โรสเวลต์และเชอร์วิลล์
 ตกลงให้เป็นไปตามข้อเสนอของรัสเซียคือให้คงสถานะ
 ของมองโกเลียนอกไว้ตามเดิม อย่างไรก็ตาม ภาย
 หลังรัฐบาลเจียงไคเช็ค^๕คนเองได้ทำความตกลงกับรัสเซีย
 มีความสำคัญว่า มองโกเลียนอกจะรวมอยู่กับจีนตาม
 เดิมหรือจะเป็นสาธารณรัฐเอกราชต่อไปนั้น สุดท้ายแต่
 ประมาติของมองโกเลียนอก ผลของการออกเสียงของ
 ประชาชนในมองโกเลียนอก ปรากฏว่าเกือบทั้งร้อย
 เปอร์เซ็นต์ต้องการเป็นสาธารณรัฐเอกราชต่อไปตามเดิม

ผลพลอยได้อีกประการหนึ่งก็คือรัสเซียจำต้องรักษา
 สัมพันธภาพกับรัฐบาลเจียงไคเช็ค ซึ่งเป็นรัฐบาลที่รัสเซีย
 รับรองและมีความสัมพันธ์ทางการทูตต่อกันแล้ว รัสเซีย
 ไม่มีทางที่จะยื่นมือเข้าไปเกี่ยวข้องเพื่อประโยชน์ของ
 พรรคคอมมิวนิสต์จีนด้วยประการใดเลย “สตาลิน”
 จอมคอมมิวนิสต์รัสเซียเองก็ไม่เชื่อว่า เหมา เจ๋อ ตง
 จะทำการปฏิวัติได้สำเร็จ กลับคิดหมิ่น “เหมา” เสีย
 ค่ายซ้ำ ว่าเป็นบุคคลที่มีความรู้แคบเมืองนอกเมืองนาที่

ไม่เคยไปเห็นมาสักที จะทำการใหญ่สำเร็จได้อย่างไร
 สตาลินเคยคิดจะสนับสนุน ‘ลิลิขาน’ ซึ่งเป็นผู้มีความ
 คิดเห็นแนวเดียวกับสตาลินขึ้นเป็นใหญ่แต่ก็ไม่สำเร็จ

รัสเซียแม้จะได้ตกลงทำสงครามกับญี่ปุ่นตามข้อตกลง
 ที่ยอลต้าในเดือนกุมภาพันธ์ ๑๙๔๕ แล้ว ก็ยังรีรออยู่
 หาได้ปฏิบัติตามข้อตกลงนั้นไม่ จนกระทั่งปรากฏว่า
 อเมริกาทดลองระเบิดปรมาณูสำเร็จ และเอาระเบิด
 ปรมาณูมาทิ้งทำลายเมืองฮิโรชิมาและนางาซากิเป็นจุดในวันที่ ๖
 สิงหาคมปีเดียวกัน รัสเซียจึงได้ประกาศสงครามกับญี่ปุ่น
 ในวันที่ ๘ สิงหาคม และหลังจากนางาซากิถูกระเบิด
 ปรมาณูอีกลูกหนึ่งในวันต่อมา ญี่ปุ่นก็ยอมแพ้อย่างราบ
 คาบในเวลาต่อมาอีก ๕ วัน หมายความว่ารัสเซียมีส่วน
 ร่วมสงครามด้วยเพียงหนึ่งสัปดาห์เท่านั้นสงครามก็ยุติ ใน
 ฐานที่รัสเซียเป็นฝ่ายชนะสงคราม รัสเซียก็ขนเอาทรัพย์สิน
 ที่มีค่า เช่น โรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ที่ญี่ปุ่นเข้าไป
 ลงทุนสร้างไว้ในแมนจูเรียกลับไปบ้านเมืองของตนมาก
 มาย เพื่อเป็นการชดเชยความเสียหายที่รัสเซียได้รับจาก
 สงครามในยุโรป

พวกอเมริกันเป็นอันมากเห็นว่ารัสเซียข่มมือเบา
เท่า ๆ เพราะช่วยรบไม่ทันก็ได้ผลกำไรมากมาย แต่หา
นักไม่ว่ารัสเซียสู้รบกับเยอรมันอย่างเข้มข้นในยุโรป
นั้น รัสเซียถูกเยอรมันทำลายย่อยยับขนาดไหน ?

เมื่อรัสเซียได้ทรัพย์สินที่ต้องการแล้วก็ถอดทัพออกไป
จากแมนจูเรียทั้งแมนจูเรียไว้ให้เป็นสมรภูมิของสงคราม
กลางเมืองระหว่างก๊กมินตั๋งกับคอมมิวนิสต์ต่อไป

สงครามกลางเมืองระหว่างก๊กมินตั๋งกับ
คอมมิวนิสต์เวลานั้นปรากฏว่าพรรคคอมมิวนิสต์
เป็นฝ่ายทำการได้เปรียบอยู่เรื่อย ๆ ทั้งนี้เพราะ
ประชาชนชาวแมนจูเรียและจีนเหนือซึ่งถูกรัฐบาล
ก๊กมินตั๋งทอดทิ้งปล่อยให้ญี่ปุ่นรุกรานเรื่อยมาตั้งแต่
ค.ศ. ๑๙๓๒ โดยไม่คิดทำการต่อสู้ป้องกันประการ
ใดนั้น นิยมและสนับสนุนฝ่ายคอมมิวนิสต์ ซึ่ง
พยายามต่อสู้การรุกรานของญี่ปุ่นมาก่อนประการ
หนึ่ง และเพราะยุทธวิธีของกองทัพฝ่ายคอมมิวนิสต์
ดีกว่าของเจียงไคเช็คอีกประการหนึ่ง หาใช่เพราะ
รัสเซียช่วยเหลือฝ่ายคอมมิวนิสต์ไม่ นายพล

มาร์แชลล์ ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญที่สุดคนหนึ่งของ
สหรัฐได้กล่าวอย่างเปิดเผยว่า ท่านไม่เห็นมีหลัก
ฐานอันใดที่แสดงว่ารัสเซียได้ยื่นมือเข้าไปเกี่ยวข้องกับ
กับสงครามกลางเมืองของจีนทั้งสองฝ่ายเลย

อันที่จริง อเมริกาก็พยายามอย่างเต็มที่ใน
การช่วยเหลือรัฐบาลเจียงไคเช็คทั้งทางการเมือง
และการเงินแต่การปกครองแบบเผด็จการของเจียง
ไคเช็ค ความเหลวแหลกของบรรดานักการเมือง
ฝ่ายก๊กมินตั๋ง ซึ่งก่อความเดือดร้อนให้แก่ประชา
ชน บรรดาผู้ร่ำรวยเกี่ยวกับความเป็นไปในเมือง
จีนอย่างใกล้ชิดที่สุดหลายคน เช่น นายพล สติลเวล
ซึ่งเป็นผู้บัญชาการรบในสมรภูมิจีน พม่า นาย
จอห์น เปตั้น เดวิส ข้าราชการกระทรวงการต่าง
ประเทศ ฯลฯ เป็นต้น แม้จะมีความเห็นแย้งว่าการ
ช่วยเหลือเจียงไคเช็คต่อไปไม่ได้ผลก็หาทำให้อเมริกัน
ระงับความพยายามที่จะเชิดชูเจียงไคเช็คได้ไม่

ประธานาธิบดีโรสเวลท์ หลังจากการทำสัญญาที่
ยอลต้าแล้ว ไม่นานนักก็ถึงแก่กรรม นายทรูแมนซึ่งเป็น

รองประธานาธิบดีอยู่แล้วจึงได้รับตำแหน่งประธานาธิบดี
แทนและจะเป็นตัวแทนของพรรคเดโมแครตในการแข่ง-
ขันเลือกตั้งตำแหน่งประธานาธิบดี ในเวลาอีก ๓ ปีต่อมา
ซึ่งทางพรรครีพับลิกันกำหนดตัวคู่แข่งไว้แล้ว คือ
นายดีวี่ ขณะนั้นดำรงตำแหน่งผู้ว่าการรัฐนิวยอร์ก

เพื่อจะเอาชนะประธานาธิบดีทรูแมนและ
พรรคเดโมแครตให้จงได้ ความคิดเรื่องขบวนการ
ปลูกฝัคมิวนิสต์ของพรรครีพับลิกันจึงเกิดขึ้น
ด้วยการตั้งข้อกล่าวหาว่า เพราะอดีตประธานาธิบดี
โรสเวลต์ที่เคยที่แอบไปทำความตกลงอย่างลับ ๆ
กับสตาลินที่ยอดต่ำ รัฐบาลเจียงจึงปราชัยแก่พรรค
คอมมิวนิสต์ นโยบายของอดีตประธานาธิบดีโรส-
เวลต์ จึงเท่ากับเอาเมืองจีนไปยกให้แก่รัสเซียนั้น
เอง

ความมุ่งหมายของขบวนการนี้เพื่อปลุกใจประชาชน
อเมริกันให้เกิดความรู้หวาดกลัวภัยที่จะเกิดจากฝัคมิว-
นิสต์อย่างรุนแรง เมื่อฝัยงไม่มีก็ต้องทำพิธีปลุกเสกให้มีฝั
ขึ้นจนได้และเมื่อเกิดความหวาดกลัวฝัคมิวนิสต์ขึ้นมา

แล้วก็จะได้พากันเห็นว่าพรรคริบบลิกันนี้แหละคือ
 “หมอผี” ที่จะมาทำการปราบผีให้ราบคาบ การเมือง
 ของอเมริกันเวลานั้นจึงกลายเป็นการแข่งขันกันปราบผี
 ต้องแสดงให้เห็นว่าใครจะมีนโยบายปราบผีเข้ม
 แข็งกว่ากันเมืองใดที่ยังไม่มีผีก็ต้องพยายามเสาะแสวงให้มี
 ผีขึ้นจนได้เพื่อเอาผีไว้ใช้เป็นประโยชน์ในการโจมตีกัน
 ทางการเมือง

คนที่ ๆ หากมีความคิดแปลกแหวกแนวออกไป
 สักนิดหน่อยก็พลอยถูกหาเป็นผีคอมมิวนิสต์ไปตาม
 กัน ต้องออกจากราชการไปก็มี ต้องหนีเตลิดเป็ด-
 เบียงไปอาศัยทำมาหากินอยู่ในต่างประเทศ ที่ไม่ยอม
 กลัวผีของอเมริกันก็มี

พรรคริบบลิกันที่เป็นตัวการในขบวนการปลุกผี
 คอมมิวนิสต์นั้นมีทั้งนักการเมืองและนักการทหาร เช่น
 นายคิวอี้ นายแอลเฟรด แลนดอน นายแวนแดนเบอร์ค
 นายแม็คคาร์ธี นายโนว์แลนด์ นายพล แม็คอาร์เธอร์
 นายพล วีโคคแมร์ และนายพล เซนโนลท์ ฯลฯ เป็นต้น
 แต่บุคคลที่เป็นตัวต่งตัวตึงชั้นนำในขบวนการนี้คือ นาย

บุลลิทท์ อดีตเอกอัครราชทูตอเมริกันประจำกรุงมอสโก ซึ่งเป็นผู้ตั้งข้อกล่าวหาอดีตประธานาธิบดีโรสเวลต์ว่า การทำสัญญาที่ยอลต้าเท่ากับการยกเอาเมืองจีนไปเป็น เครื่องสังเวคคอมมิวนิสต์รวมทั้ง นายเฮนรีอาร์. ลูซ เจ้าของนิตยสาร “ไทม์” และ “ไลฟ์” และ “ฟอร์จูน” นายวอลเตอร์ จิตต์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งเป็นลูกมิชชันนารีเกิดในเมืองจีน นอกจากยังมีหนังสือพิมพ์กลุ่ม “สคริปโรเวิต” อีกทั้งกลุ่มทำหน้าที่เป็นเครื่องขยายเสียงอยู่ด้วย

เริ่มพิธีกรรมปลุกผีคอมมิวนิสต์ด้วยนายเฮนรีอาร์. ลูซ แต่งตั้งนายบุลลิทท์เป็นผู้สื่อข่าวพิเศษของนิตยสาร “ไลฟ์” นายบุลลิทท์เดินทางไปเมืองจีนดูที่นั่นนิดดูที่นั่นหน่อยแล้วกลับไปอเมริกาเขียนรายงานลงในนิตยสาร “ไลฟ์” ๑๒ หน้า ให้ชื่อเรื่องว่า “รายงานเกี่ยวกับจีนต่อประชาชนอเมริกัน” บุลลิทท์เสนอให้สหรัฐช่วยเจียงไคเช็คโดยมอบให้เป็นหน้าที่ของนายพลแม็คคาร์เธอร์ ซึ่งขณะนั้นเป็นผู้บัญชาการยึดครองญี่ปุ่นอยู่แล้ว เป็นผู้ดำเนินการปราบจีนคอมมิวนิสต์ บุลลิทท์สกุติเจียง-

ไคเช็กว่าเป็นรัฐบุรุษที่เห็นการณ์ไกล ทรงไว้ซึ่งปรีชาญาณ และมีเจตนาอันแท้จริงที่จะสถาปนาระบอบประชาธิปไตยขึ้นในประเทศจีน ทำให้จีนเป็นประเทศก้าวหน้าทันสมัย โดยอาศัยอารยธรรมอันเก่าแก่โบราณของจีนเป็นรากฐาน ถ้าเจียงไม่ถูกโรสเวลต์หักหลังโดยการทำสัญญาลับกับรัสเซียที่ยอลต่ำแล้ว เจียงจะต้องกระทำการได้สำเร็จตามความคิดของเขาอย่างแน่นอน ด้วยเหตุนี้สหรัฐจำเป็นต้องช่วยเหลือเจียงไคเช็กโดยเร็วเพื่อให้เจียงทำการปราบคอมมิวนิสต์ให้หมดไปจากประเทศจีนโดยสิ้นเชิง

โครงการช่วยเหลือเจียงไคเช็กที่กล่าวนี้ นายบุลลิตต์กล่าวว่าไม่ทำให้สหรัฐสิ้นเปลืองเงินทองเท่าไรนัก สัก ๑.๐๐๐ ล้านเหรียญเท่านั้นก็พอถมไป

นายเฮนรี อาร์. ลูซ ไม่แต่เพียงนำรายงานของนายบุลลิตต์ลงใน “นิตยสารไลฟ์” ของตนเองเท่านั้นยังซื้อเนื้อที่แจ้งความของหนังสือพิมพ์อื่น ๆ อีกหลายฉบับให้นำลงเป็นแจ้งความ เพื่อขบวนการปราบผีของพรรคบริบ-
ลิกันจะได้แพร่หลายถึงประชาชนอเมริกันอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น

ฝ่ายเจียงไคเช็คก็ชอบใจไปเท่านั้นเอง เพราะความหวังของเจียงไคเช็คในขณะนั้นมีอยู่ประการเดียวคือการแทรกแซงของสหรัฐอเมริกา ถ้าเจียงไม่ได้รับความช่วยเหลือของสหรัฐอีกเจียงก็หมดหวัง แม้ความช่วยเหลือแทรกแซงของสหรัฐอาจจะมีผลทำให้เกิดความยุ่งยากขึ้นในโลกต่อไปอีกเจียงก็ไม่คำนึงถึง

แต่ประชาชนพลเมืองจีนทั่ว ๆ ไปนั้นมีความรู้สึกแตกต่างกับเจียง คือ บรรดาผู้รักชาติอย่างแรงกล้าซึ่งเห็นว่าประเทศจีนได้รับความเดือดร้อนยุ่งยากเพราะชาติ “อังกฤ” ทั้งหลายมามากพออยู่แล้วนั้นก็ไม่อยากจะให้ “อังกฤ” มะริกันเข้าไปเกี่ยวข้องกับวุ่นวายในบ้านเมืองของตนต่อไปอีก พวกปัญญาชนและนักศึกษาซึ่งต้องการสันติภาพและเรียกร้องให้ทั้งสองฝ่ายในสงครามกลางเมืองปรองดองกันเสียก็ไม่พอใจเพราะสงครามกลางเมืองจะต้องยืดเยื้อต่อไปอีกอย่างไม่สิ้นสุด ยิ่งโครงการช่วยเหลือของอเมริกันมุ่งจะกำจัดพวก

คอมมิวนิสต์ในเมืองจีนให้หมดบ้านหมดเมืองด้วย
 แล้วยังไม่หวังว่าจะทำได้สำเร็จ

ฝ่ายราชภูธรธรรมดาตามัญญะได้รับความเดือด
 ร้อน อดอยากเพราะการกดขี่บีบคั้น และคอร์รัป
 ชนของรัฐบาลก๊กมินตั๋งนั้นเห็นว่าสหรัฐจะทุ่มเงิน
 ทองออกสกัดกั้นผ่านเข้าไปช่วยเหลือก็ตาม ความ
 ช่วยเหลือทว่านั้นก็จะไม่ตกถึงมือพวกราชฏรอย่าง
 แน่นนอน เงินจำนวนมากมายมหาศาลเหล่านั้นก็จะ
 ถูกเขมือบเข้าไปอยู่ในพุงกะทิของสมุนเอกของเจียง
 ทงหมด ●

๒ เสียงประชาชน คือ เสียงสวรรค์

จีนเป็นประเทศซึ่งเราชอบ
จะกล่าวได้ว่า “เสียงของประชาชน
คือ เสียงของสวรรค์” อย่างแท้จริง
มิใช่เพียงแต่ถ้อยคำที่ใช้พูดกันเล่น
อย่างโก้ ๆ เท่านั้น จริงอยู่จักรพรรดิ
หรือฮ่องเต้ได้รับความยกย่องว่าเป็น
“โอรสแห่งสวรรค์” ก็ผู้ที่ได้รับ
มอบอำนาจจากสวรรค์ให้มาปกครอง
อาณาประชาราษฎร์ แต่ก็มีคำอธิบาย
ความหมายของสวรรค์ให้เป็นที่เข้าใจ

กันทั่วไปว่า “สวรรค์” นั้น ที่แท้คือประชาชนน
เอง

ดังที่ เก้าเฮา อัครมหาเสนาบดีของพระเจ้า
จักรพรรดิซุน ในสมัยระหว่าง ๒๒๕๕ ถึง ๒๑๕๘
ก่อนคริสตศักราชกล่าวไว้ว่า “ประชาชนเป็นผู้คอยดู
และสดับรับฟังเสียงแทนสวรรค์ ให้ความยินยอม หรือ
ไม่ให้ความยินยอมแทนสวรรค์” ความข้อนี้ปรากฏใน
คัมภีร์ “ซอเก็ง” ซึ่งเป็นหลักสำหรับยึดถือกันมาแต่
โบราณ อนึ่ง “เม่งจื่อ” นักปรัชญาเอกของจีน
(๓๗๒-๒๘๕ ก่อนคริสตศักราช) ยังได้กล่าวไว้อีกว่า ใน
บรรดามูลธาตุอันเป็นองค์ประกอบของรัฐ ๓ ประการ
คือ ประชาชนหนึ่ง วิญญูณแห่งรัฐหนึ่ง และองค์
จักรพรรดิผู้เป็นประมุขแห่งรัฐหนึ่ง นั้น พึงถือว่า
“ประชาชน” มีความสำคัญที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง
นอกนั้นมีความสำคัญอยู่ในอันดับรองลงไปตาม
ลำดับ

ด้วยเหตุนี้ระบอบการปกครองของจีน แม้จะมี
พระเจ้าจักรพรรดิหรือ ช้องเต้เป็นประมุข ซึ่งดูเหมือนจะ

ทรงไว้ซึ่งอำนาจราชศักดิ์มากมายก็จริง แต่อำนาจอันแท้จริงนั้นคือ ประชาชนซึ่งทำหน้าที่ต่างพระเนตรพระกรรณของพระเจ้าบนสวรรค์อยู่ตลอดเวลา พระเจ้าจักรพรรดิหรือ ช้องเต๋องค์ใดทรงปกครองบ้านเมืองไม่เป็นธรรม ละเลยหน้าที่ราชการทำให้ประชาชนได้รับความเดือดร้อน ไม่เป็นอันทำมาหากินตามปกติ ประชาชนพลเมืองก็พร้อมใจกันใช้อำนาจที่สวรรค์มอบหมายไว้ให้ นั่น ทำการ “แก้แค้น” (ปฏิวัติ) ทำลายพระจักรพรรดิหรือช้องเต๋องค์นั้น หรือราชวงศ์ของพระเจ้าจักรพรรดินั้นเสียแล้วตั้งราชวงศ์ขึ้นใหม่ให้ปกครองบ้านเมืองในตำแหน่ง “**โอรสแห่งสวรรค์**” สืบไป เมื่อมีผู้ถาม “**เม้งจ้อ**” ในกรณีทีจิ๋วบู้ออง ตั้งตัวเป็นหัวหน้าทำการล้มล้างพระเจ้าจักรพรรดิแห่งราชวงศ์ ฉาง องค์สุดท้ายซึ่งทรงปกครองบ้านเมืองด้วยความไม่เป็นธรรมว่า การกระทำเช่นนั้นไม่เป็นการฝ่าฝืนหลักธรรมคำสอนของขงจื้อที่ว่า ไพร่บ้านพลเมืองต้องมีความจงรักภักดีต่อองค์พระเจ้าจักรพรรดิหรือ? ‘**เม้งจ้อ**’ ก็ตอบว่า ‘**พระเจ้าจักรพรรดิ**’ ที่ทรงปกครองอาณาประชาราษฎร์โดยไม่เป็นธรรมนั้น ก็เท่ากับโจรผู้ร้ายธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้นเอง

การ “แก้แค้น” ซึ่งตามศัพท์แปลว่า “การเปลี่ยนอาณาเขต” นั้นหมายถึง การเปลี่ยนอาณาเขตของสวรรค์ที่มอบให้คนใดคนหนึ่งดำรงตำแหน่งเป็นพระจักรพรรดิปกครองบ้านเมืองให้เรียบร้อย แต่ถ้าพระจักรพรรดิไม่ทรงปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมายจากสวรรค์ ละเลยหน้าที่ปล่อยให้บ้านเมืองเต็มไปด้วยขุนนางกังฉินฉ้อราษฎร์บังหลวง ราษฎรเดือดร้อนไปทุกหย่อมหญ้า ก็แปลว่าถึงวาระที่จะมีการเปลี่ยนอาณาเขตของสวรรค์กันใหม่เสียทีหนึ่ง ประชาชนพลเมือง ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจแทนสวรรค์จะจัดการเปลี่ยนอาณาเขตเสียเอง สวรรค์ที่เชื่อกันว่ามีเง็กเซียนฮ่องเต้ เป็นประมุข ตามนิยายของจีนนั้นเป็นเพียงสวรรค์สมมติขึ้นเท่านั้นเอง หากมีความหมายจริงจังอะไรมิได้

ส่วนบุคคลที่ได้รับมอบหมายให้มาดำรงตำแหน่งหน้าที่เป็น “โอรสแห่งสวรรค์” ต่อไปนี้ ก็ไม่จำเป็นจะต้องเป็นเลือดเนื้อเชื้อพระวงศ์หรือเทือกเถาเหล่ากอผู้ดีโบราณเก่าแก่ดึกดำบรรพ์หาได้ อาจจะเป็นชาวไร่ชาวนาธรรมดาสามัญมอซอกคนหนึ่ง แต่มีนิสัยดีและมีความประพฤติเป็นที่นิยมรักใคร่ของประชาชนเป็นอันมากเช่น

“เล่าปี่” ซึ่งประชาชนได้พร้อมใจกันทำลายล้างราชวงศ์
 ของพระเจ้าจักรพรรดิแห่งราชวงศ์ จิ้น เสีย แล้วยกย่อง
 ‘เล่าปี่’ ขึ้นเป็นปฐมจักรพรรดิแห่งราชวงศ์ อันเป็นต้น
 ๕๕ ทงน เพราะ “เม่งจื่อ” ได้กล่าวไว้ว่า “มนุษย์
 ๗ ทุกคนอาจจะเป็นผู้ทรงคุณสมบัติแห่งความเป็น
 บัณฑิต เช่นพระเจ้าจักรพรรดิเย้า หรือพระเจ้า
 จักรพรรดิซุนได้เหมือนกัน เพราะบุคคลที่เป็น
 บัณฑิตก็คือนุช้อย่างเราท่านทั้งหลายนั่นเอง”

การแกกเหง้าง หรือการปฏิวัติผลัดเปลี่ยนแผ่นดิน
 ของจิ้นจึงเป็นไปในทำนองนี้เรื่อยมา ราชวงศ์แล้วราชวงศ์
 อีก ไม่มีอะไรมากกว่านี้ ทงน เนื่องจากประชาชนจิ้นมี
 นิสัยรักความสงบ มีความเป็นอยู่อย่างง่าย ๆ ตราบใด
 ที่บ้านเมืองสงบประชาชนมีช่องทางทำมาหากินพอดำรง
 ชีวิตอยู่ได้ ไม่ถูกเบียดเบียนจนเหลือที่จะอดทน ราชวงศ์
 นั้นก็ได้รับมอบหมายให้อยู่บนราชบัลลังก์ “โอรสแห่ง
 สวรรค์” เรื่อยไป จนกว่าประชาชนจะเหลืออดเหลือ
 ทนจริง ๆ

แต่การเกิดเหมืองในปลายรัชสมัยของราชวงศ์เซ็งนั้น นอกจากจะปรากฏความเหลวแหลกของราชวงศ์เซ็งแล้ว ยังมีเหตุอื่นเข้ามาประกอบที่ทำให้จุดประสงค์ของการเกิดเหมืองขยายวงกว้างออกไปผิดกว่าการเกิดเหมืองในสมัยโบราณ ประชาชนไม่เพียงแต่ต้องการจะกำจัดราชวงศ์เซ็ง ซึ่งเป็นราชวงศ์ของชนต่างชาติเท่านั้น หากต้องการจะ เลิกล้มระบอบจักรพรรดิเสียเลยทีเดียวและเปลี่ยนเป็นระบอบสาธารณรัฐตามแบบอย่างของประเทศตะวันตก ทั้งนี้ เนื่องจากประเทศจีนในสมัยราชวงศ์เซ็งเสื่อมโทรมมากมาย จีนถูกต่างชาติรุกราน และเข้าไปก่อความยุ่งยากทั้งทางการเมืองเศรษฐกิจและวัฒนธรรมทำให้มีปัญหาที่จีนต้อง แก้ไขมากมายผิดกว่าสมัยโบราณ

การเกิดเหมืองใน ค.ศ. ๑๙๑๑ - ๑๒ ซึ่ง ดร. ซุน-ยัตเซน เป็นหัวหน้าริเริ่มก่อการขึ้นนั้นเมื่อล้มราชวงศ์เซ็ง ลงไปได้แล้ว เหตุการณ์ยุ่งยากขยายตัวออกไปอย่าง กว้างขวางยวนซีไซ คิดตั้งตัวเป็นจักรพรรดิ และเกิดมี ขุนศึก คิดตั้งตัวเป็นใหญ่ หลายก๊กหลายเหล่า บ้านเมือง เป็นจลาจลทั่วไป ญี่ปุ่นเป็นชาติแรกที่ยื่นมือเข้าไปเกี่ยว

ชึ่งกับสงครามกลางเมืองโดยยื่นคำขาด ๒๑ ข้อ และในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๑ ญี่ปุ่นได้ส่งกำลังเข้ายึดเอามณฑลชานตุงไว้โดยพลการ การประชุมสันติภาพที่แวร์ซายก็ไม่สามารถจะช่วยจีนได้ ตรงกันข้ามกลับยอมให้ญี่ปุ่นยึดครองมณฑลชานตุงของจีนไว้ต่อไปอีก อำนาจการปกครองของจีนสมัยนั้นตกอยู่ในมือขุนศึกหลายคน เช่น จาง โซ หลิน เฟง ยุก เสี่ยง วูเป่เซ่ฟู่ ฯลฯ เป็นต้น แต่ละคนก็มีกองทัพ และใช้อำนาจบังคับประชาชนที่อยู่ในเขตของตน ปฏิบัติการต่างๆตามอำเภอใจ รวมความว่าประชาชนไม่เป็นอันทำมาหากิน มีความอดอยาก และถูกฆ่าตายเป็นจำนวนมากเหลือประมาณ

ในระหว่างเวลาที่จีนกำลังวุ่นวายกันนั้น รัสเซียซึ่งปฏิบัติเปลี่ยนระบอบปกครองใหม่ เป็นระบอบคอมมิวนิสต์แล้ว ได้ทำการติดต่อเจรจากับรัฐบาลที่ปักกิ่ง (ค.ศ. ๑๙๒๔) เสนอให้มีสัมพันธไมตรีต่อกันระหว่างรัสเซียกับจีน โดยรัสเซียยอมยกเลิกสิทธิพิเศษต่างๆ ที่มีอยู่ในจีนทั้งหมดหมายความว่ารัสเซียไม่ต้องการอะไรจากจีนทั้งสิ้น เพียงแต่ให้จีนรับรองรัฐบาลคอมมิวนิสต์รัฐ

เซียที่กรุงมอสโกเป็นรัฐบาลที่ชอบด้วยกฎหมายเท่านั้น รัฐบาลปักกิ่งของจีนตกลงตามข้อเสนอของรัสเซีย ๆ ยกฐานะสถานทูตของตนขึ้นเป็นสถานเอกอัครราชทูต เหตุนี้รัสเซียจึงเป็นชาติตะวันตกชาติแรกที่ปฏิบัติตามเจตนารมณ์แห่งการแก้แค้นของ ดร. ซุนยัตเซน ความสัมพันธ์ระหว่างรัสเซียกับจีนซึ่งหมายถึงคณะแก้แค้นของ ดร. ซุนยัตเซนจึงเริ่มต้นด้วยดี พรรคคอมมิวนิสต์จีนซึ่งเกิดขึ้นในราว ค.ศ. ๑๙๒๑ ก็เข้าร่วมมือกับพรรคก๊กมินตั๋งเพื่อช่วยกันปราบปรามการฉาจลุ่นวายในบ้านเมือง และทำการแก้แค้นให้เป็นผลสำเร็จด้วย

รัสเซียได้ช่วยเหลือพรรคก๊กมินตั๋งซึ่งขณะนั้นย้ายรัฐบาลไปตั้งอยู่ที่กวางตุ้งโดยมี ดร. ซุนยัตเซน เป็นประมุขอย่างเต็มที่ ทั้งในทางการเงินและอื่น ๆ ทุกประการจนกระทั่งต่อมาอีก ๒ ปี (ค.ศ. ๑๙๒๕) ซุนยัตเซนถึงแก่กรรม พรรคก๊กมินตั๋งมีการปรับปรุงใหม่ ยกย่องเจียงไคเช็คขึ้นเป็นผู้นำฝ่ายทหาร ถึงกระนั้นรัสเซียกับจีนก็ยังร่วมมือกันคืออยู่แต่เจียงไคเช็ค ซึ่งบัดนี้ได้เป็น

ผู้ครองอำนาจอย่างเด็ดขาดในพรรคก๊กมินตั๋งแล้วเห็นว่า การร่วมมือกับรัสเซีย และพรรคคอมมิวนิสต์จีนต่อไป จะไม่สามารถรวมประเทศจีนให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ อย่างเด็ดขาด จึงไม่ยอมให้รัสเซียและพรรคคอมมิวนิสต์ จีนมีส่วนร่วมในการแก้แค้นของพรรคก๊กมินตั๋งอีกต่อไป ในที่สุดเมื่อเจียงไคเช็ค สามารถปราบพวกขุนศึกทาง ภาคเหนือและจัดตั้งรัฐบาลของตนขึ้นที่กรุงนานกิง ได้ สำเร็จในปี ค.ศ. ๑๙๒๘ สงครามกลางเมืองในจีนระหว่าง ก๊กมินตั๋งกับคอมมิวนิสต์ก็เริ่มขึ้นอย่างจริงจัง นับแต่บัด นั้นเป็นต้นมา

เจียงไคเช็คคนนั้นถือว่า คอมมิวนิสต์เป็นศัตรูสำคัญ ที่สุดของตน ตราบใดที่ยังไม่สามารถจะกำจัดคอมมิวนิสต์ ให้หมดไปจากแผ่นดินจีน ตราบนั้นโครงการต่าง ๆ ที่ คิดไว้จะไม่สำเร็จ จึงตั้งใจอยู่อย่างเดียวคือ หาวิธีการ ต่าง ๆ ในอันที่จะทำลายคอมมิวนิสต์ให้หมดไป แม้จะ ทุ่มเทกำลังรบและสิ้นเปลืองเงินทองสักเท่าไรก็ตาม ส่วน ปัญหาอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับสวัสดิภาพ ความกินดีอยู่ดีของ

ประชาชนพลเมืองนั้นไม่คิดถึง จำนวนคนที่ล้มตายเพราะ
ความอดอยากไม่มีจะกินนับเป็นล้าน ๆ การฉ้อราษฎร์บัง
หลวง การบังคับกดขี่ของพวกขุนนาง และพวกเศรษฐี
เจ้าของที่ดินก็ยังคงมีอยู่ตามเดิม ฯลฯ ด้วยเหตุนี้เมื่อ
มาตามชนุ่ยตเซิน ปลีกตัวออกจากพรรคก๊กมินตั๋ง จึงได้
ประณามเจียงไคเช็คและพรรคก๊กมินตั๋งว่าเป็นผู้ทรยศต่อ
อุดมคติของพรรคก๊กมินตั๋ง และการแก้แค้นซึ่ง ดร.
ชนุ่ยตเซินสามีของเธอเป็นผู้ริเริ่มดำเนินการมาแต่ต้น

การถือปฏิมาณะของเจียงไคเช็คที่จะปราบคอมมิวนิสต์
ให้สำเร็จก่อนกระทำอย่างอื่นใดหมดนั้น จะเห็น
ได้จากเมื่อญี่ปุ่นรุกรานแมนจูเรีย ใน ค.ศ. ๑๙๓๑ นั้น
เจียงไคเช็คกลับสั่งให้กองทัพของนายพลจางซู่เหลียง
(ทายาทของางโซ่หลิน) ซึ่งปกครองแมนจูเรียในสมัยนั้น
ล่าถอยเข้าไปอยู่ในเขตจีนเหนือ และมอบหมายหน้าที่ให้
ทำการต่อสู้ป้องกันพรรคคอมมิวนิสต์ ซึ่งขณะนั้นทั้งรัฐ-
บาลอยู่ที่เมืองเยนอันอย่างเดียว ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อญี่ปุ่นยก
ฐานะของแมนจูเรียขึ้นเป็นประเทศแมนจูก็ในคัมภีร์ครอง

ของญี่ปุ่น มีพระเจ้าปุย เชื้อพระวงศ์ของราชวงศ์เซ็งเป็น
กษัตริย์ เจียงไคเช็คก็ยินยอมรับรองฐานะของแมนจู๊ก
ด้วยซึ่งเท่ากับเจียงไคเช็คได้ยอมทำลายอุดมคติของการ
แก้แค้นเสียเพื่อประโยชน์ของตนเอง

ด้วยเหตุนี้ เมื่อเกิดสงครามกลางเมืองครั้งใหญ่อีก
ครั้งหนึ่งภายหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ซึ่งเป็นสงคราม
กลางเมืองที่ตัดสินโชคชะตาของประเทศจีนอย่างแท้จริง
ฝ่ายคอมมิวนิสต์ซึ่งยึดอุดมคติของการแก้แค้นอย่างนั้น
คง มีโครงการที่จะช่วยเหลือประชาชนและตั้งใจช่วยเหลือ
ประชาชนอย่างจริงจัง ยิ่งกว่าเจียงไคเช็ค จึงสามารถทำ
การรบได้ชัยชนะเจียงไคเช็คอย่างรวดเร็ว ทั้ง ๆ ที่ฝ่าย
เจียงไคเช็คได้รับความช่วยเหลือจากอเมริกัน อย่างมาก
มายมหาศาล

ประวัติศาสตร์ของจีนยุคนี้แสดงให้เห็นประจักษ์ คติ
โบราณของจีนที่ว่า “**เสียงของประชาชนคือเสียง
สวรรค์**” และ “**ประชาชนนั้นแหละคือตัวแทน ที่คอย
ดูคอยฟังสถานการณ์บ้านเมืองแทนพระเจ้าบนสวรรค์**”

มอบให้โอรสของพระองค์ที่ส่งลงมาปกครองบ้านเมืองให้
 ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุข” นั่นเป็นความจริงอย่างที่สุด
 อำนาจของประชาชนเป็นอำนาจใหญ่หลวงจริง ๆ แต่ผู้มี
 สิทธิใช้อำนาจนั้นได้ต้องเป็นผู้เข้าถึงจิตใจของประชาชนให้
 ถูกต้อง หาใช่ด้วยการเอาเงินไปเที่ยวชักเยือกให้ใครคน
 ใดคนหนึ่งไม่! ●

๓ กองทัพจีนคอมมิวนิสต์รุกถึง ผิงแยงซีเกียง

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วในบท
ก่อน ท่านผู้อ่านทั้งหลายคงจะเห็นได้
ว่าความฉาฉาฉวยในประเศจีน
นับตั้งแต่ปลายรัชสมัยราชวงศ์เซ็ง
เป็นต้นมา จนกระทั่งถึงสมัยที่รัฐบาล
ก็กม้นตงของจอมพลเจียงไคเช็ค
ครองอำนาจอยู่นั้น เป็นปรากฏการณ์
ทางประวัติศาสตร์ซึ่งแสดงถึงความ
พยายามของประชาชนพลเมืองใน
อันที่จะใช้สิทธิ “เก็กเหม็ง” หรือ

นัยหนึ่งการปฏิวัติล้มล้างระบบทรราชย์ เพื่อแก้ไข
ปัญหาความทุกข์ยากลำบากต่างๆ ที่ระบอบทรราชย์
เป็นต้นเหตุนำมาสู่บ้านเมือง อันเป็น “สิทธิ”
ของประชาชนพลเมืองจีนที่เคยใช้มาแต่โบราณกาล
ดึกดำบรรพ์จึงนับว่าเรานั้นเป็นเรื่องของประชาชน
ชาวจีนโดยเฉพาะ หาใช่กิจธุระของชาติอื่นที่จะยื่น
มือเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยไม่

ทราบใดที่ระบอบทรราชย์อันเป็นมูลเหตุแห่งความ
ทุกข์ยากเดือดร้อนยังดำรงคงอยู่ ทราบนั้นการใช้สิทธิ
“แก้แค้น” ของประชาชนซึ่งเป็นตัวแทนแห่งสวรรค์
โดยตรงก็เท่ากับถูกรื้อถอน เหยียดหยาม ความพยายาม
ของอเมริกันที่ส่งนายพลมาร์แชลล์เข้าไปทำหน้าที่ไกล่เกลี่ย
ให้เกิดความปรองดองระหว่างพรรคก๊กมินตั๋งกับพรรค
คอมมิวนิสต์ เพื่อประโยชน์แก่การดำเนินนโยบายของ
อเมริกัน ฯ เอง โดยพยายามจะรักษาระบอบทรราชย์ที่
เป็นปรีกัษ์ต่อประชาชนไว้นั้น ซึ่งเท่ากับเป็นการขัดขวาง
การใช้อำนาจแห่งสวรรค์โดยปริยาย จึงต้องล้มเหลวไป
เป็นธรรมดา

เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองได้สิ้นสุดลง โดยญี่ปุ่น
เป็นฝ่ายปราชัยแล้วสงครามกลางเมืองระหว่างพรรคคอม-
มิวนิสต์กับพรรคก๊กมินตั๋ง เพื่อแสดงว่าฝ่ายใดจะเป็นฝ่าย
ได้รับอาณัติมอบหมายจากสวรรค์ให้เป็นผู้รับภารกิจของ
สวรรค์ในอันที่จะทำนุบำรุงประชาชนพลเมืองให้อยู่เย็น
เป็นสุข และรักษาอำนาจอธิปไตยของประเทศไว้ได้อย่าง
แท้จริงสืบไปหลังจากประเทศจีนได้ตกอยู่ภายใต้อิทธิพล
ของต่างชาติมาเป็นเวลาช้านานแล้วนั้นก็ต้องกระทำกันต่อ
ไป

สหรัฐอเมริกาได้ดำเนินการช่วยเหลือฝ่ายก๊กมินตั๋ง
อย่างเข้มแข็ง โดยการช่วยเหลือลำเลียงกำลังรบของเจียง
ไคเช็ค ทั้งโดยทางเครื่องบินและเรือรบเข้าไปในแมนจู-
เรีย นับจำนวนแสนประกอบด้วยกองพลชั้นเยี่ยม ๆ ที่
พร้อมสรรพด้วยอาวุธอเมริกันทั้งนั้น ทั้งนี้ แม้ว่าการ
ทหารอเมริกันบางคน เช่น นายพล วิเดอแมร์ ได้เคยทัก
ท้วงเจียงไคเช็คไว้ก่อนแล้วว่า อย่าทุ่มเทกำลังเข้าไปใน
แมนจูเรีย ซึ่งห่างไกลจากฐานทัพใหญ่ของตนมากเกินไป
นัก คำทักท้วงนั้นก็หาไม่ผลประการใดไม่ ทั้งนี้ คงจะเนื่อง

จากทิวี่มานะของเจียงไคเช็คที่จะเอาแมนจูเรียกลับคืนมา
อยู่ในปกครองของตนประการหนึ่ง และอิทธิพลในทาง
โฆษณาชวนเชื่อของขบวนการปลุกผีคอมมิวนิสต์ใน
สหรัฐ ฯ อีกประการหนึ่ง

แต่เจียงไคเช็คและสหรัฐ ฯ ลืมไปว่า เจียงไคเช็ค
เองที่เป็นผู้ทอดทิ้งแมนจูเรียให้ตกไปอยู่ในกำมือของ
ญี่ปุ่น เจียงไคเช็คไม่เคยคิดที่จะทำการต่อสู้ป้องกันแมน-
จูเรียเลย กองทัพและประชาชนในแมนจูเรียย่อมจะไม่ลืม
พฤติกรรมชั่วนั้น

มีข้อที่น่าประหลาดอีกข้อหนึ่งคือ รัสเซียเมื่อบุก
เข้าไปปลดอาวุธญี่ปุ่นในแมนจูเรียเรียบร้อยแล้ว รัสเซีย
กลับแต่งตั้งพวกก๊กมินตั๋งทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองเมือง
ใหญ่ ๆ ที่รัสเซียยึดกลับคืนจากญี่ปุ่นและทำหน้าที่ปกป้อง
รักษา ให้ความปลอดภัยแก่พวกก๊กมินตั๋งต่อไปอีกตามคำ
ขอร้องของเจียงไคเช็คที่ขอให้รัสเซียยึดเวลาการยึดครอง
แมนจูเรียออกไปเกินกำหนดเวลาที่ตกลงกันไว้ ทั้งนี้เพื่อ
กันท่าฝ่ายคอมมิวนิสต์ไม่ให้เข้ายึดครองเมืองสำคัญ ๆ

ของแมนจูเรียก่อนฝ่ายก๊กมินตั๋งนั่นเอง และรัสเซียก็ไม่
 รังเกียจที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเจียงไคเช็ค ด้วยเหตุ
 นี้ข้อกล่าวหาของพวกขบวนการปลุกผีคอมมิวนิสต์ใน
 อเมริกัน ๆ ที่ว่า สหรัฐ ฯ ตกลงให้รัสเซียเข้าไปช่วยคอม
 มินิสต์จีนในแมนจูเรียจึงไม่ตรงต่อความจริง เพราะรัส
 เซียเองก็คาดการณ์ไม่ถูกเหมือนกันว่า ฝ่ายคอมมิวนิสต์
 ซึ่งเบ็ดเสร็จฝ่ายก๊กมินตั๋งหลายสิบเท่าเพราะ กองทัพนาย
 พลหลินเปียวที่เข้าไปในแมนจูเรียเวลานั้นมีจำนวนทหาร
 ประมาณ ๕๐,๐๐๐ คนเท่านั้น อาวุธก็มีกำลังน้อยโฉนเลย
 จะสู้รบปรบมือกับแสนยานุภาพของเจียงไคเช็ค ซึ่งมี
 อเมริกันสนับสนุนอยู่เบื้องหลังได้

แต่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้นำใจประชาชนพลเมืองใน
 แมนจูเรียซึ่งถูกกดขี่ข่มเหงจากพวกเจ้าบ้านผ่านเมืองซึ่ง
 เป็นฝ่ายก๊กมินตั๋ง เพราะระบอบก๊กมินตั๋งเข้าไปที่ไหน
 การคอร์รัปชันและการกดขี่ต่าง ๆ ต้องติดตามไปด้วยที่
 นั้นเสมอไป ประกอบทั้งคอมมิวนิสต์มียุทธวิธีในการรบ
 ดีกว่าฝ่ายข้าศึกด้วย ทหารก๊กมินตั๋งซึ่งทำการรบโดย
 ปราศจากกำลังใจที่จะสู้รบต่าง จึงพากันวางอาวุธยอมเข้า

เป็นพวกคอมมิวนิสต์ทั้ง ๆ กองทัพก็มี เช่น ผู้บัญชาการ กองทัพที่ ๖๐ ซึ่งทำการป้องกันรักษาเมืองจางซุนร่วมกับ กองทัพที่ ๗ อยู่ เป็นต้น เมื่อได้รับคำสั่งจากเจียงไคเช็ค ให้เคลื่อนกองทัพไปกันร่วมป้องกันเมืองมุกเดน ซึ่งกองทัพล้ายคอมมิวนิสต์ทำการล้อมอยู่ แทนที่จะปฏิบัติตาม คำสั่งของเจียงไคเช็ค กลับหันปากกระบอกปืนเข้าเล่นงานกองทัพที่ ๗ พวกเดียวกันเสียยับเยินไป เช่นนี้เป็น ต้น เมืองจางซุนจึงเสียแก่คอมมิวนิสต์โดยไม่ต้องรบ ในที่สุดเมืองมุกเดนก็เสียแก่คอมมิวนิสต์อีก และต่อมาไม่กี่วันผลการเลือกตั้งในสหรัฐอเมริกากลับปรากฏว่า นายทรูแมน แห่งพรรคเดโมแครตได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีโดยชนะคะแนนนายควู้ ตัวแทนของพรรคริพับลิกันอย่างท่วมท้นผิดความคาดหมาย

เป็นอันว่าขบวนการปลุกผีคอมมิวนิสต์ ซึ่งมีความมุ่งหมายที่จะล้มตำแหน่งประธานาธิบดี ซึ่งพรรคเดโมแครตครองอยู่ล้มเหลวไป และความมุ่งหมายที่จะช่วยเจียงไคเช็ครักษาแมนจูเรียไว้ก็ไม่สำเร็จเช่นเดียวกัน

คอมมิวนิสต์ไม่แต่เพียงยึดเอาแมนจูเรียไว้ได้เท่านั้น ยังมีอำนาจแผ่ขยายไปตลอดจีนภาคเหนือทั้งหมดรวมทั้งปักกิ่งด้วย แม้ทางตั้งทางใต้และยูนนานทางตะวันตกเฉียงใต้ ราษฎรก็ก่อการกบฏต่อรัฐบาลเจียงไคเช็คบ้างแล้วเป็นบางท้องที่ ความไม่พอใจของประชาชนได้แพร่ออกไปอย่างกว้างขวางทั้งในหมู่ปัญญาชนและนักนิสิตนักศึกษาซึ่งไม่เห็นด้วยกับนโยบายของเจียงไคเช็ค

แต่เจียงไคเช็ค ก็ยืนยันอยู่ประการเดียวว่าจะปราบคอมมิวนิสต์ให้เรียบภายใน ๓ เดือนบ้าง ๖ เดือนบ้าง และฝ่ายอเมริกันก็ยังสนับสนุนเจียงต่อไป เพราะความหวาดกลัวฝัคอมมิวนิสต์ได้ถูกปลุกฝังลงไปอยู่ลึกในจิตใจสำนึกของประชาชนเสียแล้ว ความหวังที่จะปราบฝัคอมมิวนิสต์ได้จึงมีอยู่ประการเดียวคือ การยกย่องบูชาเจียงไคเช็ค ผู้เป็นผู้นำปราบฝัให้ถึงที่สุด

ในขณะที่เจียงไคเช็คมุ่งหมายที่จะเอาชนะคอมมิวนิสต์ในแมนจูเรีย แต่ผลแห่งการรบปรากฏว่าเสียเปรียบทุก

แห่ง แม้จะได้รับความช่วยเหลือจากอเมริกัน โดยเฉพาะ
 ในด้านการลำเลียงกำลังทางอากาศและทางเรือ^๕ กอง
 ทักษะฝ่ายคอมมิวนิสต์อีก ๒ กองทัพ คือกองทัพของนายพล
 เจินอี้ และกองทัพของนายพลลิวโปเซง “มังกรตาเดียว”
 ก็พุ่งลงมาทางใต้และในที่สุดได้ล้อมเมืองซูเจาซึ่งตั้งอยู่ห่าง
 จากกรุงนานกิงเมืองหลวงของฝ่ายก๊กมินตั๋ง^๕ขึ้นไปทางทิศ-
 เหนือ ๑๘๐ ไมล์ ^๕ ทงนั้นเพราะซูเจาเป็นจุดยุทธศาสตร์
 สำคัญที่สุดของจีน ไม่ใช่แมนจูเรียซึ่งอยู่ไกลจากเมือง
 หลวงนับพันไมล์ ฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้กล่าวไว้ตั้งแต่ต้นปี
 ๑๙๔๗แล้วว่า ผลแห่งการรบที่ซูเจาจะตัดสินความแพ้
 ชนะของสงครามครั้ง^๕นี้ แต่เจียงไคเช็คและอเมริกันที่เชื่อ
 ฝีมือของเจียงไคเช็คอยู่ในขณะนั้นหาได้เอาใจใส่ไม่

ซูเจาเป็นประหนึ่งปากทางที่จะไปสู่กรุงนานกิง
 ซึ่งฝ่ายเจียงไคเช็คได้ชุมนุมกำลังไว้ทำการป้องกันอย่าง
 เข้มแข็งเหมือนกัน ตามข่าวว่ากำลังรบฝ่ายเจียงไคเช็คที่
 ทำการป้องกันอยู่ในบริเวณเมืองซูเจา มีจำนวนถึง
 ๔๐๐,๐๐๐ คน แต่เมื่อให้เกิดการปะทะกันด้วยกำลังรบกับ

กองทัพของนายพลเจินยี และนายพลลิวโปเซ็งเข้าจริง ๆ ก็ไม่สามารถจะต้านทานการโจมตีของฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้ กองทัพก็ถอยร่นถึงถูกตีแตกพ่ายยับเยินจนคุมกันไม่ติด

เมื่อเสียงเมืองซูเจาแล้ว เงามแห่งความปราชัยก็ฉายถึงกรุงนานกิง รังใหญ่ของก๊กมินตั๋ง แต่โดยเหตุที่ซูเจาตั้งอยู่ทางฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซีเกียง ซึ่งเป็นแม่น้ำที่กว้างใหญ่มาก จึงมีหลายคนเชื่อว่ากองทัพคอมมิวนิสต์จะไม่สามารถบุกเข้าถึงกรุงนานกิงได้ เพราะเหตุที่มีแม่น้ำแยงซีเกียงขวางหน้าอยู่ คอมมิวนิสต์จะเอาเรือลำเลียงพลนับแสน ๆ ข้ามแม่น้ำแยงซีเกียงมาจากไหน ยิ่งกว่านั้นทางฝ่ายก๊กมินตั๋งก็มีเครื่องบินคอยระงับความการลำเลียงพลข้ามแม่น้ำเป็นจำนวนมากเสียด้วย การที่จะทำลายกรุงนานกิงซึ่งเป็นหัวใจของระบอบก๊กมินตั๋งโดยปราศจากกำลังทางอากาศคุ้มกันนั้น ย่อมเป็นไปได้อย่างเด็ดขาด ในที่สุดแม้ฝ่ายคอมมิวนิสต์จะยึดเมืองพูเค้า ซึ่งเป็นเมืองท่าข้ามมายังฝั่งกรุงนานกิงได้แล้วทางฝ่ายก๊กมินตั๋งและอเมริกันก็ยังเชื่อมั่นว่ากองทัพคอมมิวนิสต์ไม่สามารถจะ

ลำเลียงพลข้ามแม่น้ำแยงซีเกียงได้อยุ่นั่นเอง เพราะผู้เชี่ยวชาญ
 ชาญทางการทหารอเมริกันเชื่อว่า ทหารคอมมิวนิสต์
 ล้วนแต่เป็น “ทหารป่า” เคยทำการรบแบบกองโจร ไม่
 มีความสามารถทางเทคนิคที่จะวางแผนลำเลียงทหารนับ
 แสน ๆ ข้ามแม่น้ำแยงซีเกียงซึ่งกว้างหลายสิบล้านและบาง
 แห่งก็กว้างเกือบร้อยล้านนั้นได้ ถ้าคอมมิวนิสต์พยายามจะ
 ข้ามฟากมาทางนานกิงให้ได้ ก็เท่ากับเอาชีวิตทหารนับ
 แสน ๆ มาทิ้งเสียเท่านั้น ●

๔ นายพลก๊กมินตั๋งสมัครเป็น พวก คอมมิวนิสต์

อเมริกันเป็นชาติที่ภูมิใจ
ในความสามารถทางเทคโนโลยีของ
ตนเสียจนหลงเอามาก ๆ กรณีที่กอง
ทัพของนายพลเจิน๋อี้ และนายพล
ลิวโปเจี๋ยรุดลงมาจนถึงฝั่งแม่น้ำแยง
ซีเกียงและยึดเมืองซูเจาอันเป็นเมือง
สำคัญไว้ได้แล้วนั้น กิดแต่แง่
เทคนิคทางการทหารอย่างเดียว นัก
การทหารอเมริกันก็พากันมั่นใจว่า
แสนมหาคอมมิวนิสต์ก็ยอมไม่

สามารถจะล้าเลียงพลข้ามแม่น้ำแยงซีเกียงซึ่งเป็น
เขตแดนที่ป้องกันรักษากรุงนานกิง และจินภาคใต้
ไว้ได้อย่างมั่นคงตามธรรมชาติ อนึ่งอาณาเขตของ
ประเทศจีนทั้งหมดอยู่ในอำนาจปกครองของรัฐบาล
ที่มั่นคงแข็งแรงก็ยังมีอยู่อย่างกว้างใหญ่
ไพศาล ทางฝ่ายคอมมิวนิสต์มีอำนาจปกครอง
มณฑลเซินสือและบางเมืองในจีนเหนือเท่านั้น นอก
นั้นก็เป็นป่าและภูเขาจะเอาอะไรมาสู้

แต่อเมริกันไม่คิดสักนิดว่าเหตุใดในการรบในแมน-
จูเรียซึ่งอเมริกันก็ช่วยเหลือในการล้าเลียงกำลังรบของ
เจียงไคเช็คอย่างเต็มที่ ทหารแต่ละกองทัพบก แต่ละ
กองพลล้วนพร้อมสรรพด้วยอาวุธอเมริกันอย่างดี ๆ ทั้ง
นั้น จำนวนทหารที่ระดมส่งเข้าไปในแมนจูเรียมากมาย
ไม่รู้กี่แสน แต่ผลของการรบกลับพ่ายแพ้กองทัพของ
นายพลหลินเปียวซึ่งมีจำนวนประมาณ ๕ หมื่นคนเท่านั้น
จนกระทั่งในที่สุดแมนจูเรียต้องเสียแก่ฝ่ายคอมมิวนิสต์โดย
สิ้นเชิง?

เหตุไฉน นายพลฟูโซย์ ซึ่งอเมริกันก็ยอมรับว่า
 เป็น นายพลชั้นเยี่ยมยอดคนหนึ่งในบรรดานายพลของ
 ฝ่ายก๊กมินตั๋ง และอเมริกันก็ได้จัดการระดมส่งสรรพ
 อาวุธยุทโธปกรณ์ไปให้นายพลฟูโซย์เพื่อที่จะได้สามารถ
 ป้องกันรักษากรุงปักกิ่งซึ่งเป็น “ขวัญ” ของประเทศ
 จีนไว้ให้รอดพ้นจากคอมมิวนิสต์ แต่นายพลฟูโซย์
 กลับมอบตัวเข้าเป็นฝ่ายคอมมิวนิสต์ปล่อยให้คอมมิ-
 นิสต์เข้ายึดครองกรุงปักกิ่งโดยไม่ต้องเสียกระสุนปืนสัก
 นัดเดียว? นายพลฟูโซย์ผู้นี้เป็นนายพลที่ฝีมือชั้นเยี่ยม
 คนหนึ่งจริง แต่เขาเป็นนักชาตินิยมและไม่ได้สมัครเข้า
 เป็นพรรคคอมมิวนิสต์ แม้เมื่อฝ่ายคอมมิวนิสต์รบชนะ
 และตั้งรัฐบาลขึ้นที่กรุงปักกิ่งแล้ว นายพลฟูโซย์ก็ยังได้
 รับแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีว่าการชลประทานของรัฐบาลปัก
 กิ่ง การอำนวยความสะดวกทางด้านชลประทานของเขาได้
 สร้างชื่อเสียงให้แก่เขาเป็นอันมาก เช่น โครงการ
 ชลประทานแม่น้ำไห่ เป็นต้น แม้เงินแดงจะไม่มีเครื่อง
 จักรกลใช้เลย ใช้แรงคนล้วน ๆ โครงการชลประทานใน

ความอำนวยการของนายพล^{๖๕๘}ผู้นี้สามารถดำเนินไปได้
สำเร็จเป็นอย่างดี^{๖๕๙}ไม่มีคอรัปชั่น

กรณีนายพลที่พร้อมด้วยกองทัพในบังคับบัญชาของ
ตนทั้งกองทัพพร้อมใจกันไปร่วมมือกับฝ่ายคอมมิวนิสต์
อย่างนายพลฟูโซ^{๖๖๐}ที่กล่าวมานี้มีหลายราย จะอ้างกรณี
นายพลเกาซซุน^{๖๖๑}ซึ่งเป็นนายพลมีชื่อเสียงคนหนึ่งที่ทางฝ่าย
ก๊กมินตั๋ง^{๖๖๒}มาเป็นตัวอย่างอีกสกรายหนึ่งซึ่งจะทำให้เราเข้าใจ
เรื่องสงครามก๊กเหี่ยงของจีนดีขึ้นว่า เหตุใดบรรดา
นายพลซึ่งครั้งหนึ่งไม่ชอบคอมมิวนิสต์อย่างยิ่งแต่ภายหลังกลับ
สนใจเข้าร่วมกำลังคอมมิวนิสต์ทำการรบกับ
เจียงไคเช็ค

นายพลเกาซซุนเกิดมาในตระกูลชาวนาชนกลางคือ
ชาวนาที่มั่งคั่งที่ดินพอทำพอกินเลี้ยงครอบครัวไปได้ แต่ภายหลัง
ถูกกดขี่ขูดรีดเสียจนสิ้นเนื้อประดาตัว เมื่ออายุ ๑๖ ปี
เกาซซุน^{๖๖๓}กระเหิรเรือเข้าไปแสวงอาชีพในกรุงปักกิ่งพอติดกับ
เริ่มก๊กเหี่ยงเพื่อล้มราชวงศ์เซ็ง เหตุการณ์อันน่าตื่นเต้น
ขณะนั้น^{๖๖๔}ได้ทำให้เกาซซุน^{๖๖๕}เผลอเผลอวุ่นวายไปกับคนอื่น

ด้วยไม่ เพราะเขาจำ^๗เป็นจะต้องหาเลี้ยงชีพใส่ปากใส่ท้อง
 ของเขาซึ่งเป็นเรื่องสำคัญกว่า เกาทัณฑ์เงินมาลงทุน^๘ซื้อบุหรื
 ธิกาเร็ดเที่ยวเร่ขายแถวประตูเขียนหมิง อันเป็นประตูที่
 แบ่งเขตแดนระหว่างชาวจีนกับชาวตาตซึ่งปกครองเมือง
 จีนอยู่ในสมัยอดีตเกาเดินเร่ขายบุหรืธิกาเร็ดหาเลี้ยงชีพอยู่
 พักหนึ่งก็เกิดความรู้สึก^๙ขึ้นมาว่าบุหรืที่ตนเอามาขายนั้น
 ล้วนเป็นบุหรืที่ทำมาจากต่างประเทศทั้งนั้น ผลกำไรตก
 ไปอยู่แก่ต่างประเทศมากมายเหตุ^{๑๐}ไหนจีนจึงไม่คิดผลิต
 บุหรืของตนเองออกจำหน่ายเสียเองบ้าง เกาทัณฑ์มีความเห็น
 ว่า^{๑๑}ทั้งนี้เพราะจีนเป็นชาติอ่อนแอ ทุกสิ่งทุกอย่างต้อง
 อาศัยต่างประเทศ^{๑๒}ทั้งนั้น ยิ่งได้เห็นสถานทูตต่าง ๆ ล้วน
 มีทหารต่างชาติแวดล้อมรักษาการณ์อย่างแข็งแรง เกาทัณฑ์
 ก็เกิดรู้สึกรักชาติบ้านเมืองของตนขึ้นมาอย่างรุนแรง จึง
 เลิกเร่ขายบุหรื แล้วไปสมัครเป็นทหารอยู่ในกองทัพของ
 นายพล^{๑๓}เฟิง ยุก เสียง ผู้มีฉายาว่า “นายพลคริสเตียน”

การเป็นทหารประจำกองทัพของนายพล^{๑๔}เฟิง-
 ยุก เสียง ทำให้เกาทัณฑ์ได้รับการอบรมให้เกิดความรู้สึกเกลียด

ซังลัทธิจักรวรรดินิยมของชาติมหาอำนาจมากขึ้นเป็นลำดับ โดยเฉพาะญี่ปุ่นเป็นชาติมหาอำนาจที่เกาเกลียดที่สุดเพราะทุก ๆ วันที่ ๗ ของเดือน พฤษภาคม นายพลเฟ็ง ยุก เสี่ยง จะเรียกทหารเข้าแถว แล้วอ่านคำเรียกร้อง ๒๑ ข้อของญี่ปุ่น ที่เรียกร้องให้จีนปฏิบัติตามให้ทหารฟัง (ญี่ปุ่นเรียกร้องจีน ๒๑ ข้อ เมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ค.ศ. ๑๙๑๕) นายพลเฟ็งอ่านจบแล้วก็ร้องให้เกาเริ่มรู้สึกมีความจำเป็นที่จะต้องมีการแก้แค้นและเกิดความเลื่อมใสในลัทธิ “ชาตินิยม” โดยเฉพาะที่ว่าด้วยลัทธิชาตินิยม มั่นจ๊กกู๋อย่างแรงกล้า เกาซุซุนเป็นทหารอยู่กับนายพลเฟ็ง ยุก เสี่ยง หลายปี ได้เลื่อนยศตำแหน่งเป็นลำดับจนกระทั่งในปี ค.ศ. ๑๙๒๖ ก็ได้เลื่อนยศและตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการกองพลที่ ๑๒

ในปี ค.ศ. ๑๙๒๗ เมื่อเจียงไคเช็คยกทัพขึ้นไปโจมตีทางเหนือ โดยอ้างว่าจะปราบปรามบรรดาขุนศึกทั้งหลายที่เป็นศัตรูต่อระบอบใหม่เพื่อสร้างประเทศจีนตามอุดมคติของซุนยัตเซน เการู้สึกเสียใจที่ได้พบว่า

เจียงไคเช็คก็มีพฤติกรรม เช่นเดียวกับขุนศึกทั้งหลายนั้น
เอง เจียงหาได้ยึดอุดมคติของ ดร. ซุนอย่างแท้จริงไม่
ถึงกระนั้น^๕ เขาก็ยังไม่เลิกล้มความหวังเสียทีเดียวเขายัง
คงอยู่กับนายพลเฟิง ยุก เสี่ยง เรื่อยมาจนถึงปี ค.ศ.
๑๙๒๙ เกาไคเหลือนตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการทัพกองทัพ
ที่ ๙ และได้รับคำสั่งย้ายไปอยู่ใต้บังคับบัญชาของนายพล
ซุนเลียงจุงซึ่งยกกองทัพไปตั้งอยู่ภาคตะวันตกเฉียงเหนือ
ของจีน และครั้งหนึ่ง^๖ ได้รับตำแหน่งเป็นเทศาภิบาล
มณฑลซิงไฮไค้วย

ภายหลังเจียงไคเช็คกับ เฟิง ยุก เสี่ยง เกิดรบกัน
ขึ้น นายพลเกาไคเหลือนายพลเฟิง ยุก เสี่ยง ๆ แพ้กองทัพ
ของนายพลเฟิงถูกรวมเข้าอยู่ในกองทัพก็มึนงง และ
ถูกย้ายลงไปอยู่ทางภายใต้แม่น้ำแยงซีเกียง เพื่อทำหน้าที่
ปราบปรามฝ่ายคอมมิวนิสต์ต่อไป เขายังคงดำรงตำแหน่ง
ผู้บัญชาการทัพอยู่ตามเดิม แต่ก็โดยจำใจเพราะในระหว่าง
เวลา ๒๐ ปีที่เป็นทหารนั้น^๗ เกาเริ่มสนใจในการอ่าน
หนังสือต่าง ๆ มากขึ้น โดยเหตุที่ได้เรียนรู้มากขึ้นและ
ได้รับประสบการณ์ที่ต้องจับอาวุธรบกันเองมาเป็นเวลา

ถึง ๒๐ ปี ทำให้นายพลเกาเป็นนักอุทมคติ ซึ่งตระ-
 หนักว่าเจียงไคเช็คเป็นผู้ทรยศต่อหลักการของซุนยัตเซ็น
 และทำลายความหวังของประชาชนโดยสิ้นเชิง วันหนึ่ง
 เผอิญนายพลเกาได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่งกล่าวถึงชีวิตของ
 พวกทาสในระบอบพระเจ้าซาร์ของรัสเซีย พิจารณาดู
 ชีวิตตัวเองตั้งแต่ต้นและภาวะของประชาชนพลเมืองจีนก็
 รู้สึกว่า ชีวิตของพวกทาสในรัสเซียนี้ไม่แตกต่างอะไร
 กับชีวิตของประชาชนพลเมืองจีนเลย นายพลเการู้สึกข่ม
 ขื่นใจเป็นอันมากที่ได้เห็นพวกขุนนางก็มั่งคั่งยัศครองที่
 ดินทำมาหากินของราษฎรไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว แต่
 ปากของขุนนางเหล่านี้พร่ำพูดแต่หลักการ “มินเซจูหงี”
 ที่ว่าด้วยการช่วยเหลือราษฎรให้มีอาชีพอยู่ดีกินดีโดยทั่ว
 ถึงกัน เมื่อเปรียบเทียบความเป็นอยู่ระหว่างพวกขุนนาง
 ก็มั่งคั่งกับพวกทหารที่อยู่ในความปกครองของเขา
 ตลอดมาแล้ว นายพลเกาก็อดพิศวงสงสัยมิได้เลยว่า
 เหตุไฉนพวกขุนนางเหล่านี้ ซึ่งตำแหน่งมีอำนาจดำรงอยู่
 ได้เพราะมีพวกทหารคุ้มครองป้องกันอยู่แท้ ๆ แต่กลับมี

ความเป็นอยู่อย่างแสนสุขแสนสบายยิ่งกว่าพวกเขามาก
มาย

นายพลเกาไม่สามารถจะทนนิ่งอยู่ต่อไปได้
ในเมื่อมีความคิดเช่นนี้เกิดขึ้นในความสำนึกถึงชาติ
บ้านเมืองของตน เกาจึงลงตำแหน่งผู้บัญชาการ
ทัพขงมีหน้าทคอยปราบปรามคอมมิวนิสต์แต่อย่าง
เดียว เขาหลบหนีไปอยู่ในเมืองเทียนสินจอมพล
เจียงไคเช็คออกคำสั่งให้ติดตามจับตัวนายพลหนีทัพ
โดยด่วน แต่เกาหลบเข้าไปอยู่เสียในเขตที่เช่าของ
อังกฤษจึงปลอดภัย ในปี ค.ศ. ๑๙๓๓ หลังจาก
ญี่ปุ่นรุกรานเข้ามาในแมนจูเรียแล้วเกาจึงออกจาก
เทียนสินเข้าไปสมทบกับ เฟิง ยุก เสียง ก่อตั้ง
ขบวนการต่อต้านญี่ปุ่นขึ้นในเมืองคาลกัน เมื่อ
ขบวนการต่อต้านญี่ปุ่นของนายพลเฟิงยุกเสียงถูก
ปราบ เกาจึงต้องหนีต่อไปอีก และได้ไปเป็น
หัวหน้ากองรักษาความปลอดภัยของประชาชนใน
มณฑลโฮเป เมื่อญี่ปุ่นยึดกรุงปักกิ่งได้ เกาคும்
สมัครพรรคพวกออกไปทำการรบแบบกองโจรอยู่

ในชนบท เกาทำการสู้รบแบบกองโจรอยู่หลัง
แนวรบญุ่นเป็นเวลาจนถึง ๕ ปี มีกำลังอยู่ใน
ความควบคุมถึง ๓๐,๐๐๐ คน ในขณะที่กองทัพ
สายที่ ๘ ของนายพลจูเต๋ฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้
ขยายการสู้รบแบบกองโจรเข้าไปในมณฑลฮูไป
ด้วย เกาจึงคุมสมัครพรรคพวกของเขาข้ามมาอยู่
ทางฝั่งใต้แม่น้ำฮวงโห หาได้เข้าสมทบกับกองทัพ
สายที่ ๘ ไม่

ต่อมาเมื่อรัฐบาลก๊กมินตั๋งย้ายไปอยู่ที่กรุงกิงเพื่อ
ยึดเป็นฐานทัพในการสงครามกับญุ่น เกาจึงกลับเข้าไป
สวามิภักดิ์อยู่กับเจียงไคเช็คอีกครั้งหนึ่ง เกาตั้งความ
หวังว่าจะได้เห็นรัฐบาลก๊กมินตั๋งปรับปรุงตัวใหม่ในเมื่อ
มีศัตรูเข้ามารุกรานบ้านเมืองของตนเช่นนั้น แต่เกาก็ต้อง
ผิดหวังอีกตามเคย พวกขุนนางก็ยังคงทำงานแบบขุนนาง
อยู่อย่างเก่า คอยให้เจียงไคเช็คออกคำสั่งจึงจะลงมือปฏิบัติ
งาน การทุจริตเบียดเบียนราษฎรก็มีอยู่ตามปกติ เจ้าของ
โรงงานทำเข็มเย็บผ้ารายหนึ่งเล่าความจริงให้เกาฟังว่า

ตำรวจลับของเจียงไคเช็คมักจะมารีดไถเงินโรงงานอยู่เสมอโดยบังคับให้เจ้าของโรงงานจ่ายเงินค่ากรรมกรที่โรงงานจ้างไว้แสนเหรียญต่อหนึ่งคนถ้าไม่จ่ายจะทำการจับกุมเอากรรมกรไปเป็นทหาร เกาฟ้งเจ้าของโรงงานทำเข็มเย็บผ้าเล่าแล้วก็โกรธเป็นกำลัง

นายพลเกาปรี ไปพบกับนายพลเซนเฉงเสนาธิการใหญ่ของเจียงไคเช็คพูดถึงความเหลวแหลกนานาประการที่ตัวเขาได้ประสบพบเห็นมาด้วยตนเองที่ในนครจุงกิง พลางกล่าวว่า “ท่านอาจจะได้เห็นหลักการชามินจูหงี” ของ ดร.ซุนยัตเซ็นติดอยู่ที่ผนังบ้านและตามร้านจำหน่ายหนังสือทั่วไปแต่ไม่เคยปรากฏในบรรดาประชาชนพลเมืองเลยว่ารัฐบาลปฏิบัติตามลัทธิชามินจูหงี ท่านลองยกตัวอย่างให้ผมฟังว่ามีตำบลใดบ้างที่ทางการได้นำหลักการ “ชามินจูหงี” มาปฏิบัติต่อประชาชนอย่างจริงจัง”

นายพลเซนเฉงหน้าแดงก่ำ แต่ไม่พูดอะไรสักคำเดียว นายพลเกาจึงผละจากนายพลเซนเฉงตรงไปพบจอมพลเจียงไคเช็คเองทันที เขาระบายความอัศจรรย์ใจของเขาให้เจียงไคเช็คฟัง พลางลุกขึ้นยืนแสดงกิริยาเลียนแบบ

ท่าทางของบุคคลประเภทที่ชอบเดินเกาะเกาะอยู่ในเงียงไ้
วางท่าภาคภูมิใจอย่างถึงขนาด ผงกหัวหงิก ๆ ปากก็พรวด
พูดว่า “เหา! เหา!” (ตี! ตี!) อันเป็นอริยาบทของ
เงียงไ้เข้คนนั่นเอง แต่เขาก็หาได้รับคำตอบอันเป็นที่พอ
ใจจากจอมพลเงียงไ้เข้คนไม่

นายพลเกากล่าวว่า “ได้เห็นความเป็นไปในนคร-
จุงกิงแล้วรู้สึกเดือดดาล ถึงกับคิดว่าไม่มีทางใดที่จีนจะ
ชนะสงครามญี่ปุ่นได้ นอกจากจัดการฆ่าเงียงไ้เข้คนเสีย
เท่านั้น”

โดยเหตุที่นายพลเกาเป็นคณกล้าพูดกล้าวิจารณ์
อย่างเปิดเผย ทางกรจึงเห็นว่าขึ้นให้เขาอยู่ในจุงกิงต่อไป
จะไม่ดีแน่จึงรีบออกคำสั่งให้นายพลเกาคุมทัพออกไป
ปฏิบัติการในแนวหน้าโดยด่วน นายพลเกาไปถึงเมือง
โลยาง (ลกเอียง) พอดีกับประชาชนพลเมืองก่อการกบฏ
ต่อสู้กับทหารก๊กมินตั๋ง แล้วพากันไปสวามิภักดิ์ต่อญี่ปุ่น
สาเหตุแห่งการกบฏเนื่องจากประชาชนไม่พอใจการขูดรีด
ภาษีอากรอย่างหน้าเลือดของรัฐบาลก๊กมินตั๋ง!

เหตุการณ์ที่เมืองโลยางนี้เองที่ทำให้นายพลเกา
 ชู ชุน หมตรัทธิธาในรัฐบาลเจียงไคเช็คโดยสันเชิง เกา
 รู้สึกว่าไม่มีหวังที่จะเอาชนะญี่ปุ่นได้อย่างแน่นอน ทาง
 ฝ่ายคอมมิวนิสต์นั้นคอยสังเกตและสลับตัวรับฟังพฤติกรรม
 และความคิดเห็นของนายพล เกา ชู ชุน อยู่ด้วยความสนใจ
 เป็นอย่างยิ่งตลอดมา นับแต่นั้นเป็นต้นมาเมื่อ เหมา
 เจ๋อตง พิมพ์หนังสือออกเผยแพร่ว่าประชาชน เหมา
 ต้องส่งหนังสือที่ตนแต่งขึ้นมาอภิปรายงานนายพล เกา-
 ชู ชุน หนังสือเล่มทุกครั้งมิได้ขาด นายพล เกา เริ่มคิดว่า
 ในประเทศจีนนั้นเห็นจะไม่มีผู้ใดร้ายกาจเหมือนเจียงไค-
 เช็ค และก่อนที่ญี่ปุ่นจะยอมแพ้สงครามประมาณ ๑ ปี
 นายพล เกาก็เริ่มมีจดหมายติดต่อกับนายพล เป่ย์ เต๋ ฮวย
 รองผู้บัญชาการกองทัพอากาศที่ ๘ ของคอมมิวนิสต์ฉบับ
 หนึ่ง และถึงนายพล ลิว โป เซ็ง อีกฉบับหนึ่ง เสนอให้
 มีการสื่อสารติดต่อกันในระหว่างนายพลทั้งสองกับตัวเขา
 เหตุที่นายพลเกาทำเช่นนี้เขากล่าวว่าเขาได้อ่านหนังสือ
 ของคอมมิวนิสต์มากมายหลายเล่มแล้ว และได้สังเกตว่า
 ในกองทัพของเขาเองก็มีทหารที่เป็นสมาชิกพรรคคอม-

มิวนิสต์มากกว่า ๑๐๐ คน แต่ก็เห็นว่าล้วนเป็นทหารที่มีความประพฤติดีต่อราษฎรทั้งนั้นทำให้ราษฎรไม่เกลียดชังทหารเหมือนทหารก็มึนตึ๊ง

ในปี ค.ศ. ๑๙๔๕ หลังจากญี่ปุ่นยอมแพ้สงครามแล้ว จอมพล เจียงไคเช็ค ได้มีคำสั่งให้กองทัพนายพลเกา และกองทัพอื่นอีก ๒ กองทัพยাত্রาทัพขึ้นไปตามทางรถไฟสายปักกิ่ง—หันเหำมุ่งทำการยึดเมืองซินเสียงเพื่อเตรียมการที่จะจู่โจมเข้าไปสู่ที่ราบจีนเหนือและเบ่คสายคมนาคมทางรถไฟตรงไปยังกรุงปักกิ่ง

เมื่อกองทัพของนายพล เกา ชู ชุน ยกไปถึงเมืองซินเสียงได้พบ ผู้แทนของนายพล ลิว โป เจ็ง คนหนึ่ง และผู้แทนพรรคคอมมิวนิสต์อีก ๒ คน นายพลเกาแจ้งแก่ผู้แทนนายพล ลิว โป เจ็ง และผู้แทนพรรคคอมมิวนิสต์ ๒ คนนั้นว่า เขาจะเคลื่อนพลขึ้นไปทางเหนือ เกาอยากทราบว่าเขาจะพบกองทัพสายที่ ๘ ของคอมมิวนิสต์ที่ไหนเพื่อเขาจะได้สมทบเป็นพวกกองทัพที่ ๘ ด้วย การที่นายพลเกาแจ้งความจริงใจแก่ ผู้แทนฝ่ายคอมมิวนิสต์เช่นนั้นเพราะเกาตัดสินใจเช่นนั้นจริง ๆ ไม่ใช่เป็นเพราะ

ความบังเอิญอย่างหนึ่งอย่างใดบันดาลให้เป็นไป จากประ
สพการณ์ที่ตัวเขาเองได้ผ่านพบมาเป็นเวลานาน ๒๐ ปี
มีผลทำให้เกาศักตสินใจเช่นนั้น

ในขณะที่นายพลเกาเคลื่อนพลขึ้นไปทางเหนือนั้น
เกามีจดหมายถึงนายพล ลิว โป เซ็ง ขอร้องอย่าทำการ
โจมตี แต่นายพลลิว โป เซ็ง ไม่ฟังเสียง ตรงกันข้ามกลับ
ปล่อยให้กองทัพของนายพลเกาและกองทัพก๊กมินตั๋ง
อีก ๒ กองทัพ เคลื่อนพลขึ้นไปทางเหนือตามสบาย แล้ว
ทำการล้อมกองทัพของฝ่ายก๊กมินตั๋งไว้ทั้งหมด นายพล
เกากล่าวว่า “การที่นายพลลิว โป เซ็ง ไม่ปฏิบัติตาม
คำขอร้องของเขานั้น นายพลลิวทำถูกแล้ว”

ในระหว่างที่ตกอยู่ในที่ล้อม นายพลเกาได้แจ้งให้ผู้
บัญชาการกองทัพก๊กมินตั๋งอีกสองกองทักว่าตัวเขาจะ
สวามิภักดิ์ต่อฝ่ายคอมมิวนิสต์แต่ผู้บัญชาการทัพก๊กมินตั๋ง
อีก ๒ กองทัพไม่ยอม นายพลเกาจึงเขียนจดหมายถึงภรรยา
และบรรดามิตรสหายชี้แจงเหตุผลที่เขาจำต้องปฏิบัติเช่น
นั้นนอกจากนั้นยังส่งโทรเลขแจ้งแก่คนทั้งประเทศชี้แจง
เหตุผลที่เขาสมัครใจเป็นฝ่ายคอมมิวนิสต์ พร้อมทั้งคำ

ประกาศร้องขอต่อประชาชนรวม ๓ ข้อคือ “จงคัดค้านสงครามกลางเมือง จงต่อสู้เพื่อสันติภาพและประชาธิปไตย และจงร่วมมือกันทุกฝ่ายเพื่อจัดตั้งรัฐบาลผสม”

ภรรยา นายพลเอกพร้อมทั้งบุตรชายหญิงของนายพลเอกถูกเจียงไคเช็คสั่งจับกุมคุมขังทันที แต่บรรดามิตรสหายของนายพลเอกช่วยให้หลบหนีและพาภรรยาและบุตรชายคนหนึ่งไปส่งจนถึงเขตปลอดภัย

นายพลเอก ชู ชุน นั้นเมื่อยอมแพ้แล้ว ทางฝ่ายคอมมิวนิสต์ก็ยังขอให้เป็นผู้บัญชาการทัพและคุมกองทัพซึ่งเคยอยู่ใต้บังคับบัญชาของเขาไว้ตามเดิม

การกระทำของนายพลเอกชูชุน มีผลต่อสถานการณ์ในประเทศจีนเวลานั้นอย่างกว้างขวางคือ ผลโดยตรงปรากฏว่าได้ทำให้เจียงไคเช็คตกลงยินยอมสงบศึกตามข้อเสนอของนายพลมาร์แชลล์ ซึ่งพยายามที่จะให้พรรคคอมมิวนิสต์ กับเจียงไคเช็คปรองดองกัน ทั้งนี้เพราะการกระทำของนายพลเอกชูชุน ทำให้แผนการยุทธเพื่อโจมตีกรุงปักกิ่งเสียกระบวน

หมด แต่เจียงไคเช็คยอมตกลงสงบศึกกับพรรคคอมมิวนิสต์ไม่ได้นาน ก็ทำลายข้อตกลงสงบศึกตามข้อเสนอของนายพลมาร์แชลล์เสีย ทงนเองจากเจียงไคเช็คเชื่อมั่นว่าด้วยความช่วยเหลือของอเมริกันซึ่งเกิดขบวนการปลุกฝักคอมมิวนิสต์ขึ้นอย่างขนานใหญ่ จนคนเชื่อกันว่าประธานาธิบดีทรูแมนจะต้องแพ้เลือกตั้งอย่างแน่นอนนั้น เจียงไคเช็คยอมสามารถจู่โจมเข้ายึดครองแมนจูเรียและกวาดล้างคอมมิวนิสต์ออกไปจากจีนเหนือได้สำเร็จเด็ดขาด

ดร. เจมส์. จี. เอ็น ดี ค็อตต์ ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นที่ปรึกษาของเจียงไคเช็คในปัญหาทางสังคมและเป็นเลขานุการของมาดามเจียงด้วย ดร. เอ็น ดี ค็อตต์ เป็นมิสชันนารีทำการเผยแพร่คริสตศาสนาอยู่ในประเทศจีนเป็นเวลานานถึง ๒๐ ปี ครั้นในปี ค.ศ. ๑๙๔๗ ดร. เอ็น ดี ค็อตต์ คงจะเห็นชัดว่าสงครามกลางเมืองขนาดใหญ่ระหว่างเจียงไคเช็คกับคอมมิวนิสต์จะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน จึงลาจากตำแหน่งต่างๆ ทั้งหมดและเดินทางกลับ

สหรัฐซึ่งเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของตน (บางแห่งกล่าวว่า คร. เอ็น ดี ค็อตต์ เป็นชาวแคนาดา) คร. เอ็น ดี ค็อตต์ ได้เปิดเผยว่า พฤติการณ์ของเจียงไคเช็คทุกสิ่งทุกอย่างแสดงให้เห็นว่าเจียงไคเช็คหาได้ตั้งใจจะทำความตกลงสงบศึกตามข้อเสนอแนะของนายพลมาร์แชลล์อย่างจริงจังไม่ เจียงไคเช็คกำลังเตรียมการทุกอย่างเพื่อทำสงครามกลางเมืองอย่างเต็มที่ เจียงยังมีความวิตกอยู่ข้อเดียวคือพวกปัญญาชนและนิสิตนักศึกษาที่รวมหัวกันคัดค้านเรื่องสงครามกลางเมือง เจียงจึงต้องดำเนินการกำจัดพวกปัญญาชนฯ ที่คัดค้านการทำสงครามกลางเมือง ให้ราบคาบเสียก่อนเพื่อจะได้ไม่มีเสียงคัดค้านการกระทำของเจียงไคเช็คให้เป็นเครื่องกีดขวางรำคาญหูรำคาญตาอีกต่อไป ●

๕ คุณคามบุญญาชนและนักศึกษา

ในตอนแรก ๆ พวกบุญญาชนส่วนมากยังไม่สมัครใจร่วมมือสนับสนุนคอมมิวนิสต์เท่าไรนัก จะมีอยู่บ้างก็เป็นผู้ที่มีความคิดเห็นก้าวหน้า มีความรักชาติอย่างรุนแรงและมีประสบการณ์ได้ประสบพบเห็นความเหลวแหลกของระบอบก๊กมินตั๋งจนสุดที่จะอดทนต่อไปได้เท่านั้น แต่พวกบุญญาชนเหล่านั้นแทบทุกคนต่างก็มีความรู้สึกรังเกียจกักขังอยู่ในสถาน-

การณบ้านเมือง ซึ่งนับแต่เกิดการเกกเหม็งโดยชน
ยัดเซนเป็นผู้นำ เมื่อปี ค.ศ. ๑๕๑๑ เป็นต้นมา บ้าน
เมืองของตนเต็มไปด้วยการจลาจลวุ่นวาย ไม่เคยมี
ความสงบสุขเลยสักปีเดียว

ในชั้นแรกก็ได้พบเห็นขุนศึกหลายก๊กหลายเหล่า แม้ในที่สุดพรรคก๊กมินตั๋งของเจียงไคเช็คจะสามารถตั้งรัฐบาลเป็นปึกแผ่นมั่นคงขึ้นที่กรุงนานกิงได้สำเร็จ รัฐบาลเจียงไคเช็คก็ไม่สามารถจะจัดการบ้านเมืองให้สงบเรียบร้อยและปฏิบัติตามหลักการชามินจูหวิ ของ ชุนยัตเซ็นได้จริง อย่างไรก็ตาม พวกปัญญาชนมีความคิดเห็นร่วมกันอยู่ข้อหนึ่งคือ “สันติภาพ” การรบราฆ่าฟันกันเองภายในบ้านเมืองจำต้องยุติก่อนอะไรทั้งหมด เมื่อญี่ปุ่นซึ่งเป็นฝ่ายรุกรานและก่อความปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นในบ้านเมืองของตนยอมแพ้แล้ว สันติภาพจึงเป็นสิ่งที่พึงปรารถนาของพวกปัญญาชนอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้เมื่อนายพลมาร์แชลล์พยายามไกล่เกลี่ยเพื่อให้จีนหยุดรบกันเองจึงเป็นสิ่งที่พวกปัญญาชนพากันต้อนรับด้วยความยินดีอย่างที่สุด

กลุ่มผู้เดินขบวนแตกกระจัดกระจายไปและจับกุมผู้ที่สงสัย
 ว่าเป็นตัวการก่อให้เกิดการเดินขบวนเพื่อสันติภาพไปรวม
 ๔๐ คน ในจำนวนผู้ที่ถูกจับกุมไปนี้ปรากฏว่ามีอาจารย์
 ถูกจับเอาไปฝังเสียทั้งเป็น ๒ คน นักศึกษาชายหญิงถูกจับ
 โยนลงแม่น้ำตาย ๘ คน นอกนั้นถูกจับขังคุกทั้งหมด ที่
 เมืองซูเจา มีการเดินขบวนเพื่อสันติภาพ โดยพวกนักเรียน
 โรงเรียนมัธยม แต่ถูกทหารก็กมืนตั้งระดมยิงด้วยปืนกล
 ถูกอาจารย์ใหญ่และนักศึกษาตายรวม ๑๓ คน บาดเจ็บ
 ๒๗ คน พวกนักศึกษาอีกหลายร้อยคนที่รอดตายไปได้ก็
 เพราะถูกเข้าลงกับพื้นดินร้องขอให้พวกทหารไว้ชีวิตของ
 ตน การใช้กำลังบังคับการเรียกร้องสันติภาพของระบอบ
 ทหารายกก็กมืนตั้งเช่นนี้ ปรากฏอยู่ทั่วไปเกือบตลอดทั้งปี
 แห่งความพยายามของนายพลมาร์แชลล์ที่จะใกล้เคียงให้คู่
 ประกันทั้งสองฝ่ายยุติสงครามกลางเมือง แม้ฝ่ายกมืนตั้ง
 จะยอมตกลงสงบศึกในเมื่อแผนการยึดเมืองซินเสียงล้ม
 เหลวไปเพราะนายพลเกาซุซุน ประกาศตัวเป็นฝ่ายคอม-
 มิวนิสต์เมื่อเดือนมิถุนายน ๑๙๔๖ นั้นก็เป็นการตกลงยุติ
 เพียงชั่วระยะอันสั้นโดยความจำเป็นบังคับเท่านั้น

การใช้อำนาจอย่างทารุณต่อการเรียกร้องสันติภาพ
 ของประชาชนทั้งกล่าวมาพอสังเขปนั้นทำให้ประชาชนรู้
 สึกกันทั่วไปว่า เจียงไคเช็คไม่ต้องการสันติภาพอย่างแน
 นอน และไม่สนใจในความต้องการระบอบประชาธิปไตย
 อย่างแท้จริง เจียงไคเช็คต้องการสงครามอย่างเดียวเท่า
 นั้น

เจียงไคเช็คเริ่มสงครามตามความต้องการ ของตน
 โดยยกเลิกการสงบศึกกับฝ่ายคอมมิวนิสต์ตามข้อตกลง
 ไกล่เกลี่ยของนายพลมาร์แชลล์ และเริ่มทำการบุกใหญ่
 ในเดือนกรกฎาคมนั้นเอง โดยประกาศว่าจะจัดการปราบ
 ปราบฝ่ายคอมมิวนิสต์ให้ราบคาบภายในเวลาเพียง ๓
 เดือน เมื่อปราบคอมมิวนิสต์ราบคาบแล้ว บ้านเมืองก็จะ
 สงบสุขอย่างไม่มีปัญหา ประชาชนไม่จำเป็นต้องเรียกร้อง
 สันติภาพให้เปลืองความคิดเปลืองเวลาโดยหาประโยชน์มิ
 ได้ หมายความว่าเรื่องสันติภาพ เป็นธุระของเจียงจะจัด
 การเองแต่ผู้เดียวประชาชนไม่พึงเข้าเกี่ยวข้องด้วย

ครั้นปี ค.ศ. ๑๙๔๖ ผ่านพ้นไปแล้วก็ยังไม่ปรากฏ
 ว่าจะว่าเจียงไคเช็คจะสามารถเอาชนะฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้

ประชาชนจึงเชื่อว่าอย่าว่าแต่ ๓ เดือนเลยต่อให้ ๓ ปี สงครามกลางเมืองก็ยังไม่สงบ ครั้นแล้วประชาชนก็เริ่มคิดเริ่มพูดกันทั่วไปว่า ถ้าอเมริกันไม่ช่วยเจียงไคเช็ค ๆ ก็ไม่มีปัญญาความสามารถที่จะทำให้ความต้องการของประชาชนบรรลุผลสมความมุ่งหมาย ได้ด้วยเหตุนี้ความต้องการให้อเมริกาถอนตัวออกไปจากประเทศจีนจึงเริ่มเกิดขึ้นในความคิดของประชาชน บังเอิญก่อนสิ้นปีเพียงสองวัน มีเหตุร้ายเกิดขึ้นรายหนึ่ง คือหญิงสาวชาวจีนคนหนึ่งในปีก็ถูกทหารพรรคนาวิกโยธินอเมริกันรุมกันข่มขืนกระทำชำเรา เหตุร้ายแรงนี้ทำให้ประชาชนจีนเกิดความโกรธแค้นชิงชังอเมริกันอย่างถึงขนาดบรรดาเยาวชนนักศึกษาเดินขบวนแสดงปฏิกริยาต่ออเมริกัน โดยพร้อมเพรียงกันทั่วทั้งประเทศ การเรียกร้องให้ยุติสงครามกลางเมืองกลายเป็นการเรียกร้องให้อเมริกันวางมืออย่าเข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจการภายในบ้านเมืองของจีนเอง การเรียกร้องอันเกิดจากความรักชาติอย่างรุนแรงของประชาชนเช่นนี้ทำให้รัฐบาลเจียงไคเช็คง่วนไปพักหนึ่ง ไม่กล้าใช้กำลังอำนาจปราบประชาชนเช่นที่รัฐบาลได้เคยใช้ในการเรียกร้อง

สันติภาพ แต่นิสัยสันดานของระบอบทรราชย์นั้นยากนักที่จะยอมอ่อนข้อต่อประชาชนอย่างง่าย ๆ ภายในไม่ช้า ตำรวจพิเศษของเจียงไคเช็คก็หาเหตุเล็ก ๆ น้อย ๆ จับกุมประชาชนในปักกิ่ง ชิงเตา และกว้างต้งไปขังไว้ในคุก รวมทั้งสิ้นประมาณ ๕,๐๐๐ คน ทำให้ประชาชนสงบปากเสียงไปได้พักหนึ่ง

แต่ต่อมาอีกประมาณไม่เกินครึ่งเดือน พวกเยาวชนนักศึกษาก็เริ่มออกโรงแสดงบทบาทต่อสู้ระบอบทรราชย์ โดยยกเอาปัญหาเสรีภาพส่วนบุคคล ในสถานศึกษาต่าง ๆ เป็นประเด็นสำคัญ

ในบรรดาผู้นำที่มีอำนาจบาทใหญ่ในรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งนั้น นายเซินลิฟูรัฐมนตรีว่าการศึกษา นับว่าเป็นผู้เผด็จการในทางทฤษฎีของก๊กมินตั๋งโดยตรง ทำนองเดียวกับฮิลเลอร์ผู้เผด็จการนาซีเยอรมัน นายเซินลิฟูวางหลักไว้สำหรับระบอบก๊กมินตั๋งของจีนรวม ๓ ข้อ คือ ๑ พรรคเดียว ๒. อุดมทัศน์นะ และ ๓. ผู้นำคนเดียว สรุปความว่าประเทศจีนจะต้องมีผู้นำเพียงคนเดียวคือจอมพลเจียงไคเช็คจะมีใครอื่นพรรคอื่นอีกไม่ได้ไม่ว่าพรรค-

คอมมิวนิสต์หรือพรรคสันนิบาตประชาธิปไตยซึ่งพวก
ปัญญาชนคิดก่อตั้งขึ้นใหม่ก็ตามทุกคนต้องยึดอุดมทัศนะ
ของเจียงไคเช็คเท่านั้นเป็นหลัก ซึ่งอุดมทัศนะนั้นไม่ใช่
ลัทธิชาตินิยมของซุนยัตเซ็นผู้เริ่มก่อการกึกก้องอย่าง
แน่นอน

โดยเหตุที่เฉินลิฟู พยายามบังคับให้สถานศึกษา
ต่าง ๆ รับเอาลัทธิผู้นำเดี่ยว พรรคเดียวและความคิดเห็น
เดียวกันเป็นหลักก็ย่อมจะไม่ใช่เป็นที่พอใจของบรรดาผู้มี
ความคิดของตนเองเป็นธรรมดา แต่เฉินลิฟูก็ใช้อำนาจ
ออกกฎข้อบังคับห้ามมิให้นำหนังสือต่าง ๆ ที่ตนไม่เห็น
ด้วยเข้าไปในสถานศึกษาต่าง ๆ หากนักศึกษาคนใดฝ่าฝืน
จะถูกพวกอันธพาลหรือกลุ่ม “ยุวชนก๊กมินตั๋ง ของเจียง
ไคเช็คทำร้ายหรือลักลอบคร่าเอาตัวไปจากสถานศึกษา
เพื่อกำจัดเสีย

วันที่ ๔ พฤษภาคม เป็นวันที่พวกนักศึกษา
ถือเป็นวันระลึกของขบวนการนักศึกษาทั่วไป ใน
วันที่ ๔ พฤษภาคม ปี ค.ศ. ๑๙๔๑ พวกนักศึกษา
จึงจัดให้มีการเดินขบวนประท้วงระบบใช้อำนาจป่า

เดือนของรัฐบาลก็มั่นคงรวมทั้งปัญหาการครองชีพ
 สูงด้วย พวกนักศึกษาในกรุงนานกิงและเซี่ยงไฮ้
 คิดว่า โดยเหตุทั้งสองแห่งนี้^๕ ชาวต่างประเทศอยู่
 เป็นจำนวนมาก ฝ่ายรัฐบาลคงจะไม่กล้าทำลายการ
 เดินทางของนักศึกษาเป็นแน่ แต่พวกนักศึกษา
 คิดผิด เพราะชนชอวาระบอบทรราชย์แล้วย่อมจะ
 มีความละเอียดต่อการกระทำอันชั่วช้าอย่างใด^๖ ทั้ง
 ในกรุงนานกิง^๗ ทั่ว ๆ ที่มีคณะทูตนานาชาติ^๘ การ
 เดินทางของนักศึกษาอยู่ ทหารก็มั่นคง^๙ ใช้อาวุธ
 ดาบปลายปืนบ้าง ท่อนเหล็กบ้าง บุกลดยับได้
 ขบวนนักศึกษาแตกกระเจิง โดยไม่เลือกที่จะเป็น
 นักศึกษาชายหรือหญิง

การใช้อำนาจที่คุกคามปัญญาชนที่มีความกึกก้อง
 ในทางเสรีภาพ และบรรดานักศึกษาทั่วไปไม่ว่าชายหญิง
 ของรัฐบาล ก็มั่นคงได้ดำเนินไปอย่างน่าสยดสยอง
 ศาสตราจารย์ ลี กุง โป ถูกยิงตายพร้อมกับลูกชายเล็ก
 ขณะที่จูงมือกันเดินไปตามถนน นายเหวิน อี โต ผู้มี
 ชื่อเสียงทางอักษรศาสตร์จีนสมัยโบราณถูกฆ่าตายขณะ

กลับจากการประชุมคณะกรรมการเรียกร้องให้ยุติสงคราม
กลางเมืองบรรดาผู้ที่เป็นสมาชิกคณะกรรมการอีก ๘ คน
ได้รับความช่วยเหลือจากกงสุลอเมริกันบ้าง จากพวก
นักศึกษาบ้าง ให้หลบหนีภัยไปได้

ในสถานศึกษาต่าง ๆ เต็มไปด้วยตำรวจลับของฝ่าย
ก๊กมินตั๋งปะปนเข้าไปอยู่ด้วยทุกแห่งเพื่อดูแลควบคุมนัก-
ศึกษา มิให้ประพฤติชั่วขัดแย้งความประสงค์ของรัฐบาล
เช่นอ่านหนังสือเกี่ยวกับการเมืองซึ่งรัฐบาลไม่ต้องการให้
อ่าน หรือพูดแสดงความคิดเห็นในสิ่งที่รัฐบาลไม่พึง
ประสงค์ โดยเฉพาะปัญหาเกี่ยวกับสันติภาพและระบอบ
ประชาธิปไตยในประเทศจีน

บรรดานักศึกษาที่ฝ่าฝืนไม่ประพฤติตามข้อห้ามจะ
ถูกสายลับของก๊กมินตั๋งจับข้อไว้ในบัญชีบุคคลที่ไม่พึง
ประสงค์ของรัฐบาล เพื่อที่จะได้จัดการต่อไปแก่นักศึกษาที่
มีหัวคิดรุนแรง หรือพูดจาปากโป้งโจ่งเงงมากหน่อยก็
ถูกลักลอบจับตัวออกไปจากสถานศึกษาเพื่อส่งปากเสียง
โดยฆ่าเสียบ้าง ชังทรमानบ้างพฤติกรรมเช่นนี้ทำให้สถาน
ศึกษาต่าง ๆ มีสภาพไม่ผิอะไรกับสถานกักกันเขาวงกต

เมื่อรัฐบาลออกกฎหมายเช่นนี้ย่อมจะทำให้บุคคล
ธรรมดา ๆ ซึ่งอาจจะไม่เคยสนใจในเรื่องคอมมิวนิสต์มา
แต่ก่อนเลย เกิดความรู้สึกสงสัยตัวเองว่าตัวเองก็น่าจะ
กลายเป็นคอมมิวนิสต์ไปด้วยเป็นแน่แท้ เพราะแต่ละคน
ก็อยากให้บ้านเมืองสงบ ไม่อยากเห็นการรบราฆ่าฟันกัน
เอง ไม่อยากถูกกดขี่ข่มเหงโดยไม่เป็นธรรม ไม่อยาก
ถูกเก็บภาษีอากรตามอำเภอใจของผู้มีอำนาจวาสนา (ชาว
ไร่ชาวนาในสมัยนั้น แม้เอาพืชผลของตนตากแดดบนหลัง
คาบ้านของตนเองแท้ ๆ ก็ถูกเรียกเก็บภาษีอากร !)

การใช้อำนาจคุกคามบรรดาปัญญาชนและนักศึกษา
ในระบอบก๊กมินตั๋งนั้น ถ้าจะกล่าวถึงเหตุการณ์ร้าย ๆ ที่

น้ำสยดสยของอย่างละเอียดก็จะสิ้นเปลืองหน้ากระดาษอีก
 มากมายหลายเท่า จึงสรุปความแต่เพียงว่าการใช้อำนาจ
 คุกคามเช่นนี้มีผลทำให้รัฐบาลระบอบก๊กมินตั๋งของ
 เจียงไคเช็คมีศัตรูเพิ่มขึ้นอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งมีจำนวนมิใช่น้อย
 คือฝ่ายปัญญาชน และเยาวชนนักศึกษาทั่วประเทศ
 ปรากฏว่าบรรดาเยาวชนนักศึกษาจำนวนนับหมื่น ๆ คนที่
 ไม่พอใจพฤติกรรมของรัฐบาลเจียงไคเช็คพากันหลบหนี
 ข้ามเขตของก๊กมินตั๋งเข้าไปพำนักอาศัยหลบภัยอยู่ในเขต
 ของคอมมิวนิสต์ ทำให้คอมมิวนิสต์ได้รับกำลังในทาง
 ปัญญาชนเพิ่มขึ้น แม้ในระหว่างสงครามกับญี่ปุ่นก็ปรากฏ
 ว่ามีนักศึกษากว่าหมื่นคนได้พากันผลัดจากก๊กมินตั๋งเข้าไป
 ศึกษาในเมืองเยนอันซึ่งเป็นแหล่งกลางของคอมมิวนิสต์
 อยู่แล้ว บรรดานักศึกษาเหล่านี้หลายคนได้ทำหน้าที่เป็น
 ผู้ช่วยเหลือรัฐบาลคอมมิวนิสต์ในด้านการเมืองและการ
 ปกครองท้องถิ่นต่าง ๆ ที่ได้รับการปลดปล่อยจากฝ่าย
 ก๊กมินตั๋งอยู่ก่อนแล้ว ครั้นต่อมาเมื่อมีนักศึกษาหลบหนี
 ภัยก๊กมินตั๋งเข้าไปอยู่ในเขตของคอมมิวนิสต์มากขึ้น
 นักศึกษาเหล่านี้จึงเป็นผู้เชื่อมโยงนักศึกษาทั้งสองฝ่าย คือ

ฝ่ายที่ยังคงอยู่ในเขตก็กมึนตึงให้ทำงานได้ดินร่วมกันต่อสู้
 รัฐบาลก็กมึนตึงด้วยกัน นอกจากนั้นยังเป็นกำลังในการ
 ปลุกใจชาวไร่ชาวนาในท้องถิ่นต่าง ๆ ให้มีความรู้ความ
 เข้าใจในสิทธิของตนในฐานะที่เป็นมนุษย์ และอำนาจของ
 ประชาชนในอันที่จะต่อสู้กับการกดขี่ทารุณอย่างไม่เป็น
 เป็นธรรม ตลอดจนทำลายความเชื่อถืออย่างงมงาย
 ของประชาชนตามชนบทให้มีความเชื่อมั่นในตัวเอง
 และความเชื่อมั่นในพลังของประชาชนที่ร่วมจิต
 ร่วมใจกันว่ามีพลังอำนาจเหนือกว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้ง
 หลายที่ประชาชนหลงเชื่อถืออย่างไม่มีเหตุผลมาแต่
 โบราณกาล ประชาชนได้รับการอบรมสั่งสอนให้เข้าใจ
 ว่าเมื่อประชาชนรวมกำลังกันจริง ๆ แล้ว อย่าว่าแต่พวก
 ชุนนางหรือพวกเจ้าของที่ดินซึ่งทำการกดขี่ข่มเหงรีดไถ
 ประชาชนอย่างปราศจากความยุติธรรม และความเมตตา
 ปราณีเท่านั้น แม้ภัยธรรมชาติต่าง ๆ ที่รัฐบาลก็กมึนตึง
 ไม่สนใจช่วยเหลือ ทอดทิ้งให้ประชาชนได้รับทุกข์เวทนา
 ไปตามยถากรรมนั้นก็จะพ่ายแพ้พลังอำนาจของประชาชน
 ที่ร่วมจิตร่วมใจกันได้เป็นอย่างดี ยิ่งกว่าการปล่อยปละ

ละเลยให้การเป็นไปตามยถากรรมหรือการอ้อนวอนพระเจ้าบนสวรรค์และเจ้าพ่อเจ้าแม่ต่าง ๆ ให้ช่วยเหลือบรรเทาความเดือดร้อนของตน หมายความว่า ประชาชนจักต้องมีความมั่นใจตัวเองและรวมกำลังกันต่อสู้กับความยากลำบากทั้งหลาย ไม่ว่าจะเกิดขึ้นด้วยผู้มอำนาจ หรือสิ่งที่เชื่อกันว่าสวรรค์เป็นผู้บันดาลให้เป็นไปก็ตาม

ความพยายามที่จะบังคับความคิดเห็นของปัญญาชนและเยาวชนนักศึกษาให้อยู่ในขอบเขตคล้าย ๆ กับที่ระบอบก๊กมินตั๋งปฏิบัติอยู่ในประเทศจีนนั้น ปรากฏว่าได้กลายเป็นโรคติดต่อไปถึงสหรัฐอเมริกาอันเป็นดินแดนแห่งเสรีภาพด้วยเหมือนกัน แม้จะไม่รุนแรงร้ายกาจถึงขนาดที่เป็นอยู่ในประเทศจีนก็จริง แต่ก็นับว่าเป็นข้อที่น่าประหลาดเป็นอย่างยิ่งที่สุดในสหรัฐ ฯ ปรากฏว่ามีคณะกรรมการและองค์การต่าง ๆ คอยสอดส่องพิจารณาความประพฤติของบุคคล ว่าผู้ใดจะประพฤติตัว

หรือมีความคิดเห็นไม่สมควรจะเป็นอเมริกันแท้ ๆ
ทั้งนี้ด้วยความมุ่งหมายที่จะกวาดล้างคอมมิวนิสต์
ให้หมดไปโดยสิ้นเชิง

บรรดาผู้มีความคิดเห็น โดยสุจริตใจเพื่อประโยชน์
แห่งการดำเนินนโยบายของสหรัฐ ฯ แท้ ๆ แต่หากความ
คิดเห็นนั้น ไม่ตรงกับความคิดเห็นของขบวนการปลูกปั่น
ให้คอมมิวนิสต์เป็นผู้พิพากษา ก็จะถูกกล่าวหาว่าเป็นบุคคล
ที่ไม่พึงไว้วางใจในความปลอดภัยของรัฐ ถึงขนาดถูกตัด
อาชีพเสียเลยก็มี

สถานิติบัญญัติของรัฐบางรัฐ เช่น โอคลาโฮมา ออกกฎหมายที่แข็งข้อบังคับอาจารย์และนักศึกษาให้สตั๊ยปฏิญาณตน แสดงความจงรักภักดีต่อสหรัฐ ฯ เสียก่อน มิฉะนั้นจะไม่มีโอกาสได้ประกอบอาชีพของตนและร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของสถาบัน หนังสือพิมพ์หลายฉบับในกลุ่มของนายเฮิสต์ เสนอความคิดเห็นสนับสนุนให้สถานิติบัญญัติของรัฐต่าง ๆ ทุกรัฐในสหรัฐอเมริกายกกฎหมาย

เช่นเดียวกับสถานิติบัญญัติของรัฐโอคลาโฮมา เพราะพวกของนายเฮิสต์เชื่อว่าลัทธิคอมมิวนิสต์จะแทรกซึมเข้าไปในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ก่อนสถาบันอื่นใด แต่ข้อเสนอของหนังสือพิมพ์กลุ่มนายเฮิสต์ไม่ได้ผล ซึ่งถ้าการณเป็นไปถึงขนาดนั้นแล้วระบอบประชาธิปไตยอเมริกันก็จะกลายเป็นประชาธิปไตยแบบก๊กม้นต๋งไปด้วย ซึ่งจะเบบสงทน่าขบขันที่สุด ●

๒ เจียงไคเช็คถูกสวรรคต เปลี่ยนอาณาเขต

“เมื่อประชาชนพากันหันหลัง
ให้เราหมดแล้ว เราจะหันหน้าไปพึ่ง
ใครเล่า ? (จากคำข้อ)

ในขณะที่กองทัพนายพลเจิน
ยี่ และนายพล ลิว โป เซ็ง รุกลง
มายังฝั่งแม่น้ำแยงซีเกียงนั้น ภายใน
วงการก๊กมินตั๋งเริ่มเกิดความปั่นป่วน
ในสถานการณ์ที่ยุ่งเหยิงซึ่งเคยยกนิ้วให้เจียง
ไคเช็คตลอดมานั้น ปราบกฏว่ามีสมาชิก
บางคนเริ่มแสดงตัวแข็งข้อขึ้นมาบ้าง

แล้ว คอมีการเรียกร้องให้เจียงไคเช็คสละตำแหน่งประธานาธิบดี และเมื่อนายวอง เวน เฮา ลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เพราะไม่สามารถจะทนดูความเดือดร้อนของประชาชนเนื่องจากปัญหาเรื่องเงินเพื่อต่อไปอีกได้ จอมพลเจียงไคเช็คจะต้องใคร่ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแทนก็ถูกสมาชิกปฏิเสธทุกครั้ง

เจียงส่งภรรยาไปเจรจาขอความช่วยเหลือจากอเมริกันอีกครั้งหนึ่งหลังจากส่ง ชุนโฟ ไปเจรจามาแล้วครั้งหนึ่งเมื่อกองทัพของตนพ่ายแพ้ในแมนจูเรีย แต่ภรรยาของจอมพลเจียงก็เจรจาไม่เป็นผลสำเร็จเช่นเดียวกับชุนโฟ ตามข่าวว่าเมื่อคราวชุนโฟไปเจรจากับอเมริกันนั้นชุนโฟมีข้อเสนอต่อสหรัฐฯ ๔ ข้อ คือ ๑ ให้สหรัฐฯ มีสิทธิการเดินทางเรือตามแม่น้ำต่าง ๆ ภายในประเทศ ๒. อนุญาตให้สหรัฐฯ ใช้เกาะไต้หวันตั้งเป็นฐานทัพ ๓. ขยายอำนาจให้แก่กลุ่มที่ปรักขาร่วมทางการเมืองการทหารของสหรัฐฯ กับจีนให้กว้างขวางออกไป และ ๔ ให้ความช่วยเหลือของสหรัฐฯ อยู่ในมือคนอเมริกันทั้งหมด หมายความว่าสุด

แล้วแต่สหรัฐ ฯ จะเห็นสมควรทำอย่างไรก็ตาม ฝ่ายจีนไม่
เกี่ยวข้องทั้งท้วงแต่ประการใดทั้งสิ้นขอ^๕ให้ช่วยจริง ๆ อีก
สักครั้งเท่านั้น

เมื่อปรากฏว่าการเจรจาของมาตามเจียงไม่ได้รับ
ความสำเร็จ จอมพลเจียงไคเช็ค ได้สอบถามไปยังผู้แทน
ของตนในสหรัฐ ฯ ว่า ตนสมควรจะลาออกจากตำแหน่ง
ประธานาธิบดีตามคำเรียกร้องของกลุ่มค้านในสภานิติบัญญัติหรือไม่ แต่ตัวแทนของเจียงในสหรัฐ ฯ คงจะรู้สึกลำบากใจถ้าจะตอบว่า ถึงเวลาที่เจียงควรจะสละตำแหน่งได้แล้ว จึงเพียงแต่ขอให้เจียงทนรอฟังเสียงของรัฐสภาสหรัฐ ฯ ไปก่อน ว่าจะมีความคิดเห็นอย่างไรเท่านั้น

แต่สถานการณ์ภายในประเทศไม่ยอมอำนวยความสะดวกให้เจียงไคเช็คใช้เวลาคิดอะไรได้นานนักในวันคริสต์มาส ปี ค.ศ. ๑๙๔๘ วิทยุฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้ประกาศรายชื่ออาชญากรฝ่ายก๊กมินตั๋งซึ่งอยู่ในข่ายที่จะต้องพิจารณาลงโทษตามกฎหมายรวมทง^๕สิ้น ๔๓ คน ในจำนวนนี้มีเจียงไคเช็คกับมาตามเจียงรวมอยู่ด้วย ถึงกระนั้นเจียงไคเช็คก็ยัง^๕ไม่สิ้นความพยายามที่จะยึดอำนาจของตนไว้ต่อไปอีกในวัน

ขึ้นปีใหม่ ค.ศ. ๑๙๔๙ เจียงไคเช็คได้ประกาศคำ “วิงวอนเพื่อสันติภาพ” แต่ก็เป็นที่ทราบกันดีว่าเจียงไคเช็คต้องการถ่วงเวลาเพื่อประโยชน์ของตนเองเท่านั้น เพราะในขณะเดียวกันเจียงไคเช็คก็ได้ตกลงทำสัญญากับรัสเซียอีกครั้งหนึ่ง โดยยอมให้รัสเซียรับประโยชน์บางประการในมณฑลซินเกียง และส่งนายพลจางซุนสมุนเอกคนหนึ่งไปพบกับนายพลไป่ จุง สี่ ที่หน่อก้าวและจางซา เพื่อขอร้องให้นายพลไป่ จุง สี่ สนับสนุนตน แต่ไป่ จุง สี่ ไม่เล่นด้วย เพราะนายพลไป่ จุง สี่ เป็นพวกนายพลลี ซุน เย็น พร้อมกันนั้นเจียงไคเช็คได้วิงวอนขอร้องฝรั่งเศส อังกฤษ สหรัฐฯ และรัสเซียให้เป็นคนกลางช่วยไกล่เกลี่ยสงครามกลางเมืองของจีนด้วย

เรื่องเจียงไคเช็คขู่วินิจฉัยสัญญากับรัสเซีย เพื่อให้รัสเซียได้รับผลประโยชน์บางประการในมณฑลซินเกียงนั้นยิ่งแสดงว่ารัสเซียไม่ได้ช่วยเหลือฝ่ายคอมมิวนิสต์จีนตามข้อกล่าวหาของขบวนการปลุกปั่นแอนตี้คอมมิวนิสต์ในอเมริกาแต่อย่างใดเลย ตรงกันข้ามรัสเซียกลับพยายามหาโอกาสเพื่อประโยชน์ของรัสเซียเองยิ่งกว่าที่คิดจะช่วย

เหมา เจ๋อ ตง บัญหาเรื่องมณฑลชินเกียงนั่นเองเป็นเหตุ
หนึ่งที่ทำให้จีนคอมมิวนิสต์เกิดพิพาทบาดหมางกับรัสเซีย
ในปัจจุบัน

อนึ่ง เมื่อจีนคอมมิวนิสต์ตัดถนนยุทธศาสตร์ผ่าน
บริเวณ “อักไซจิน” ใกล้ ๆ พรหมแดนอินเตีย เพื่อประ-
โยชน์ในการป้องกันมณฑลชินเกียงของจีนที่ถูกรัสเซียคุก-
คามก็กลายเป็นเหตุทำให้จีนคอมมิวนิสต์กับอินเตียซึ่งเป็น
มิตรกันมาแต่แรกเกิดพิพาทถึงกับปะทะกันด้วยกำลังรบ
ตามแนวพรหมแดนระหว่างเขตของจีนกับอินเตียเมื่อปี
ค.ศ. ๑๙๖๒ อินเตียเลยตกเป็นเหยื่อแห่งการโฆษณา
ของพวก “ปลุกผีคอมมิวนิสต์” อีกรายหนึ่ง

ครั้นมาบัดนี้กลับปรากฏว่า อินเตียกับรัสเซีย
เซ็นสัญญาเป็นพันธมิตรกันเสียแล้ว จึงนับว่าเป็น
เรื่องน่าขันอีกเรื่องหนึ่งในกระบวนการดำเนินการ
ทางการเมืองระหว่างประเทศของอเมริกัน

กล่าวถึงเรื่อง “ผีคอมมิวนิสต์” เฉพาะภายใน
ประเทศจีนต่อไป ในวันที่ ๑๔ มกราคม ค.ศ. ๑๙๔๙
เหมา เจ๋อ ตง ได้แถลงทางวิทยุกระจายเสียง ไม่ยอม

ให้ประเทศใดเป็นคนกลางไกล่เกลี่ยสงครามกลางเมือง
 ของจีน เหม่า กล่าวว่า กองทัพของตนสามารถจะบดขยี้
 ฝ่ายเจียงไคเช็คให้แหลกกลายเป็นผงได้อย่างเด็ดขาด
 แต่เพื่อเห็นแก่สันติภาพเหมาเสนอเงื่อนไขให้ฝ่ายตรงข้าม
 จะต้องปฏิบัติรวม ๔ ข้อ สรุปความแล้ว ให้เจียงยอม
 แพ้เสียโดยดี

เจียงไคเช็ค แม้จะได้ฟังประกาศของเหมา เจ๋อ ตง
 ทางวิทยุกระจายเสียง กำหนดเงื่อนไขให้ยอมแพ้แล้วก็ยัง
 เชื่อฝีมือตนว่าเป็นเจ้าแห่งกลยุทธ์ไม่แพ้ขงเบ้งเหมือน
 กัน จึงเรียกประชุมบรรดาสมุนเอกผู้ซื่อสัตย์รวม ๑๔ คน
 มี เซน ลี ฟู่ (เจ้าแห่งทฤษฎีปัญญาชน ต้องยึดถือผู้นำ
 คนเดียว คือ เจียงไคเช็คเท่านั้น) กู เจิ้ง กัง, ฮอง เซา
 กู และ เตา ชี เซ็ง ฯลฯ เป็นต้น รวมอยู่ด้วยเจียงแถลง
 ต่อที่ประชุมบรรดาสมุนเอกทั้งหลายว่าจะสละตำแหน่ง
 ประธานาธิบดีชั่วคราวแต่ในระหว่างที่สละตำแหน่งชั่วคราว
 นั้น จะยังคุมอำนาจอยู่หลังกาก โดยมีตำรวจลับเป็น
 เครื่องมือ และให้สำนักงานซึ่งทำหน้าที่สอบสวนและ
 สถิติของก๊กมินตั๋งยังคงมีอำนาจลงโทษผู้ฝ่าฝืนคำสั่งกับ

บัญชาของเจียงอยู่ตามเดิมในระหว่างที่เจียงยังไม่ประกาศ
 มอบอำนาจหน้าที่แก่ผู้ใดอย่างเป็นทางการนั้นเจียงเก็บตัว
 เจียงอยู่ในกรุงนานกิง แวดล้อมด้วยตำรวจลับคอยคุ้มกัน
 อย่างเข้มแข็งเพราะกลัวถูกลักลอบจับตัวไปกักขังเช่นที่
 เกยโตนมาแล้วครั้งหนึ่ง เมื่อ ค.ศ. ๑๙๓๖ ตามข่าวว่าถึง
 เวลากลางคืน เจียงหลบไปอาศัยนอนพักอยู่ในเรือรบเก่า
 ของอังกฤษลำหนึ่ง ซึ่งทอดสมอยู่กลางแม่น้ำแยงซีเกียง
 เจียงไคเช็คลาพักมอบหมายให้รองประธานา-
 ธิปัตย์ ถู ซุน เียน ทำการแทน เริ่มตั้งแต่วันที่ ๒๑
 มกราคม ค.ศ. ๑๙๔๕ และในวันเดียวกันนั้นเวลา
 ๑๔.๐๐ น. เจียงก๊วนเกรงบินอเมริกันไปยังเมือง
 เฟงฮัวมณฑลเจียง อันเป็นบ้านเกิดของตน ในวัน
 รุ่งขึ้นมีประกาศของนายพล กู จุง ตัง เสนาธิการ
 ของจอมพลเจียงให้บรรดานายทหารในกองทัพก๊ก-
 มินตั้งทราบทั่วกันว่า “จอมพลเจียงออกเดินทางไป
 จากนานกิงตามที่ได้เตรียมการล่วงหน้าไว้เรียบร้อยแล้ว
 แล้วทุกประการ โดยให้นายพล ถู ซุน เียน รอง
 ประธานาธิบดีทำหน้าที่แทน ส่วนตำแหน่งนายกรัฐมนตรี

มนตรี หัวหน้าฝ่ายบริหารนั้นให้ซุนโฟ ภาวการณ์
ขณะนั้นเปลี่ยนแปลงอย่างสับสนมากแต่เราก็มีเครื่อง
ประกันทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให้เรามั่นใจว่า เราจะต้อง
ชนะ พวกเราทุกคนเป็นศิษย์ของท่านประธานาธิบดี
ผู้เป็นจอมทัพ จึงสมควรจะควบคุมดูแลเหล่าทหาร
ที่อยู่ในบังคับบัญชาไว้เป็นอย่างดี”

แม้เจียงไคเช็คจะลงจากเวทีไปแล้ว แต่เจียงก็หาได้
สละอำนาจอย่างแท้จริงไม่ บังเหียนการเมืองยังคงอยู่ใน
มือของเจียงอย่างเดิม แม้เฟ่งช้วจะอยู่ห่างไกลจากกรุงนาน
กิงถึง ๑๑๐ ไมล์ก็ตาม มือของเจียงก็ยังเอื้อมมาถึงกรุง
นานกิงได้ ปรากฏว่าบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ที่วิพากษ์
วิจารณ์พฤติกรรมที่ล่วงมาแล้วของเจียงถูกจับกุม บรรดา
นักศึกษาเมื่อเห็นเจียงไม่อยู่เกิดชล่าใจเดินขบวนเพื่อสันติ
ภาพอีกก็ถูกทุบตี ถูกยิงตายกลางถนนในกรุงนานกิง และ
ข่าวว่ามีผู้พยายามจะลี้ภัยลอบจับตัวนานพล ดี ซุน เย็น ซึ่ง
ทำหน้าที่แทนประธานาธิบดีไปกักขังด้วย

สิ่งที่ทำให้พิศวงกันทั่วไปคือบรรดานักโทษที่ถูกจำ
คุกฐานกบฏโดยทำการร่วมมือกับญี่ปุ่นในระหว่างสงคราม

ถูกปล่อยตัวออกมารวม ๔๒ คน อาชญากรสงครามชาวญี่ปุ่นซึ่งศาลอาชญากรสงครามของจีนได้พิพากษาตัดสินโทษไปแล้ว รวม ๒๖๐ คน ได้รับการส่งตัวกลับไปยังประเทศญี่ปุ่น ยิ่งกว่านั้น ศาลก็ยืนยันได้ประกาศว่า นายพลโอกามูระผู้ซึ่งเป็นที่ทราบกันอยู่ทั่วไปว่าเป็นผู้อุทิศเวลาเกือบตลอดชีวิตของตนเพื่อศึกษาวิธีการที่จะทำให้จีนตกอยู่ใต้อำนาจญี่ปุ่น และในระหว่างสงคราม นายพลโอกามูระผู้ยังมีตำแหน่งเป็นหัวหน้าคณะเสนาธิการกองทัพญี่ปุ่นที่รุกรานจีนเหนือและจีนกลางด้วยนั้น เป็นผู้ปราศจากความผิดอย่างใดทั้งสิ้น นายพลโอกามูระได้รับอนุญาตให้กลับประเทศญี่ปุ่นได้และการเดินทางกลับญี่ปุ่นนั้น ก็ไปโดยเรือของอเมริกัน ข้อนี้ทำให้ญี่ปุ่นระลึกถึงบุญคุณของเจียงไคเช็คตลอดมา

เจียงไคเช็คคนนั้นรู้ตัวว่าจะสูญเสียคอมมิวนิสต์ไม่ได้ตั้งแต่เมื่อเสียแมนจูเรียแก่กองทัพหลินเปี้ยวแล้วจึงได้เตรียมทางหนีที่ไล่ไว้พร้อมสรรพ เริ่มต้นด้วยการส่งตัวนายพลเซินเหิง และนายพลเจียงจิงกั๋วบุตรชายของเจียงไคเช็คไปควบคุมกำลังอยู่ที่เกาะไต้หวันซึ่งนายพลแม็คอาร์เทอร์

“มิกาโตอเมริกัน” แห่งประเทศญี่ปุ่นรับรองยืนยันว่าจะไม่ยอมให้เกาะไต้หวันตกไปอยู่ในมือคอมมิวนิสต์อย่างเด็ดขาด ครั้นแล้วเจียงก็เร่งขนทรัพย์สมบัติที่มีค่าของชาติออกไปไว้ที่เกาะไต้หวันและต่างประเทศเป็นการใหญ่ เฉพาะทองคำที่ขนไปเก็บรักษาไว้ที่เกาะไต้หวันมีน้ำหนักประมาณ ๔ ล้านเอานซ์ การถ่ายเททรัพย์ของชาติออกไปเก็บรักษาไว้นอกประเทศนั้นรัฐบาลเจียงใช้วิธีการที่ไม่คำนึงถึงประชาชนว่าจะได้รับความเดือดร้อนอย่างไรทั้งสิ้น มีการออกกฎหมายบังคับให้ผู้มีเงินตราต่างประเทศนำเงินเหล่านั้นมาเปลี่ยนเป็นเงินตราซึ่งรัฐบาลประกาศใช้แทนเงิน “ฟายี” เก่า ซึ่งจวนจะกลายเป็นเศษกระดาษไปแล้ว เงินตราใหม่ของก๊กมินตั๋งเรียกว่า “หยวนทอง” การใช้วิธีนี้ทำให้รัฐบาลของเจียงได้เงินตราต่างประเทศไปกว่า ๒๐๐ ล้านเหรียญอเมริกัน และเพื่อที่จะรวบเอาทรัพย์สินของประชาชนให้ได้มากยิ่งขึ้นไปอีก รัฐบาลก๊กมินตั๋งได้กระทำการซึ่งน่าจะถือได้ว่าฉ้อโกงประชาชนทีเดียว กล่าวคือโดยเหตุที่ฝ่ายก๊กมินตั๋งทราบว่ามีเมืองคุนหมิงนครหลวงของมณฑลยูนนาน มีเหรียญอเมริกันยังตกค้างอยู่ในมือของประชาชนอีกมาก

เนื่องจากในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง เมือง
 คุณมิงเป็นชุมทางของการขนส่งยุทธสัมภาระทางอากาศ
 ของอเมริกัน คล้าย ๆ กับที่กรุงเทพฯ ของเราเป็นชุมทาง
 ของการ อาบ อบ นวด และกามกิจต่างๆ ของอเมริกัน
 ในระหว่างสงครามในเวียดนาม ทหารอเมริกันพกเอาเงิน
 เหรียญอเมริกันเข้าไปจ่ายมากมายย่อมจะมีเงินคอลลาร์ดตก
 ก้างอยู่จำนวนมากธนาคารชาติของกัมพูชาจึงตั้งเงินทุนบัตร
 “หยวนทอง” ชนิด ๕๐ เหรียญเข้าไปในเมืองคุณมิง
 เป็นจำนวนมากแล้วประกาศรับซื้อเงินตราต่างประเทศ
 และทองคำอย่างเปิดเผย ทำให้ทองคำและสินค้าต่างๆ
 ขึ้นราคาอีกเท่าตัวโดยฉับพลัน แต่ราคาทองคำหรือสินค้า
 จะขึ้นไปอีกก็เท่าที่ตามไม่ได้ทำความตระหนกตกใจอะไร
 ให้แก่ฝ่ายรัฐบาลเลยเพราะเมื่อได้สิ่งที่รัฐบาลต้องการคือ
 ทองคำและคอลลาร์ดก็เป็นทีพอใจแล้วประชาชนจะเป็น
 อย่างไรนั้นรัฐบาลไม่สนใจกรั้นเมื่อได้ผลสมความมุ่งหมาย
 แล้วธนาคารในเมืองคุณมิงก็ประกาศอย่างเป็นทางการว่า
 ธนบัตร “หยวนทอง” ชนิดที่ประชาชนใช้กันอย่างแพร่
 หลายในเมืองคุณมิงนั้น ล้วนเป็นธนบัตรปลอมทั้งนั้น

ครั้นแล้วบรรดาชนาการต่าง ๆ ในคุนมิ้งก็พร้อมใจกันบีค
 ที่ทำการหมดไม่ยอมรับรู้อะไรทั้งสิ้น ประชาชนจึงก่อการ
 จลาจล นายพลลูฮันผู้บัญชาการกองพลที่ ๘๓ และเป็นผู้
 มีอำนาจเด็ดขาดในเมืองคุนมิ้ง ด้วยคุมทหารหลายร้อยคน
 ขี่ไล่ประชาชนแตกกระเจิงและจับกุมเอาตัวราษฎรที่หลบ
 หนีไม่ทันได้ ๑๑๘ คน ผู้บัญชาการลูฮัน ตั้งศาลทหาร
 ชำระความที่ริมถนนตรงกันข้ามกับที่ทำการธนาการนั้น
 เอง เมื่อได้ตัดสินประหารชีวิตตัวการรวม ๒๑ คน โดย
 การยิงเป้าให้ประชาชนดูเคียวนั้นแล้วก็ปล่อยตัวผู้ต้องหา
 นอกนั้นโดยกล่าวว่า เป็นเพียงผู้สมรู้เท่านั้น ไม่ใช่ตัวการ
 สำคัญ !

รัฐบาลก็กม้นทั้งชุดใหม่ซึ่งมีลีซุนเหียนทำหน้าที่ประ-
 ธานาธิบดีแทนจอมพลเจียงไคเช็คและซุน โฟเป็นนายก
 รัฐมนตรีนั้นพอเริ่มบริหารก็ปรากฏความขัดแย้งเกิดขึ้น
 ทันทีที่กล่าวคือ ซุน โฟเสนอย้ายเมืองหลวงไปตั้งอยู่กวางตุ้ง
 แต่ลีซุนเหียนซึ่งยังต้องการจะเจรจาสงบศึกกับฝ่ายคอมมิว-
 นิสต์ต่อไปโดยหวังว่าอาจจะมีทางต่อรองเรื่องเงื่อนไขการ
 สงบศึกได้บ้างนั้นไม่เห็นด้วยเพราะจะทำให้ฝ่ายคอมมิว-

นิสต์เห็นว่าฝ่ายก๊กมีนตั้งต้องการจะทำสงครามต่อไปอีก
ซึ่งจะเป็นผลเสียแก่การเจรจาสงบศึก อย่างไรก็ดี ในที่สุด
ก็ประนีประนอมกัน ตกลงให้ย้ายเฉพาะคณะรัฐมนตรีไป
อยู่กว้างตุง ส่วนรองประธานาธิบดีซึ่งเย็น และสภานิติ-
บัญญัติคงประจำอยู่ที่ในนานกิงตามเดิม

ในการย้ายคณะรัฐมนตรีไปตั้งอยู่ที่กว้างตุงนั้นกระ-
ทรวงการต่างประเทศได้เชิญบรรดาสถานเอกอัครราชทูต
นานาชาติให้ย้ายตามไปตั้งอยู่ที่กว้างตุงด้วย รับรอง
จะจัดให้ได้ความสะดวกสบายทุกประการ

คณะทูตนานาชาติได้มีการประชุมหารือกัน
โดยนายเมอร์เออร์เอกอัครราชทูตฝรั่งเศสเป็นประธาน
ในฐานะที่เป็นเอกอัครราชทูตผู้มีอาวุโส ที่ประชุม
มีความเห็นพ้องกันว่าไม่สมควรที่คณะทูตจะต้อง
ย้ายตามคณะรัฐมนตรีไปยังกว้างตุงด้วยเพียงแต่มี
เจ้าหน้าที่ชนผู้น้อยไปประจำอยู่ที่กว้างตุง ทำหน้าที่
เป็นตัวแทนเอกอัครราชทูตก็พอแล้ว

อย่างไรก็ดี เอกอัครราชทูตรัสเซียรายเดียว
เท่านั้นที่ยอมติดตามคณะรัฐมนตรีไปประจำอยู่ที่

กว้างตั้งด้วย หงษ์ เพราะรัสเซียยังเจรจากับรัฐบาล
ก็ มั่น ตั้ง เกียว กับ ผล ประโยชน์ บาง ประการ ซึ่ง
รัสเซียหวังจะได้ ใน มณฑล ชิน เกียง ยัง ไม่ สำ เร็จ
เรียบร้อย สม ความ มุ่งหมาย ของ รัสเซีย นั้น เอง หา
ใช่ ไฉน ไหม

ก็ มั่น ตั้ง กับ คอมมิวนิสต์ จะ รบ ราม ฆ่า พัน กัน อย่าง ไหน
นี้ รัสเซีย ไม่ รู้ ด้วย ความ จริง การ ดำเนิน การ เมือง ต่าง ประ-
เทศ ของ ทุก ประเทศ เป็น ไป ทำ นอง นั ทง นั้น คือ เพื่อ ประ-
โยชน์ ตัว เอง ก่อน อื่น !

นโยบาย ของ รัฐบาล ลิ ชุง เยน และ ชุน โฟ นั นั้น แสดง ทำ
ให้เห็น ว่า ต้องการ สงบ สงคราม กลาง เมือง เพราะ เมื่อ ลิ
ชุน เยน ได้ ทำ หน้า ที่ แทน ประธานาธิบดี แล้ว ก็ รีบ ตัด ต่อ ขอ
เจรจากับ เหมา เจ๋อตุง ทันที ใน ปลาย เดือน มี นา คม คณะ ผู้
แทน รัฐบาล ก็ มั่น ตั้ง ชุ ตี ใหม่ มี นาย พล จาง ชี จู เป็น หัวหน้า
พร้อม ด้วย เซา ลี ซือ และ คน อื่น อีก หลาย คน เดินทาง ไป ปัก-
กิ่ง เพื่อ การ เสร็จ สำ สบ ตัก ปรากฏ ว่า คณะ ผู้ แทน ชุ ตี นี้ ได้รับ
การ ต้อนรับ อย่าง เอิกเกริก มีการ เลี้ยง รับ ร้อง อย่าง ดี ซึ่ง
มี เหมา เจ๋อตุง และ โจว เอ็น ไล่ ร่วม ใน งาน เลี้ยง รับ ร้อง
ด้วย

แต่นโยบายแท้จริงของลีซุงเย็นนั้นยังยึดสหรัฐ ฯ เป็นหลักอย่างมั่นคงไม่เปลี่ยนแปลงและเชื่อมั่นว่าฝ่ายก๊กมินตั๋งมีกำลังรบมากกว่าฝ่ายคอมมิวนิสต์ เพราะดินแดนที่อยู่ในความปกครองของรัฐบาลก๊กมินตั๋งมีมากกว่าดินแดนที่อยู่ในความปกครองของคอมมิวนิสต์หลายส่วน ดินแดนที่คอมมิวนิสต์ครอบครองน้อยกว่าดินแดนที่ญี่ปุ่นยึดครองในสมัยสงครามโลกครั้งที่สองเป็นไหน ๆ ฝ่ายคอมมิวนิสต์ย่อมไม่สามารถทำสงครามจนถึงกับเอาชนะฝ่ายก๊กมินตั๋งซึ่งย่อมจะได้รับความช่วยเหลือจากอเมริกันอยู่เสมอ นั้นเป็นแน่ ลีซุงเย็นจึงเข้าใจเอาเองว่าเงื่อนไขสงบศึกที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ตั้งมาอย่างรุนแรงนั้นน่าจะเป็นการขู่ขวัญเสียมากกว่าที่จะเอาจริง ความจริงความคิดของรัฐบาลก๊กมินตั๋งชุดใหม่ก็ไม่ผิดกับรัฐบาลก๊กมินตั๋งชุดเก่าเท่าใดนัก ปรากฏว่าในขณะที่แสดงท่าทีให้เห็นว่า ต้องการสงบสงครามกลางเมืองนั้นเอง นายพลวู เต๊ะ เซน รัฐมนตรีว่าการการทหารต่างประเทศในคณะรัฐบาลชุดใหม่ได้เชิญบรรดาเอกอัครราชทูตของประเทศในเอเชียรวม ๔ ประเทศ คือ อินเดีย พม่า ฟิลิปปินส์ และไทย ไปพบ

เสนอให้เป็นพันธมิตรร่วมกันต่อสู้คอมมิวนิสต์ทุกหนทุก
 แห่ง เอกอัครราชทูตอินเดียนและเอกอัครราชทูตพม่าได้คัด
 ก้านข้อเสนอของนายพลวู เต๊ะ เช่น อย่างเข้มแข็ง การ
 ประชุมเพื่อจัดตั้งพันธมิตรร่วมกันต่อสู้คอมมิวนิสต์จึงระ-
 งับไป เรื่องการชวนชาติต่าง ๆ ในเอเชียเป็นพันธมิตร
 ร่วมกันต่อสู้คอมมิวนิสต์นี้ จอมพลเจียงไคเช็คเป็นต้นคิด
 ปรากฏว่าต่อมาภายหลัง **นายชิงม้นรี** (เกาหลี่ไต้) และ
นายคิริโน (ฟิลิปปินส์) ได้พยายามรื้อฟื้นขึ้นมาอีก
 เรื่องนี้่น่าคิดว่าสัญญา “แอตแลนติก” ซึ่งเวลานั้นยังพอแล
 เห็นโครงกระดูกอยู่นั้น จะต้องอาศัยความคิดเดิมของ
 เจียงไคเช็คบ้างเป็นแน่

ความเข้าใจของรัฐบาลก็กมึนตั้งชุด ลีซุงเย็น ข้อที่
 ว่าเงื่อนไขการสงบศึกของ เหมาเจ๋อตุง เป็นเพียงการขู่
 ขวัญนั้นผิคนักการเจรจาสงบศึกจึงไม่ได้ผลเพราะคอม-
 มิวนิสต์ ถือว่าตราบโดทีกกมึนตั้งยังยอมอยู่ใต้อำนาจอิทธิ-
 พลของต่างประเทศอยู่การสงบศึกย่อมไม่มีทางที่จะเป็นไป
 ได้ นับตั้งแต่เหมาเจ๋อตุงได้เสนอเงื่อนไขการสงบศึก ซึ่ง

เชื่อแน่ว่ากัมมันต์จะยอมรับไม่ได้แล้ว เหมาก็ได้สั่งเตรียมการทุกอย่างเพื่อพิชิตฝ่ายกัมมันต์อย่างเด็ดขาด

การปฏิรูปที่ดินเพื่อประโยชน์ของชาวไร่ชาวนาคำเนินไปอย่างไม่หยุดยั้ง ประชาชนในเมืองที่กองทัพคอมมิวนิสต์ยึดได้ไว้นานก็ได้รับอาหารที่ผลิตจากไร่กันอย่างไม่ขาดแคลน ในปักกิ่งและเทียนสิน พรรคคอมมิวนิสต์ได้ประกาศรับนักศึกษาที่อาสาสมัครร่วมไปกับกองทัพในฐานะเป็นผู้ทำหน้าที่ช่วยเหลือในทางการเมืองเป็นพิเศษ ปรากฏว่าภายในเวลาไม่กี่สัปดาห์มีนักศึกษามหาวิทยาลัยและโรงเรียนมัธยมทั้งชายหญิงอาสาสมัครร่วมทำงาน ตามประกาศของพรรคคอมมิวนิสต์นับหมื่น บรรดานักศึกษาเหล่านี้ได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับเทคนิคของการเข้ายึดครองเมือง อย่างละเอียดถี่ถ้วน ทุกคนต่างแสดงความกระตือรือร้นที่จะบุกลงได้ร่วมกับกองทัพคอมมิวนิสต์ เพราะความเจ็บแค้นแทนบรรดานักศึกษาในเขตกัมมันต์ที่ถูกกดขี่ข่มเหงอย่างทารุณจากรัฐบาลไม่รู้จักจบสิ้น

ในกลางเดือน เมษายนปีนั้นฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้ชุมนุมกำลังรบมีจำนวนทหาร ๑ ล้านคน ไว้ตามจุดสำคัญ

ต่าง ๆ ตามฝั่งแม่น้ำแยงซีเกียงในช่วงตั้งแต่ปากน้ำไปทาง
 ตะวันตกจนเกือบถึงมณฑล เสด็จวนระยะทางประมาณ
 ๖๐๐ ไมล์ พร้อมกันนั้นก็ได้รวบรวมกำลังชาวไร่ชาวนา
 ทางฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียงไว้เป็นหมวดเป็นหมู่ เพื่อ
 ทำหน้าที่การรบแบบกองโจร เมื่อจัดการพร้อมสรรพแล้ว
 จึงยื่นคำขาดต่อรัฐบาล **ลิ ชุง เย็น** รวม ๓ ข้อ ความว่าไม่
 ให้ขัดขวางการข้ามแม่น้ำแยงซีเกียง ให้ส่งตัวอาชญา-
 กรสงครามรวมทั้งบุคคลบางคนในคณะรัฐบาลก็กมิ่นตั้ง
 ให้แก่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ และจัดตั้งรัฐบาลผสม โดยมีพรรค
 คอมมิวนิสต์เป็นส่วนใหญ่ เมื่อไม่ได้รับคำตอบจากรัฐ-
 บาล **ลิ ชุง เย็น** ตามกำหนดเวลาในคำขาดซึ่งเลื่อนกำหนด
 ให้อีก ๒ ครั้งแล้ว ฝ่ายคอมมิวนิสต์ก็ประกาศว่า ฝ่ายคอม-
 มิวนิสต์จะบุกข้ามแม่น้ำแยงซีเกียงในวันที่ ๒๐ เมษายน
 อย่างแน่นอน เว้นแต่รัฐบาล **ลิ ชุง เย็น** จะปฏิบัติตาม
 คำขาดของฝ่ายคอมมิวนิสต์เสียก่อนเท่านั้น แต่ก่อนจะถึง
 วันที่ ๒๐ รัฐบาล **ลิ ชุง เย็น** ก็ปฏิเสธคำขาดของฝ่าย
 คอมมิวนิสต์ แสดงว่าพร้อมที่จะทำการต่อสู้กับฝ่ายคอม-

ม้วนสต้อยู่เหมือนกัน หมายความว่า “ถ้าแน่จริงก็เชิญ
บุกข้ามมาเถิด” วางนเกอะ

ก่อนค่ำวันที่ ๒๐ เมษายน เหมมา เจ้อ ตง และ
นายพล จู เต๋ ผู้บัญชาการสูงสุดแห่งกองทัพปลด
แอก ได้ออกคำสั่งให้กองทัพในบังคับบัญชาลงมือ
ทำการบุกข้ามแม่น้ำแยงซีเกียง กองทัพแดงได้เริ่ม
บุกข้ามแม่น้ำแยงซีเกียงตามแนวระหว่างเมืองกิว-
เกียง ทางทิศตะวันตก และเมืองเกียงยิ่นทาง
ทิศตะวันออก ซึ่งห่างกันประมาณ ๓๕๐ ไมล์
การดำเลียงกำลังข้ามแม่น้ำของคอมมิวนิสต์ครั้ง
นั้นใช้พาหนะธรรมดา ๆ ราษฎรใช้กันอยู่ทั่วไป
เช่น เรือแจวบ้าง เรือสำเภาบ้าง แพบ้าง มิได้
ใช้พาหนะพิเศษพิศดารอย่างใดเลย แม่น้ำแยงซี-
เกียงตอนท่อกองทัพแดงยกพ้อมันเป็นตอนท่ลกดถึง
ขนาดเรือรบและเรือเดินทะเลขนาดต่าง ๆ เล่นไป
มาได้สบาย และบางแห่งกว้างถึง ๘๐ เส้น แต่
ก็ไม่ปรากฏว่ามีเรือรบ หรือเครื่องบินของฝ่ายก๊กมิน-
ตั๋งทำการขัดขวาง การบุกของกองทัพแดงอย่างจริง
จังเลย ปล่อยให้กองทัพแดงข้ามมาได้โดยสะดวก

นอกจากกำลังทางเรือและกำลังทางอากาศ
แล้ว รัฐบาล ลี ซุง เย็น ยังมีกำลังทางบกเรียงรายอยู่
ตามริมฝั่งแม่น้ำแยงซีเกียงอีกเป็นจำนวนมิใช่น้อย
คอยต้านทานการบุกของฝ่ายคอมมิวนิสต์อย่างเต็มที่
จุดแรกที่ถูกตีแตกยกพลขนฝ่งแม่น้ำแยงซีเกียง
คือทปรเวณเมืองตักกิง ซึ่งเป็นที่ตั้งของกองพลที่ ๘๐
และกองพลที่ ๘๘ ของก๊กมินตง ซึ่งถือว่าเป็นกอง
พลของเจียงไคเช็คโดยเฉพาะ นับว่าเป็นกองพลที่มี
ชื่อเสียงมาก แต่ยังไม่ทันได้สู้รบกันอย่างจริงจัง
ทหารทั้งสองกองพลนั้นก็ถอยร่นหนีพวกรวมกันใน
วันรุ่งขึ้นกองทัพแดงยกพลขนบกที่เมืองกิวเกียง ซึ่ง
อยู่กึ่งกลางระหว่างนานกิงกับหนั่นเค้า และต่อมาอีก
วันหนึ่งก็ยกพลข้ามฟากทางเมืองเกียงยิ่นซึ่งมีบ้อม
ป้องกันแข็งแรง บันใหญ่ในบ้อมที่เกียงยิ่นระดมยิง
แต่แทนที่จะระดมยิงกองทัพแดง กลับระดมยิงเรือ
บินของรัฐบาลก๊กมินตงที่ปฏิบัติการอยู่ในแม่น้ำ ทัง
นี่ เพื่อช่วยเหลือให้กองทัพแดงยกพลขนบกได้ตาม
สบาย การกบฏและการวางอาวุธโดยไม่ทำการต่อสู้

ของทหารฝ่ายก๊กมินตั๋งปรากฏขึ้นทั่วไปทุกหนทุก
แห่ง

ภายในสัปดาห์แรกของการบุกข้ามแม่น้ำแยงซีเกียง
กองทัพแดงสามารถยึดครองเมืองต่าง ๆ ของก๊กมินตั๋ง
เจ็ดวันละ ๓ เมือง ดูช่างง่ายดายเหมือนมีคนเตรียมตัก
ข้าวต้มร้อน ๆ ใส่ชามรอไว้ให้เย็นเสียก่อนแล้ว พอถึง
เวลาก็เพียงแต่ยกชามข้าวต้มขึ้นพวยข้าวเข้าปากเท่านั้น ด้วย
ลักษณะการเช่นนี้ในวันที่ ๒๔ เดือนเดียวกัน หลังจากการ
เริ่มยกพลข้ามแม่น้ำแยงซีเกียงเพียง ๔ วัน กองทัพของ
นายพล **เจิน ยี่** และนายพล **ลิว โป เซ็ง** ก็ยাত্রาเข้า
สู่กรุงนานกิงอย่างสง่าผ่าเผยโดยไม่ต้องมีการสู้รบ ในวัน
นั้นวิทยุกระจายเสียงของฝ่ายคอมมิวนิสต์ประกาศให้ทราบ
ทั่วกันว่า ถึงวาระสุดท้ายของระบอบก๊กมินตั๋งแล้ว ต่อไป
นี้ไม่มีรัฐบาลก๊กมินตั๋งปกครองบ้านเมืองอีกต่อไป

เมื่อกรุงนานกิงตกอยู่ในมือของฝ่ายแดงแล้ว กอง
ทัพแดงก็มีหน้าที่เพียงแต่ไล่ติดตามตีกองทัพ ก๊ก
มินตั๋งที่แตกกระจัดกระจายไปทั้งทางทิศตะวันออกและ
ทิศใต้เท่านั้น ความจริงฝ่ายปกครองในกรุงนานกิงนั้นรู้ตัว

ล่องหน้อยอยู่แล้วว่าจะรักษาเมืองไว้ไม่ได้ จึงพากันหลบหนี
ออกจากรานกิงไปตั้งแต่ก่อนหน้าที่กองทัพแดงจะเข้าสู่กรุง
นานกิง ๒ วัน พวกก๊กหมิ่นตั้งคนสำคัญ ๆ ทั้งฝ่ายทหาร
และพลเรือนต่างหนีเอาตัวรอดไปตามกัน ส่วนพวกเศรษฐี
มีทรัพย์สินที่เป็นกำลังสนับสนุนรัฐบาลก๊กหมิ่นตั้งตลอดมาเพื่อ
ประโยชน์ของตนโดยไม่คำนึงถึงความลำบากยากแค้น
ของประชาชนนั้นได้เตรียมถ่ายทรัพย์สินเงินทองของ
ตนที่มีย่อยบนพื้นแผ่นดินใหญ่ไปไว้ที่เกาะไต้หวันบ้าง ฮอง-
กงบ้าง ฟิลิปปินส์บ้างสุดแล้วแต่ใครจะเห็นว่าแห่งใดจะ
เป็นที่ปลอดภัยแก่ทรัพย์สินของตนตั้งแต่ก่อนที่กองทัพ
แดงจะยกพลข้ามแม่น้ำแยงซีเกียงเสียด้วยซ้ำไป

สรุปความว่าฝ่ายก๊กหมิ่นตั้งหมดกำลังใจจะต่อสู้มา
นานแล้ว ข้าของนายพล เยน ซี ชาน อดีตขุนศึกแห่ง
มณฑลชานซีซึ่งต่อมากลายเป็นพวกเดียวกับเจียงไคเช็ค
นั้น ได้เตรียมสร้างบังคาโลไว้ที่ฮ่องกงถึง ๕ หลัง สำหรับ
เมีย ๕ คน ๆ ละหลัง คนสำคัญ ๆ บางคนเมื่อเห็นว่า
ฝ่ายก๊กหมิ่นตั้งไม่มีทางฟื้นแน่เลยฆ่าตัวตายเสียก็มี เช่น **ได้
จี เท้า** รัฐบุรุษอาวุโสของพรรคก๊กหมิ่นตั้ง และ **เชิน ปู**

โล เลขาณการของ เจียงไคเช็ค, เซ็น ปู โล เมื่อก่อน
จะฆ่าตัวตายได้เขียนจดหมายถึง เจียงไคเช็ค ฉบับหนึ่ง
อ้างอาชีพโบราณว่า “เมื่อน้ำมันหมดสิ้นแล้ว แสงสว่าง
ของตะเกียงก็ดับวูบลง”

ในระหว่างการยกพลของกองทัพแดงข้ามแม่น้ำแยง
ซีเกียงนั้น มีเหตุการณ์ซึ่งนับว่าเป็นเหตุการณ์สำคัญที่สุด
รายหนึ่งในประวัติศาสตร์แห่งความสัมพันธ์ระหว่างจีนกับ
มหาประเทศ คือ เรือสลุปของอังกฤษลำหนึ่ง ชื่อ “อเม-
ทิสต์” ได้เล่นออกจากเมืองเซี่ยงไฮ้เพื่อนำสัมภาระต่าง ๆ
ไปส่งให้สถานเอกอัครราชทูตอังกฤษที่กรุงนานกิง ซึ่ง
อังกฤษถือว่าตนมีสิทธิที่จะทำได้ตามสัญญาระหว่างประ-
เทศที่ทำไว้ตั้งแต่สมัยรัฐบาลก๊กมินตั๋งแต่ฝ่ายคอมมิวนิสต์
ซึ่งมีจุดประสงค์ที่จะทำการปฏิวัติเพื่อล้มล้างอำนาจ และ
สิทธิพิเศษต่าง ๆ ของมหาประเทศจักรวรรดินิยมให้หมด
สิ้นไปนั้น ไม่รับฟังเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น กลับระดมยิงเอา
ด้วยปืนใหญ่ (ของอเมริกันที่ส่งไปให้ก๊กมินตั๋ง) จนเรือ
สลุป “อเมทิสต์” เสียหายขนาดหนัก ต้องเล่นเข้าไป
เกยตื้นริมฝั่งแม่น้ำแยงซีเกียง ห่างจากนานกิงประมาณ

๕๐ ไมล์ เรือพิฆาตของอังกฤษชื่อ “คอนสตัน” และ เรือรบของอังกฤษอีก ๒ ลำ ซึ่งเล่นไปตามลำแม่น้ำก็ถูก คอมมิวนิสต์ระดมยิงด้วยปืนใหญ่เช่นเดียวกัน ต้องแจว อ้าวหนีไปสู่ทะเล เหตุการณ์ที่กล่าวนี้ปรากฏว่าทหารเรือ อังกฤษถูกยิงตาย ๔ คน บาดเจ็บ ๘๐ คน เหตุการณ์ เช่นนี้ถ้าเกิดขึ้นเมื่อ ๒๐ หรือ ๓๐ ปีก่อน ฝ่ายจีนจะต้อง ถูกประเทศมหาอำนาจยื่นประท้วง และหนังสือพิมพ์ในประเทศมหาอำนาจก็จะรุมกันวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรง ทว่าจีนให้อำนาจอย่างป่าเถื่อนไม่เคารพสัญญาาระหว่าง ประเทศอย่างแน่นอน ซึ่งจีนจะต้องยอมปฏิบัติตามข้อ เรียกร้องของประเทศมหาอำนาจอย่างไม่มีปัญหา แต่มา คราวนี้ถึงจะมีการประท้วงหรือการวิพากษ์วิจารณ์ขนาด ไหนจีนคอมมิวนิสต์ก็ไม่ยอมรับฟังทั้งสิน

เซียงไฮ้ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของลัทธิจักรวรรดินิยม ที่แผ่เข้าไปในประเทศจีนมาช้านานสถานที่บางแห่งถึงกับ ปิดป้ายคนจีนกับเหมาไม่ให้เข้าไปเล่นพานนั้น เมื่อตกมา อยู่ในความปกครองของคอมมิวนิสต์แล้วก็เป็สัญลักษณ์ให้ รู้ทั่วกันว่าอำนาจจักรวรรดินิยมของประเทศตะวันตกที่

มีอยู่ในประเทศจีน นับวันจะหมดสิ้นไปเป็นลำดับนโยบาย
ของจีนคอมมิวนิสต์ ขั้วนี้ย่อมได้รับการสนับสนุนจากประ-
ชาชนชาวจีนทั้งประเทศอย่างไม่มีปัญหา

ความปราชัยอย่างย่อยยับของจอมพลเจียงไคเช็ค
ซึ่ง นายบลูลิทซ์ อดีตเอกอัครราชทูตอเมริกันประจำกรุง-
มอสโกวัยย่องสรรเสริญนักหนาว่าเป็น “รัฐบุรุษผู้แจ้ง
การณ์ไกล” และเป็นผู้ที่ นายพลแมคอาเธอร์ ผู้พิชิต
ญี่ปุ่นก็แสดงความนับถืออยู่เป็นอันมาก ประชาชนอเมริ-
กันจำนวนมิใช่น้อยซึ่งถูกขบวนการปลุกปั่นให้เห็นคอม-
มิวนิสต์จีนกลายเป็นเสมือนผีปีศาจที่น่ากลัวก็ได้สนับสนุน
ตลอดมาแต่ต้นนั้นแสดงให้เห็นว่า รัฐบาลของระบอบที่
แม้จะเรียกระบอบของตนเองว่า “เสรีประชาธิปไตย”
และแม้จะได้รับความช่วยเหลืออย่างท่วมท้นจากต่างชาติ
อย่างมากสักเพียงไรก็ตาม หากคำนึงถึงประโยชน์ของตน
เองและพรรคพวกเป็นประมาณ ไม่สนใจในความลำบาก
ยากไร้ของประชาชน ไม่สนองความต้องการของประชาชน
เสียเลยแล้ว รัฐบาลชนิดนั้นย่อมไม่สามารถที่จะดำรงอยู่
ได้อย่างมั่นคง

ด้วยเหตุนี้จึงไม่ควรจะประหลาดใจแต่อย่างใดเลยที่
รัฐบาลเจียงไคเช็ค ซึ่งแม้จะมีกำลังรบพร้อมสรรพด้วย
อาวุธทันสมัยและความช่วยเหลือของอเมริกันทุกประการ
ต้องพ่ายแพ้แก่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ เหมา เจ๋อ ตุง ซึ่งถือ
คติว่าอำนาจของประชาชนที่รวมกำลังกันดีแล้ว ยิ่งใหญ่
กว่าอำนาจของพระผู้เป็นเจ้าบนสวรรค์เป็นไหน ๆ เหมา
พยายามทุกวิถีทางที่จะให้ประชาชนเกิดความมั่นใจตัวเอง
และพร้อมใจกันปรับปรุงแก้ไขความเสื่อมโทรมของประ-
เทศชาติให้ดีขึ้นด้วยพลังกำลังของประชาชนเอง

ความพยายามของอเมริกัน ๆ ที่จะทำลายล้าง
อำนาจของจีนคอมมิวนิสต์ก็พลอยล้มเหลวตามรัฐ
บาลเจียงไคเช็คไปด้วย แต่จิตใจที่สำนึกของชาวเม
ริกันได้รับการปลุกปั่นให้เชื่อมั่นเสียแล้วว่า จีนคอม
มิวนิสต์คือบปศาจที่น่ากลัว แม้การช่วยเหลือเจียง
ไคเช็คจะสิ้นเปลืองเงินทองไปหลายพันล้านเหรียญ
แล้วก็ตาม สิ่งที่ตนสร้างสมไว้ในจิตใจที่สำนึกยังคงมี
อยู่ตามเดิม ไม่ได้หายไปไหน

ผี ! ผี คอมมิวนิสต์ ... ยังอยู่ ! ●

๗ อเมริก้านเผชิญกองทัพบก ในเกาหลี

หลังจาก *เหมา เจ๋อตง* ทำการ
ปฏิวัติยึดครองแผ่นดินใหญ่ของจีน
และประกาศจัดตั้งรัฐบาลสาธารณรัฐ
ของประชาชนจีนชนบทปักกิ่งเมื่อวันที่
๑ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เสร็จเรียบร้อย
แล้ว เวลาต่อมาอีก ๘ เดือนเศษ
ก็เกิดเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นอีกราย
หนึ่งซึ่งเป็นเหตุให้จีนคอมมิวนิสต์กับ
สหรัฐ ฯ เกิดปะทะกันด้วยกำลังรบ
อย่างจัง เหตุการณ์ที่วุ่นวายสงคราม

ระหว่างเกาหลีเหนือกับเกาหลีใต้ในปลายเดือน
มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๕๐ สาเหตุแห่งสงครามระหว่าง
เกาหลีทั้งสองฝ่ายนั้น ฝ่ายเกาหลีใต้กล่าวหาว่าฝ่าย
เหนือบุกรุกข้ามเส้นขนานที่ ๓๘ ซึ่งเป็นเส้นแบ่ง
เขตระหว่างเหนือกับใต้ แต่ฝ่ายเหนือก็กล่าวหาว่า
ฝ่ายใต้เป็นฝ่ายบุกรุกก่อน เหตุการณ์ขณะนั้นสับสน
มาก ซึ่งทำให้นักสังเกตการณ์เป็นกลางแม้ในทุก
วันก็ยังไม่สามารถจะปลงใจเชื่อแน่ว่าฝ่ายเหนือ
เป็นฝ่ายบุกรุกก่อนตามข้อกล่าวหาของฝ่ายใต้เพราะ
ไม่มีเหตุผลอะไรที่ฝ่ายเหนือจะบุกรุกฝ่ายใต้เพื่อก่อ
สงครามขึ้น

จะว่าเพราะรัสเซียหรือจีนคอมมิวนิสต์ยุ่งส่งเสริม
เกาหลีเหนือก็ใช่ที่ เพราะรัสเซียยังพะวักพะวนอยู่ทาง
ด้านยุโรป ซึ่งรัสเซียได้รับความเสียหายขนาดหนักใน
ระหว่างสงครามโลกซึ่งเพิ่งจะสงบไปเมื่อ ๕ ปีก่อน ส่วน
จีนคอมมิวนิสต์เล่าก็เพิ่งจะเริ่มก่อร่างสร้างตัวภายหลังการ
ขับไล่ฝ่ายก๊กมินตั๋งหนีเตลิดไปอยู่เกาะไต้หวันได้ยังไม่ทัน
ครบขวบปี รัฐบาลจีนก็ยังไม่กล้าหาญในของตนเอง

ที่จะต้องแก้ไขอีกมากนัก จีนจะได้ประโยชน์อะไรจากการยุยงส่งเสริมให้เกิดสงครามขึ้นในเกาหลี

อย่างไรก็ดี หลังจากเกาหลีใต้แถลงการณ์กล่าวหาว่าเกาหลีเหนือบุกข้ามเส้นขนานที่ ๓๘ (วันที่ ๒๕ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๕๐) เพียงวันเดียว ในวันรุ่งขึ้น ประธานาธิบดีทรูแมนแห่งสหรัฐ ฯ ก็แถลงว่า เกาหลีเหนือเป็นฝ่ายก่อการรุกรานและส่งทหารอเมริกันไปช่วยเกาหลีใต้ โดยมีนายพลแม็กอาเธอร์เป็นผู้บัญชาการพร้อมกันนั้นได้สั่งให้กองทัพเรือที่ ๗ ของอเมริกันทำการคุ้มครองป้องกันเกาะไต้หวันด้วย ครั้นแล้วคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติก็เรียกประชุมโดยรัสเซียไม่เข้าร่วมประชุมด้วย ที่ประชุมลงมติว่าเกาหลีเหนือเป็นผู้ก่อการรุกราน และอนุมัติให้สหรัฐ ฯ ดำเนินการได้ทุกประการเท่าที่เห็นว่าจำเป็นจะต้องทำเพื่อยับยั้งการรุกรานของเกาหลีเหนือเหตุการณ์สงครามเกาหลีได้กลายเป็นสงครามระหว่างประเทศไปเสียแล้ว

นายบัณฑิตการ เอกอัครราชทูตอินเดียนเดียประจำประเทศจีนทั้งในสมัยรัฐบาลก๊กมินตั๋ง และรัฐบาลจีนคอมมิว

นิสต์ กล่าวถึงความรู้สึกของเขาในขณะนั้นว่าเขาถือเอาว่า
 กรณีประธานาธิบดีทรูแมน ส่งกองทัพเรือที่ ๗ เข้าไปคุ้ม
 ครองป้องกันเกาะ ไต้หวัน มีความสำคัญยิ่งกว่ากรณีอื่น
 เพราะแสดงว่าสหรัฐ ฯ ถือเอากรณีสงครามเกาหลีเป็น
 เหตุเข้าแทรกแซงสงครามกลางเมืองของจีนโดยตรง **นาย**
บัณฑิกการ เขียนไว้ในบันทึกความจำว่า กรณีอเมริกัน
 เข้าแทรกแซงในเกาหลีนั้น หาได้เป็นเหตุทำให้จีนคอม-
 มิวนิสต์แสดงปฏิกิริยาเป็นที่น่าสนใจแต่อย่างใดไม่ นับตั้ง
 แต่เกิดสงครามในเกาหลีเป็นต้นมา ภายในระยะเวลา ๓
 เดือนแรก ไม่ปรากฏว่าจีนคอมมิวนิสต์แสดงอาการ
 เคลื่อนไหวทางทหารอย่างใดเลย แต่กรณีการแทรกแซง
 มาถึงไต้หวันด้วยนั้น ทำให้จีนคอมมิวนิสต์เกิดความรู้สึก
 ว่าอเมริกันคุกคามจีนโดยตรง ถึงกระนั้นจีนก็ยังแสดงท่า
 ที่มีความอดทนและความยับยั้งชั่งใจอยู่เป็นอันมาก ใน
 ขณะที่สหรัฐ ฯ และนานาชาติตะวันตกแสดงอาการ
 รวากับเกิดฟ้าถล่มลงมาแล้วนั้น สถานการณ์ในกรุงปักกิ่ง
 กลับสงบเงียบอย่างน่าพิศวง

วันที่ ๑ กรกฎาคม ซึ่งจีนถือเป็นวันที่ระลึกการก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้น ในกรุงปักกิ่งมีการฉลองอย่างเอิกเกริก และในวันเดียวกันนั้นเองที่อินเตียได้เริ่มดำเนินการเพื่อสันติภาพในกรณีสงครามเกาหลี โดยการเริ่มต้นดำเนินการที่ปักกิ่งก่อน คือแจ้งให้จีนทราบความคิดเห็นของอินเตียว่า สมควรจะจำกัดวงของสงครามในเกาหลีให้อยู่ขอบเขตเฉพาะเกาหลีเท่านั้น อย่าให้ขยายวงกว้างออกไป และให้จีนคอมมิวนิสต์ได้เป็นสมาชิกสหประชาชาติ ซึ่งจะทำให้จีนได้รับตำแหน่งประจำในคณะมนตรีความมั่นคง เพื่อคณะมนตรีความมั่นคงจะได้พิจารณาปัญหาเกี่ยวกับสงครามในเกาหลีอีกครั้งหนึ่ง

ในขณะเดียวกัน บัณฑิต เนห์รู นายกรัฐมนตรีอินเตียก็ได้ทำการติดต่อกับ นายเบวิน รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศอังกฤษ เพื่อให้ นายเบวิน สนับสนุนความคิดเห็นของอินเตียด้วย แต่โดยเหตุที่เชื่อว่านายเบวินคงจะไม่กล้าเสนอให้จีนคอมมิวนิสต์ได้ตำแหน่งในคณะมนตรีความมั่นคงเพราะถึงอย่างไรอเมริกันก็จะต้องคัดค้านเนื่องจากอเมริกันกลัว “เสียหน้า” บัณฑิตเนห์รู

จึงเสนอความคิดเห็นของตนไปยัง สตาลิน และ นาย
 แอ็ด ซี สัน รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศสหรัฐ ฯ โดยตรง
 สตาลินตอบรับว่าเห็นด้วยกับข้อเสนอของเนห์รู แต่สตา-
 ลินก็ไม่หวังจะให้เกิดผลจริงจังอะไร เพราะการกระทำของ
 อเมริกานั้นเป็นประโยชน์แก่รัสเซีย จึงให้วิทยุกระจายเสียง
 ของรัสเซียเสนอข่าวเสียก่อนตั้งแต่ นายแอ็ด ซี สัน
 ยังไม่ทันได้ตอบข้อเสนอของเนห์รู จึงเป็นธรรมดา
 อยู่เองที่นายแอ็ด ซี สัน จะต้องปฏิเสธข้อเสนอของเนห์รู
 โดยอ้างว่าปัญหาเรื่องตำแหน่งของจีนคอมมิวนิสต์ใน
 คณะมนตรีความมั่นคงไม่เกี่ยวกับปัญหาเรื่องเกาหลี

ในตอนกลางเดือนกรกฎาคม ท่าทีของจีนเกี่ยวกับ
 กรณีสงครามเกาหลีได้เริ่มเปลี่ยนแปลง โดยมีการณรงค์
 ให้ประชาชนเห็นว่าอเมริกันยื่นมือเข้ามาแทรกแซงในเอ-
 เซีย ในการนี้บรรดาหนังสือพิมพ์ และภาพเขียนตาม
 กำแพงทั่วไปมีข้อความและภาพที่แสดงให้เห็นว่าอเมริกัน
 ใช้กำลังรุกรานเกาหลีคือ การที่อเมริกันยื่นมือเข้ามา
 แทรกแซงในเอเซียโดยตรงส่วนข้อที่อเมริกันพยายามจะ
 ให้นานาชาติสนับสนุนการแทรกแซงในเอเซียของอเมริ-

กันนั้นก็ได้ถูกวิจารณ์ในลักษณะเยาะเย้ย อย่างไรก็ตาม การ
 ณรงค์เพื่อโจมตีการแทรกแซงของอเมริกันในเอเชียทำ
 นองนี้ เมื่อเข้มข้นหนักเข้าก็มีกรณีอื่นเข้ามาแทรกทำให้
 การณรงค์ซึ่งกำลังเข้มข้นจนจะถึงขีดสุดยอกอยู่แล้วผัน
 แปรเปลี่ยนรูปไปอย่างน่าขบขัน คือกรณี **นาซีโรมโล**
 (ฟิลิปปินส์) และ **จอมพลแปลก พิบูลสงคราม**
 ของไทย เสนอตัวเข้าช่วยอเมริกันด้วยกำลังรบ แต่โรมู-
 โลนั้น ต่อมาอ้างว่ากำลังทหารประจำการของฟิลิปปินส์มี
 จำนวนน้อยไม่สามารถจะแบ่งกำลังไปช่วยได้ต้องใช้ทหาร
 อาสาสมัครซึ่งพอมีทางจะทำได้ แต่อเมริกันต้องจ่ายเงิน
 เดือนให้แก่พวกทหารอาสาสมัครของฟิลิปปินส์เอาเอง
 ฟิลิปปินส์ไม่ยอมควักกระเป๋า ส่วนจอมพลแปลก พิบูล
 สงครามนั้น ในฐานะที่เป็นนายกรัฐมนตรี และมีทหารอยู่
 ในมือแล้วจึงไม่ขัดข้องที่จะส่งทหารไทยจำนวน ๕,๐๐๐
 คนไปช่วยอเมริกันรบในเกาหลี กรณีที่ไทยและฟิลิปปินส์
 เสนอตัวเข้าร่วมมือในสงครามเกาหลีด้วยนี้ ทำให้อเมริ-
 กันสามารถอ้างด้วยว่าการกระทำของอเมริกันได้รับการ

สนับสนุนจากประชาชาติเอเชียฝ่ายเสรีด้วย แม้ว่าอินเดียน่าก็สถาน อินโดนีเซียและพม่าจะไม่ยอมสนับสนุนก็ตาม

เหตุใด จอมพลแปลก พิบูลสงคราม ซึ่งเคยดำเนินนโยบายผิดพลาดอย่างจนกระทั่งมาแล้วในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง จนถึงกับมีจดหมายถึง ดร. ปรีดี พนมยงค์ สารภาพว่า “ในทางการเมืองของผมนั้น เวลานหรือต่อไปผมเข็ดและรู้สึกตัวว่าใจไม่มีความสามารถเพียงพอ ขันท่าไปอีกกมกัยมาสู่ตัวรำไป ผมเลยขอเป็นชาวไร่ชาวนาดีกว่าขออาจารย์อย่าเป็นห่วงผมในเรื่องการเมือง ผมเข็ดแล้วเป็นตามตามาคิดว่าสำหรับตัวผม” นั้น ครั้นกลับมามีอำนาจทางการเมืองขึ้นอีกครั้งหนึ่งจึงตัดสินใจรีบเสนอนำประเทศชาติของเราไปบริการอเมริกันโดยปราศจากความคิดอย่างรอบคอบนั้น เป็นสิ่งที่เข้าใจไม่ยากนัก จอมพลแปลก คงจะคิดเอาอย่างง่าย ๆ ว่าอเมริกันจะต้องชนะอย่างไม่มีปัญหาทำนองเดียวกับสมัยโปรญี่ปุ่น และเชื่อว่าญี่ปุ่นจะต้องชนะอย่างเด็ดขาด

เมื่อได้นำประเทศไทยเข้าไปพัวพันในสงครามเกาหลีเพื่อช่วยอเมริกันให้ประกาศแก่โลกได้ว่า การกระทำ

ของอเมริกันมีชาติเอเชียร่วมมือสนับสนุนอยู่ด้วยแล้ว การ
ดำเนินนโยบายของไทยก็หมดความเป็นอิสระ ต้องอยู่ใต้
อิทธิพลของอเมริกันเรื่อยมาแม้ในทุกวันนี้ น่าขันที่จอม
พลแปลก เมื่อถูกจอมพลสฤษดิ์ ยึดอำนาจจนต้องลี้ภัยไป
อยู่นอกประเทศนั้น ได้ให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าวแห่งสำนักสื่อ
ข่าวต่างประเทศรายหนึ่ง แสดงว่าตัวเองก็สงสัยเหมือนกัน
ว่า การตัดสินใจร่วมองค์การซีโต้ตามแผนการของอเมริ
กันเมื่อยื่นมือเข้ามาเกี่ยวข้องกับสงครามเวียดนามนั้นจะ
เป็นการตัดสินใจไม่ถูกต้อง

มันจะถูกต้องได้อย่างไรในเมื่อมันเป็นการตัดสินใจ
ตามความคิดเห็นของท่านหรือพวกบริวารของท่านกลุ่ม
เดียว ซึ่งมากไปด้วยคนประจบสอพลอ อะไร ๆ ก็สุกแล้ว
แต่ท่านจะคิดเห็นทั้งนั้น คราใดที่ท่านมีอำนาจวาสนาได้
ปกครองบ้านเมืองขึ้นมา ท่านก็เป็นอย่างนี้เสียทุกที ทั้ง ๆ
ที่ท่านก็เป็นบุคคลชั้นนำคนหนึ่งในคณะราษฎรซึ่งได้ทำ
การเปลี่ยนแปลงการปกครองให้เป็นประชาธิปไตย แต่
ท่านก็ไม่เคยสนใจอุดมคติของระบอบประชาธิปไตยคืออะ
ไร จะปฏิบัติอย่างไรจึงจะบรรลุถึงอุดมคตินั้น รัฐธรรม-

บุญฉบับใดไม่ถูกใจก็โยนมันทิ้งลงตะกร้าเศษกระดาษเสีย
ง่าย ๆ ประชาชนจะมีความรู้สึกนึกคิดอย่างไรไม่ต้องคำนึง
ถึง ทั้ง ๆ ที่ท่านเองก็สารภาพว่าตัวท่านเอง แต่ก็ทำไป
ทั้งใจ ๆ อยู่ร่ำไป มิหนำซ้ำยังบังคับให้คนอื่นทั้งหลายเชื่อ
ตามความโง่ของท่านเสียอีกด้วย

“**เชื่อนำชาติพันธุ์**” ท่านเคยตั้งอุดมคติ
ของท่านไว้อย่างนี้ อุดมคติซึ่งเกือบจะทำให้ชาติบรร
ลัษณ์มาแล้วครึ่งหนึ่ง แต่ประชาชนคนไทยเราส่วน
มากเป็นคนง่ายง่าย ไม่เคยจดจำบทเรียนที่ได้
เคยประสบมาแล้ว พวกที่เราถือว่าเป็นปัญญาชนซึ่ง
น่าจะได้เป็นผู้นำประชาชนให้ตระหนักในคุณค่า
ของประชาธิปไตย ในสิทธิของความเป็นมนุษย์ ใน
อำนาจของประชาชนว่าเป็นอำนาจสูงสุดนั้น ส่วน
มากมักจะจะเป็นปัญญาชนแบบ นายเชน ลิ ฟู่ ของ
เจียงไคเช็ค ตามกันไปหมด

ด้วยเหตุนี้ความพยายามที่จะสร้างระบอบประชาธิปไตย
ของเราจึงไม่สำเร็จ และหวังที่จะสำเร็จได้ยาก จน
กระทั่งทุกวันนี้เราก็ตกยังพยายามสร้างรัฐธรรมนูญใหม่อีก

แล้วก็คงจะมีการสร้างกันใหม่ต่อไปอีกเรื่อย ๆ เพราะถึง
จะไม่มีการประกาศอย่างเปิดเผย คนที่ยึดถือกันสืบมาว่า
อะไร ๆ ก็สุดแล้วแต่ท่านผู้นำซึ่งมีอำนาจวาสนา คติอัน
นั้นก็ยังคงฝังอยู่ได้สำนึกของพวกเราเป็นอันมากอยู่นั้น
เองปัญญาชนแบบ **นายเบน ลิ ฟ** ก็ยังคงมีอยู่ สังคม
ของเรายังคงเป็นสังคมที่มากไปด้วยข้าราชการซึ่งวางตัว
เป็นขุนนาง สังคมที่มากไปด้วยนักฉวยโอกาสเพื่อเอาตัว
รอด เพื่อที่จะรวบรวมมหาศาลอย่างรวดเร็ว ส่วนอาณา
ประชาราษฎร์ก็ยังคงมีสภาพเป็นราษฎรปากหอยปากปูอยู่
ตามเดิม

เมื่อพูดถึงเรื่องปัญญาชนไทยที่มักจะทำตัวเป็นลูก
ขุนพลอยพยักแล้ว ทำให้ระลึกถึง **พระสารประเสริฐ**
(ตรี นาเคประทีป) ซึ่งแม้ในสมัยที่จอมพลแปลกเรื่อง
อำนาจวาสนาก็ไม่พลอยทำตัวเป็น “ลูกขุนพลอยพยัก”
ไปตามคนอื่น ๆ ด้วยกล่าวคือในกรณีที่จอมพลแปลกคิด
จะปรับปรุงภาษาไทยโดยตัดอักษรภาษาไทยให้เหลือน้อย
ตัวเพื่อคน ไร่จะได้เรียนรู้ง่ายขึ้นนั้นในบรรดานักปราชญ์
ราชบัณฑิตของไทยเวลานั้นก็มีอยู่มากมายหลายคน แต่

ปรากฏว่ามีพระสารประเสริฐคนเดียวเท่านั้นที่กล้าพูดคัดค้านอย่างเปิดเผยในที่ประชุมโดยไม่เกรงกลัวภัยใด ๆ ทั้งสิ้น ผลของการแสดงความคิดเห็นโดยสุจริตใจของพระสารประเสริฐ ทำให้ท่านกลายเป็นผู้ต้องสงสัยฐานกบฏเคราะห์ดีที่ไม่มีหลักฐานอื่นใดอีกที่จะมาปรักปรำท่านผู้มีแต่กระตาสและปากกาเท่านั้นเป็นกบฏได้ ท่านจึงเพียงแต่ถูกเก็บตัวไปขังไว้ที่สันติบาลเพียง ๗ วันเท่านั้น ปัญหาชนแบบพระสารประเสริฐนี้ในเมืองไทยเรามีอยู่บ้างเหมือนกัน แต่ค่อนข้างจะหายากสักหน่อย

ขอย้อนกลับไปกล่าวถึงกรณีจีนคอมมิวนิสต์กับสงครามในเกาหลีต่อไป เพราะสงครามที่เกิดขึ้นในเกาหลีและรัฐบาลอเมริกันมอบให้เป็นธุระของ นายพลแม็คอาเธอร์ จัดการเรื่องสงครามในเกาหลีนั่น เป็นการเปิดช่องทางอย่างดีให้ฝ่ายที่พยายามปลุกปั่นให้เห็นว่าจีนคอมมิวนิสต์เป็นฝ่ายที่ถูกต้อง จำต้องจัดการทำลายล้างให้ราบคาบเพื่อช่วยให้เจียงไคเช็คผู้เป็นเสมือนตัวแทนของพระผู้เป็นเจ้าบนสวรรค์กลับมีอำนาจยิ่งใหญ่ในประเทศจีนต่อไปตามเดิม

แผนของ **นายพล แมคอาเธอร์** ตามที่เจ้าตัว
 ได้ให้สัมภาษณ์แก่ **นายพล ลูคัส** แห่งกลุ่มหนังสือ
 พิมพ์สคริปป์ โฮเวิต และ**นายบ็อบ คาซึคิน** แห่งกลุ่ม
 หนังสือพิมพ์ ของ**นายเฮิสต์** เมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๔ หลังจาก
 นายพล แมคอาเธอร์ ถูกปลดออกจากตำแหน่งผู้บัญชา
 การทหารสูงสุดในเกาหลี และ **นายพล ไอเซนเฮาว์** ได้
 รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีสหรัฐ ฯ แล้วนั้น แมคอา-
 เธอร์ มีแผนจะใช้ระเบิดปรมาณูราว ๓๐-๕๐ ลูก ทำลาย
 ฐานทัพอากาศและคลังสรรพาวุธของจีนคอมมิวนิสต์ใน
 บริเวณเหนือแม่น้ำยาลู และจะอาศัยกำลังทหารของเจียง
 ไคเช็คราว ๔ แสน หรือ ๕ แสนคน ร่วมกับทหารเหล่า
 พรรคนาวิกโยธินอเมริกัน ๒ กองพล เพื่อปราบเกาหลี
 เหนือให้ราบ และเกาหลีจะได้รวมเป็นอันหนึ่งอันเดียว
 กันอยู่ใต้อิทธิพลอเมริกัน

ยิ่งกว่านั้น นายพลแมค อาเธอร์ก็จะเอาธาตุโค-
 บอลต์โปรยทั่วบริเวณแถบแม่น้ำยาลูในความกว้างประ
 มาณ ๕ ไมล์ เพื่ออาศัยกัมมันตภาพรังสีของธาตุโคบอลต์
 เป็นเครื่องสกัดกั้นจีนคอมมิวนิสต์มิให้ล่วงล้ำเข้าไปใน

เกาหลีได้เป็นเวลานานถึง ๖๐ ปี แต่ประธานาธิบดี **ทรูแมน** ไม่เห็นด้วย และปรากฏว่าการบัญชาการในสงครามเกาหลีของ นายพลแม็คอาเธอร์ก็ไม่ได้ผล จึงสั่งปลดนายพลแม็คอาเธอร์ และตั้งนายพล **ริคซ์เวย์** แทน ถึงกระนั้นก็ตามนายพลแม็คอาเธอร์ก็ยังไม่เลิกถ่มความคิดเดิมของตน ต่อมาเมื่อนายพลไอเซนเฮาว์ ซึ่งชนะการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีแล้ว แต่ยังไม่ได้รับตำแหน่งตามระเบียบ นายพลแม็คอาเธอร์ยังเอาแผนของตนมาเสนอต่อประธานาธิบดีไอเซนเฮาว์ อีกครั้งหนึ่ง

นายพล แม็คอาเธอร์ บรรยายแผนการของตนให้ประธานาธิบดี ไอเซนเฮาว์ ฟังอยู่เป็นเวลานานกว่าชั่วโมง ประธานาธิบดี ไอเซนเฮาว์ นั่งฟังนายพลแม็คอาเธอร์ จนจบ เขามีมือทุบโต๊ะผาง ผลุนผลันลุกขึ้นจากเก้าอี้ และก้าวเดินไปอย่างช้าๆ ในท่าตริกตรอง เลือคดีขึ้นใบหน้าแดงก่ำ พลังกล่าวว่า “*ยอดเยี่ยม ๗*” แต่ยังไม่ทันพูดต่อก็พอดี **นายคลเลส** ขัดแย้งเสียก่อน ถึงกระนั้นก็ตาม นายพล แม็คอาเธอร์ ก็พยายามกระตุ้นให้ ประธานาธิบดี ไอเซนเฮาว์ รับเอาแผนของตนไปดำเนินการต่อ

โดยกล่าวว่า “นับตั้งแต่พระเยซูอุบัติมาในโลกนี้ คราวนี้แหละที่ท่านมีโอกาสดีที่สุดที่จะได้สร้างคุณความดีไว้ในโลกนี้ อย่ามัวรือร้ออยู่เลย ภารกิจของท่านเป็นภารกิจสำหรับผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบหมายให้มากระทำเพื่อประโยชน์แก่มนุษยชาติโดยแท้ เชื่อผมเถอะ ข้อเสี่ยงของท่านจะได้รับการยกย่องสรรเสริญไปตลอดชั่วฟ้าดินสลายอย่างแน่นอน”

นายพล แม็คอาเธอร์ เล่าว่า ในขณะที่เขากับประธานาธิบดี ไอเซนเฮาว์ ยืนจ้องตากันเฉยอยู่นั้น ประธานาธิบดี ไอเซนเฮาว์ น้ำตาลล่อเต็มเบ้าตา ต่างคนไม่ได้ปริปากพูดอะไรเลย ครั้นแล้วก็ปรากฏเสียงเย็น ๆ ซ้ำ ๆ ตามแบบนักกฎหมายของนายคัลเลส ทำลายความเงิบที่ปกคลุมอยู่ภายในห้องนั้นว่า “น่าสนใจมากทีเดียว” ครั้นแล้วนายคัลเลสก็ผินหน้าไปทางประธานาธิบดีไอเซนเฮาว์ พลังกล่าวว่า “เรื่องนี้ นายพล แม็คอาเธอร์ อาจจะคิดผิดไปเช่นเดียวกับกรณีที่เขาสนับสนุน บ๊อบ ทर्फ์ ให้เป็นคู่แข่งกับท่าน ซึ่งท่านก็ทราบดีอยู่แล้ว” (บ๊อบ ทर्फ์ หมายถึงวุฒิสมาชิก โรเบิร์ต ทर्फ์ ซึ่งเสนอตัวเป็นคู่แข่ง

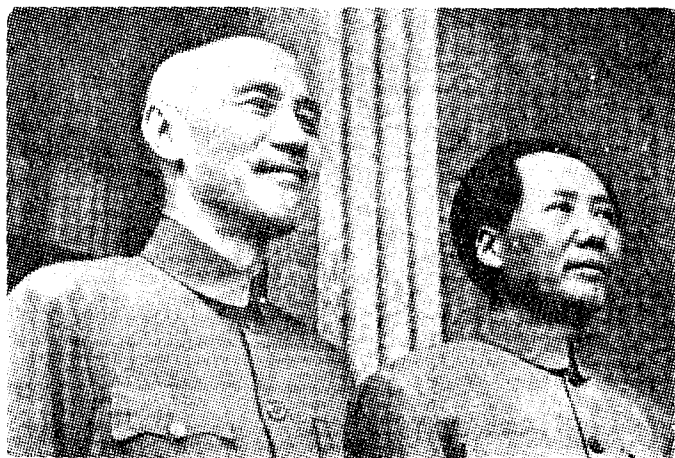

เจียงไคเช็ค และเหมา เจ๋อตง
 ฝ่ายหนึ่งวางแผนปลุกผี อีกฝ่ายวางแผนสร้างชาติ
 ผล: ก่อชัยชนะของมวลชนในการสร้างชาติ (ภาพล้อ)

เป็นหน้าตาของชนชั้นกรรมาชีพทั่วโลก
จะต้องผนึกกำลังกันต่อต้าน....จักรวรรดินิยม

เจียงไคเช็ค และเหมา เจ๋อตง
 ฝ่ายหนึ่งวางแผนปลุกผี อีกฝ่ายวางแผนสร้างชาติ
 ผล: คือชัยชนะของมวลชนในการสร้างชาติ (ภาพล่าง)

๗ ๖ ๕ ๔ ๓ ๒ ๑
 เป็นหน้าตาของชนชั้นกรรมาชีพทั้งโลก
 จะต้องผนึกกำลังกันต่อต้าน....จักรวรรดินิยม

กับไอเซนเฮาว์ ในที่ประชุมพรรครีพับลิกันในขณะที่มีการประชุมเพื่อคัดเลือктัวแทนของพรรค ซึ่งพรรคจะส่งเข้ารับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีในสมัยต่อจากประธานาธิบดีทรูแมน) นายพลแม็คอาเธอร์เล่าว่า เมื่อถูกนายคัลเลสซ์คัดค้านอย่างนั้น แผนการโปรตมนุชย์ชาติให้พ้นจากเงื้อมมือของ “ข้าศึกจีน” ของตนก็ต้องล้มเหลวไป

แผนการของนายพลแม็คอาเธอร์ตามที่กล่าวมานั้น แม้จะมีบางสิ่งบางอย่างที่สอดคล้องความเพ้อฝันมากกว่าที่จะเป็นไปได้จริงจังกก็ตาม แต่ก็แสดงให้เห็นเจตนาของนายพลแม็คอาเธอร์ ว่าต้องการขยายขอบเขตของสงครามให้แผ่กว้างออกไปถึงจีนด้วย ถ้าถึงขนาดใช้ระเบิดปรมาณูทำลายจีน และอาศัยกำลังทหารของเจียงไคเช็คด้วยแล้ว ก็เท่ากับทำสงครามกับสาธารณรัฐของประชาชนจีนโดยตรง รัสเซียแม้จะไม่นิยมชมชอบ **เหมา เจ๋อตง** เท่าไรนัก ก็คงจะทนดูการขยายอำนาจของอเมริกันเข้าไปในจีนหาได้ไม่ ในที่สุดสงครามโลกครั้งที่ ๓ ซึ่งเป็นความหวังขั้นสุดท้ายของเจียงไคเช็คก็ต้องระเบิดขึ้นอย่างไม่มีปัญหา

ในระยะแรกของสงครามในเกาหลีนั้น แม้ว่าเกาหลีเหนือจะถูกอเมริกันถล่มด้วยการทิ้งระเบิดทางอากาศ และถูกระเบอบอเมริกันระดมยิงเมืองท่าต่าง ๆ ฝ่ายจีนก็ยังไม่แสดงอาการว่ามีความสนใจในเรื่องเกาหลีเท่าไรนัก แม้จะมีการโปรประกันคาโจมคืออเมริกันอยู่บ้าง ก็ไม่ถึงขนาดปลุกเร้าประชาชนให้เกิดความรู้สึกว่าจีนจะต้องต่อสู้การรุกรานของอเมริกันในเกาหลีอย่างจริงจัง จีนแสดงความสนใจในปัญหาเรื่องเกาะไต้หวันและทิเบตยิ่งกว่า ในขณะนั้นมีข่าวว่าจีนเตรียมจะบุกเกาะไต้หวัน นายพลเจินยี ได้ตั้งกองบัญชาการอยู่ที่เมืองเอ๋อหมิง และได้ชุมนุมกำลังรบไว้ตามชายฝั่งมณฑลชกเกี้ยน พร้อมทั้งการเสริมกำลังทางอากาศด้วย ข้อนี้ทำให้ **บัณฑิตเนห์รู** นายกรัฐมนตรีอินเดีย ต้องดำเนินการทั้งโดยตนเองและโดยอาศัยอังกฤษอีกแรงหนึ่ง เพื่อให้อเมริกันแถลงเจตนาเกี่ยวกับปัญหาเรื่องเกาะไต้หวันให้ทราบอย่างเปิดเผย ผลปรากฏว่าในปลายเดือนสิงหาคม รัฐบาลอเมริกันได้ออกแถลงการไม่น้อยกว่า ๕ ครั้ง สรุปความว่า เมื่อปัญหาเรื่องเกาหลียุติลงแล้ว อเมริกันจะวางมือจากเกาะไต้หวัน นาย

คิน แอดัมสัน ได้แถลงยืนยันว่า อเมริกามีเจตนาจะรุกรานผืนแผ่นดินใหญ่ของจีน สถานการณ์เกี่ยวกับเรื่องไต้หวันจึงคลายความตึงเครียดลงไปบ้าง ส่วนปัญหาเรื่องธิเบตซึ่งจีนถือว่าเป็นดินแดนที่อยู่ใต้อำนาจอธิปไตยของจีนมานานแล้วและอยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะจัดการให้เป็นไปอย่างแท้จริงนั้น เมื่อ **นายโจว เอิน ไล** ได้แจ้งให้อินเดียทราบว่าการดำเนินการเพื่อให้ธิเบตกลับคืนสู่อำนาจอธิปไตยของจีนตามเดิมนั้น จีนถือเป็นภาระหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ (Sacred duty) ของจีนที่จะจัดทำให้เสร็จสิ้นไปก็ตาม แต่จีนตั้งใจจะดำเนินการด้วยการเจรจาไม่คิดใช้กำลังรบ อินเดียก็คลายความวิตก

สถานการณ์ในเกาหลีได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างฉับพลันเมื่อ นายพล แม็คอาเธอร์ ส่งทหารพรรคนาวิกโยธินอเมริกันบุกขึ้นฝั่งที่เมืองอินซอน หลังแนวรบของเกาหลีเหนือ (๑๐ กันยายน ๑๙๕๐) ทำให้กำลังรบฝ่ายเกาหลีเหนือซึ่งในตอนแรกเป็นฝ่ายรุกจำต้องถอยร่นไปไม่เป็นกระบวน

ในวันที่ ๒๕ เดือนเดียวกันนั้นเอง **นายพลเนียะ**
เย็นจุง ทำการแทนหัวหน้าฝ่ายเสนาธิการของจีนคอมมิว-
 นิสต์ ได้แจ้งให้เอกอัครราชทูตอินเดียประจำกรุงปักกิ่ง
 ทราบว่า จีนจำเป็นต้องเข้าแทรกแซงในสงครามเกาหลี เพราะ
 จีนจะยอมให้อเมริกันรุกรานไปประชิดพรมแดนจีนโดยปราศ-
 จากการต้านทานหาได้ไม่ จีนได้ตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะต้อง
 ต่อต้านอเมริกาโดยไม่พรั่นพรึง เมื่ออเมริกันจะใช้ระเบิด
 ปรมาณูทำลายอุตสาหกรรมของจีนในแมนจูเรียพินาสกี
 ตาม ต่อมาอีก ๗ วัน โจว เอ็น โล เชญ **นายบัณ-**
ณิกการ เอกอัครราชทูตอินเดียไปพบเป็นการส่วนตัวใน
 กลางดึกคืนวันที่ ๓ ตุลาคม เพื่อแจ้งยืนยันว่าถ้าอเมริกัน
 บุกล้ำเส้นขนานที่ ๓๘ ขึ้นไป จีนจำเป็นต้องเข้าแทรกแซง
 สงครามในเกาหลีอย่างเด็ดขาด

เรื่องนี้ เอกอัครราชทูตอินเดียได้แจ้งไปยังรัฐบาล
 ของตนทันที และบอกให้ **นายฮัต จีสัน** ทูตอังกฤษ
 และ **นาย มนเทยน** เอกอัครราชทูตพม่าทราบด้วย
 เป็นอันว่าชาวจีนจะเข้าแทรกแซงในสงครามเกาหลีเป็น
 ชาวที่รู้จักในวงราชการของนานาประเทศแล้ว แต่อเมริ-

กันก็ไม่แสดงความสนใจอะไรเลย คงจะคิดว่าเงินไม่กล้า
หาญถึงขนาดจะทำการต่อต้านอนุภาพอันยิ่งใหญ่ของ
อเมริกัน ยิ่งกว่านั้น ในด้านการเมืองระหว่างประเทศ
อเมริกันก็สามารถบังคับสหประชาชาติให้สนับสนุนนโยบาย
ของตนได้ด้วย ทางฝ่ายนายพล แม็คอาเธอร์ และ
บรรดาพรรคพวกที่สนับสนุนเขาอยู่นั้นย่อมรู้สึกดีใจที่จะ
ได้เผชิญกับกองทหาร “พี” คอมมิวนิสต์จีนโดยตรง

เพราะจะเป็นช่องทางให้อเมริกันทำการช่วยเหลือ
เจียงไคเช็ค ได้นัดม็อบขึ้น ทั้งนายพล
แม็คอาเธอร์ ก็จะได้รับเกียรติยศประสาทร
จากพระผู้เป็นเจ้าบนสวรรค์ว่า เป็นผู้ปราบปราม
สมักรพรรคพวกของพวกลัทธิคอมมิวนิสต์ผู้ชั่วร้ายของ
พระผู้เป็นเจ้าอีกโสดหนึ่งด้วย

ดังนั้น ในวันที่ ๗ เดือนเดียวกัน กองพลยาน
เกาะที่ ๑ ของอเมริกันก็รุกข้ามเส้นขนานที่ ๓๘ บุกลง
ไปในเขตเกาหลีเหนือ และในวันรุ่งขึ้น มีข่าวทางวิทยุ
กระจายเสียงประกาศว่า สหประชาชาติได้อนุมัติให้นาย
พล แม็คอาเธอร์ข้ามเส้นขนานที่ ๓๘ และให้รวมเกาหลี

เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันด้วย ซึ่งก็เท่ากับยอมให้อเมริกัน
ใช้กำลังรบ บังคับการรวมเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้
นั่นเอง

ส่วนมติของสหประชาชาติที่ให้มีคณะกรรมการ
คณะหนึ่งเพื่อการรวมและการบูรณะเกาหลี ซึ่งในคณะ
กรรมการคณะนี้มี ไทยและฟิลิปปินส์ รวมอยู่ด้วยนั้น
ก็เป็นไปเพื่อไม่ให้ใครได้ชื่อว่าเรื่องการรุกรานเกาหลีนั้น เป็น
การกระทำของอเมริกันฝ่ายเดียวเท่านั้น เพราะถึงอย่างไร
คณะกรรมการที่กล่าวนั้น ถ้าไม่อาศัยอเมริกันก็คงทำ
อะไรไม่ได้ ยิ่งจีนคอมมิวนิสต์เข้าแทรกแซงในสงคราม
เกาหลีด้วยแล้ว การตั้งคณะกรรมการรวมและบูรณะ
เกาหลีก็ยังไม่มีความที่จะรวมหรือบูรณะอะไรให้แก่เกาหลี
ได้ นอกจากจีนคอมมิวนิสต์จะยอมหมอบราบคาบแก่ให้อ
อเมริกันทำเอาตามใจชอบ ซึ่งจีนย่อมจะยอมให้เป็นไป
เช่นนั้นไม่ได้

แต่ฝ่ายอเมริกันซึ่งนายพลแม็คอาเธอร์เวลานั้นกำลัง
พ่ายแพ้ก็คงจะเชื่อมั่นในกำลังรบของตน ว่าถึงอย่างไรก็
สามารถจะจัดการให้เป็นไปจนได้ หลังจากการยกพลขึ้น

ขกที่อินซอนแล้ว กองทัพของนายพล แม็กอาเธอร์ ก็เริ่มบุกรุกเป็นการใหญ่ ปองยางเมืองหลวงของเกาหลีแตก และฝ่ายเกาหลีเหนือถูกรุกไล่ถอยร่นใกล้เขตแดนแมนจูเรียเข้าไปเป็นลำดับ แต่จีนก็ยังไม่เข้าแทรกแซงในสงครามเกาหลี กลับไปมีข่าวลือว่าจีนส่งกำลังรบเข้ารุกรานธิเบต จึงทำให้อเมริกันและชาติต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายอเมริกันเข้าใจว่าจีนไม่กล้าพอที่จะต่อสู้กับอเมริกัน

ในทัศนะของฝ่ายตะวันตกนั้นยังคงมีอุปาทานตลอดมาว่า จีนยังไม่มีความสามารถในทางเทคนิคของการรบสมัยใหม่ถึงกับจะต่อสู้กับกำลังรบอันยิ่งใหญ่ของอเมริกันได้ ในราวปลาย ๆ เดือนตุลาคม วิทยุกระจายเสียงของปักกิ่งประกาศว่า จีนได้เริ่มดำเนินการเรื่องธิเบตแล้ว ยิ่งทำให้ทางฝ่ายอเมริกันกับบรรดาพรรคพวกเชื่อว่าข่าวจีนจะเข้าแทรกแซงสงครามเกาหลีนั้นเป็นข่าวเหลวไหลไม่น่าเชื่อถือ แม้ในประเทศอินเดียเอง ซึ่ง **บัณฑิ-เนห์รู** นายกรัฐมนตรีเป็นผู้เตือนประเทศฝ่ายตะวันตกให้รู้ว่าการกระทำอย่างฮึกเหิมของอเมริกันในเกาหลีจะทำให้จีนเข้าแทรกแซงอย่างแน่นอนนั้น ก็พลอยตกอกตกใจใน

ข่าวที่จีนประกาศว่าได้เริ่มดำเนินการเรื่องธิเบตไปด้วยเหมือนกัน รัฐบาลอินเดียดึงกับสั่งให้เอกอัครราชทูตอินเดียในปักกิ่งยื่นประท้วงจีนอย่างแรง ซึ่งจีนก็ตอบโต้อย่างแรงเหมือนกัน โดยกล่าวว่าอินเดียอยู่ใต้อิทธิพลของลัทธิจักรวรรดินิยม จึงได้พลอยตื่นเต้นตุ้มตามไปกับพวกนั้นด้วย

แท้จริงการดำเนินการเรื่องธิเบตนั้น จีนตั้งใจดำเนินการโดยสันติวิธี หากได้คิดจะใช้กำลังรบบังคับให้เป็นไปตามความประสงค์ของจีนไม่ คำประท้วงของอินเดียนั้นแม้จะใช้ถ้อยคำแรง ๆ อยู่บ้างก็จริง แต่เมื่อได้รับคำชี้แจงของจีนแล้ว อินเดียก็ไม่ติดใจที่จะต่อว่าต่อขานอะไรต่อไปอีก อินเดียก็ยอมรับว่าธิเบตอยู่ในอำนาจอธิปไตยของจีนและไม่คิดที่จะแทรกแซงกิจการภายในของจีน เพียงแต่ย้ำว่ากรณีธิเบตนั้น จีนควรจะดำเนินการโดยสันติวิธี ไม่ใช่ใช้กำลังหักหาญเอาตามอำเภอใจเท่านั้น

ปัญหาเรื่องธิเบตนั้น ต่อมาภายหลังปรากฏว่า โจว เอิน ไล กับ นายบัณฑิติกการ เอกอัครราชทูตอินเดียประจำกรุงปักกิ่งได้ทำการตกลงกันได้เรียบร้อยอย่างง่าย

ขาย โดยจีนยอมรับรองว่าอินเดียมียลประโยชน์ทางการค้า และวัฒนธรรมในธิเบต ส่วนสำนักตัวแทนทางการเมืองของอินเดียนั้นตั้งอยู่ในกรุงลาซา นครหลวงของธิเบต ซึ่งคุ่อออกจะพิกล ๆ อยู่เนิ่น (เพราะอินเดียได้รับรองว่าธิเบตอยู่ในอำนาจอธิปไตยของจีนแล้ว) โจว เอ็น ไล เสนอให้อินเดียเปลี่ยนเป็นสถานกงสุลใหญ่เสียเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับสถานกงสุลใหญ่ของจีนซึ่งจะไปตั้งอยู่ที่เมืองบอมเบย์ เมื่ออินเดียดกลงตามข้อเสนอก็ก่อวุ่น ปัญหาเกี่ยวกับธิเบตระหว่างจีนกับอินเดียนั้นเป็นอันเสร็จสิ้นไปด้วยดี

เหตุที่อินเดียนั้นกับจีนมาเกิดพิพาทกันขึ้นจนถึงกับมีการปะทะกันด้วยกำลังรบในปี ค.ศ. ๑๙๖๒ นั้น เนื่องมาจากปัญหาเรื่องเส้นกันพรมแดนระหว่างจีนกับอินเดียนอนติคต่อกับธิเบต ซึ่งอินเดียนั้นจะยึดเอาแนวที่อังกฤษปักปันเอาเอง โดยจีนไม่ยอมรับรู้ด้วยตั้งแต่สมัยที่อังกฤษปกครองอินเดียนั้นอยู่เป็นเส้นกันพรมแดนตลอดไป แต่จีนมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่อยู่ว่าข้อหนึ่ง ก็จะต้องพยายามเอาดินแดนของตนที่ถูกแบ่งแยกเอาไปในสมัยจักรวรรดินิยม

กลับคืนมาเป็นของตนตามเดิม ดินแดนที่ถูกแบ่งแยกเอาไปจากจีนนี้รวมทั้งบางส่วนของซินเกียงซึ่งตกไปเป็นของรัสเซียด้วย แต่โดยเหตุที่อินเดียนไม่พยายามเข้าใจจีนในเรื่องนี้จึงกลายเป็นเหตุใหญ่ขึ้น ตรงกันข้ามกับพม่าซึ่งมีปัญหารื่องเส้นกันพรมแดนกับจีนตกค้างมาตั้งแต่สมัยพม่าอยู่ใต้ปกครองของอังกฤษเช่นเดียวกัน แต่พม่าก็สามารถทำความตกลงปรองดองได้เป็นที่เรียบร้อยไม่มีเหตุการณ์ยุ่งยากแต่อย่างใด และไม่ทำให้พม่าต้องเสียเปรียบเงินอย่างใดเลย

ขอกล่าวถึงเรื่องสงครามเกาหลีต่อไป ในตอนต้นเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๕๐ จีนเริ่มทำการโฆษณาปลุกใจประชาชนเป็นการใหญ่ ให้ประชาชนทราบถึงความจำเป็นที่จีนจะต้องช่วยเกาหลีต่อต้านการรุกรานของอเมริกันเพื่อป้องกันปิตุภูมิของตน การโฆษณาปลุกใจประชาชนได้ดำเนินไปอย่างเข้มแข็งยิ่งขึ้นเป็นลำดับมีการประกาศจัดตั้งกองทัพประชาชนอาสาสมัครที่จะไปรบในเกาหลี “เพื่อสันติภาพในเกาหลีและอารักขาการปฏิวัติของจีนให้ดำรงอย่างมั่นคงตลอดไป” ในเวลานั้น

กองพลที่ ๑ ของอเมริกันทำการรุกจนจะถึงพรมแดน
แมนจูเรียอยู่แล้ว และเริ่มทำการรุกใหญ่ทุกแห่ง ในวันที่
ที่ ๒๕ เดือนเดียวกัน ต่อมาอีก ๒๐ วัน จีนจึงทุ่มกำลัง
รบของตนเข้าไปในเกาหลี ยังผลให้กองทัพอเมริกันต้อง
ถอยร่นอย่างไม่เป็นกระบวน ทำให้เสียงของนายพลแม็ก-
อาเธอร์ที่ร้องตะโกนอย่างมีชัยว่าทหารอเมริกันจะได้กลับ
ไปฉลองวันเทศกาลคริสต์มาสที่บ้านของตนอย่างแน่นนอน
นั้นเงียบไปราวกับปลิดทิ้ง เช่นเดียวกับเสียงและกิริยาทำ
ทึของชาติตะวันตกที่เชื่อว่าอเมริกันจะต้องชนะอย่างเด็ด
ขาด

ท่าทีของกลุ่มชาติที่สนับสนุนอเมริกันเริ่มเปลี่ยน
แปลงไปอย่างผิดปรกติ นายเบวิน รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศของอังกฤษได้โทรเลขถึง นายฮัตจิสัน (ต่อมา
ภายหลังได้มีบรรดาศักดิ์เป็นเซอร์) ซึ่งเป็นผู้แทนของ
อังกฤษอยู่ในกรุงปักกิ่งให้พยายามติดต่อกับ โจว เอ็น ไล
หรือใครที่มีตำแหน่งหน้าที่สำคัญเกี่ยวกับกรณีนี้ เพื่อชี้จุด
ประสงค์ของสหประชาชาติในกรณีเกาหลี และกล่าวว่าอัง-
กฤษจะรับประกันมิให้มีการล่วงละเมิดเขตแดนของจีน

เป็นอันขาด พร้อมกันนั้นก็มีข้อเสนออย่างคลุมเคลือว่าจะให้จีนส่งผู้แทนไปปรึกษาหารือกันที่เล็คซัคเซสส์ อันเป็นที่ตั้งของสหประชาชาติด้วย ซึ่งจีนถือว่ามีความสำคัญสำหรับจีน ไม่น้อยกว่าปัญหาเรื่องเกาหลีอีกประการหนึ่งในข้อเสนอของอังกฤษนั้น อังกฤษได้แสดงความคิดเห็นของตนว่าจะให้มีเขตเป็นกลางขึ้นในเกาหลี ซึ่งทำให้จีนเห็นว่าเท่ากับเปิดช่องให้ **นายชึงมันรี** ประธานาธิบดีเกาหลีใต้ ทำการผนวกเอาดินแดนที่อยู่นอกเขตเป็นกลางเข้าไปรวมกับเกาหลีใต้ นั่นเอง

สรุปความว่า ข้อเสนอของอังกฤษไม่มีสาระอันใดมากไปกว่ารับรองว่าจะรับประกันมิให้มีการลวงล้ำเขตแดนของจีนเท่านั้นเอง ซึ่งจีนถือว่ามีความสามารถพอที่จะป้องกันรักษาตัวเองได้เป็นอย่างดีอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องให้มหาอำนาจใด ๆ รับประกันเขตแดนของตนเหมือนในสมัยอดีต จีนถือว่าปัญหาต่าง ๆ ที่กระทบถึงผลประโยชน์ของจีน จีนจะต้องได้รับความยอมรับนับถือว่าจีนมีสิทธิเสมอภาคกับมหาอำนาจทั้งหลายในอันที่จะพิจารณาปัญหานี้ ๆ มหาอำนาจจะพิจารณากันเอาเอง

โดยมองข้ามจีนไปเสียรากับเป็นตัวอะไรที่หาความสำคัญ
มิได้อย่างที่เคยประพุดติปฏิบัติกันมาแต่ก่อนนั้นนับว่าพัน
สมัยเสียแล้ว

ในวันที่ ๑ ธันวาคม ประธานาธิบดี ทรูแมน
แถลงว่า อเมริกันคิดจะไ้ระเบิดปรมาณูในสงคราม
เกาหลี ถึงกระนั้นจีนก็ไ้แสดงกิริยาตกอกตกใจแต่
อย่างใด บรรดาผู้แทนชาติต่างประเทศที่อยู่ในกรุง
ปักกิ่งเวลานั้น ไ้เห็นจีนระดมกำลังชุดหลุมบ่อ-
กันภัยทางอากาศในบริเวณรอบ ๆ กรุงปักกิ่งเป็น
การใหญ่ พร้อมกันนั้นก็มีการประกาศปลุกเร้าใจ
ประชาชนให้ช่วยเกาหลีเพื่อต่อต้านการรุกรานของ
อเมริกัน เพ้มการผลิตพืชผลให้มากยิ่งขึ้น ให้
ความสามัคคีกันทั่วทั้งชาติ และให้ช่วยกันควบคุม
ดูแลบุคคลที่ประพุดติตนเป็นภัยต่อชาติอย่างกวด
ขัน คำขู่ของอเมริกันที่ว่าจะไ้ระเบิดปรมาณู กลับ
ทำให้ผู้นำการปฏิวัติของจีนมูมานะในการปฏิวัติ
หนักยิ่งขึ้นไปอีก จีนมิไ้แสดงความตระหนกตก
ใจเลย เพราะไ้ตัดสินใจเด็ดขาดมาแต่ต้นแล้วว่า

ความวิตกกังวลว่าสงครามเกาหลีจะขยายตัวออกไป อาจจะกลายเป็นสงครามโลกอีกครั้งหนึ่งนั้น ทำให้กลุ่มชาติเอเชียอาหรับรวม ๑๓ ชาติ แกลงวิงวอนเพื่อสันติภาพโดยขอให้มีการเจรจากัน แต่โดยเหตุที่มีฟิลิปปินส์ซึ่งเป็นฝ่ายอเมริกันในสงครามเกาหลีรวมอยู่ในกลุ่มด้วย ยิ่งกว่านั้น **นายโรมูล** ยังกล่าวทางวิทยุกระจายเสียงประนามจีน โดยย้าคำว่าเป็นผู้ก่อการรุกรานในสงครามเกาหลีอีก คำวิงวอนเพื่อสันติภาพของกลุ่มชาติเอเชียอาหรับจึงไม่เกิดผลอย่างใด กลับทำให้จีนและบางชาติที่วางตัวเป็นกลางสงสัยว่าจะเป็นลูกไม้ของอเมริกันตามเคย และดูเหมือนจะเป็นความจริงอย่างว่า

เพราะปรากฏในเวลาต่อมาว่าประธานาธิบดีทรูแมนได้ประกาศภาวะฉุกเฉินทั่วประเทศ สั่งระดมการผลิตเครื่องบินและเพิ่มงบประมาณการทหารขึ้นไปอีก ๔ เท่าครึ่ง ซึ่งทำให้งบประมาณการทหารเพิ่มขึ้นเป็น ๑๗,๐๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ ฯ ในที่สุดกระทรวงการต่างประเทศอเมริกัน ได้แจ้งไปยังบรรดาชาติพันธมิตรของตนว่า จำเป็นจะต้องประกาศว่าจีนเป็นฝ่ายก่อการรุกราน และ

เสนอให้ทำการปิดล้อมทางเศรษฐกิจจีนด้วย อนึ่งหากประเทศใดมีสัมพันธ์ทางการทูตกับจีนอยู่ ก็ควรจะเรียกทูตของตนกลับให้หมด แต่จีนก็ยังไม่แสดงความรู้สึกวิตกกังวลอย่างใดตามเคยกลับเห็นว่าถ้าอเมริกันประกาศปิดล้อมทางเศรษฐกิจจริง ๆ แล้ว จะยิ่งทำให้ประชาชนจีนมีมานะอุตสาหะในการสร้างเศรษฐกิจของประเทศให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นไปอีก

ตอนต้นปี ค.ศ. ๑๙๕๑ เผอิญมีการประชุมนานาชาติที่อยู่ในเครือจักรภพอังกฤษ ที่ประชุมเครือจักรภพเสนอให้มีการประชุมระหว่างชาติเพื่อพิจารณาปัญหาเรื่องเกาหลีอีกครั้งหนึ่งโดยไม่มีเงื่อนไขผูกมัดอย่างหนึ่งอย่างใดทั้งสิ้น แต่ภายในช่วงเวลาเพียงวันเดียวเท่านั้นข้อเสนอของที่ประชุมประเทศเครือจักรภพกลับกลายเป็นมีเงื่อนไขว่าให้มีการตกลงหยุดยิงกันเสียก่อนจึงเจรจากันเมื่อข้อเสนอเปลี่ยนแปลงไปเช่นนั้น จีนก็แสดงท่าทีว่าจะปฏิเสธอย่างเด็ดขาด แต่ภายหลังจีนได้เปลี่ยนเป็นการยอมรับข้อเสนอของประเทศเครือจักรภพ โดยมีข้อเสนอซ้อนเกี่ยวกับบางข้อซึ่งจีนรู้สึกสงสัย จึงขอฟังคำชี้แจงให้แจ่มแจ้งเสียก่อน

เวลานี้เจียงจะมีอายุเลย ๘๐ ปีไปแล้ว ก็ยังไม่เลิก
 ล้มความใฝ่ฝันที่จะกลับคืนสู่พื้นแผ่นดินใหญ่เพื่อ
 ปราบคอมมิวนิสต์ให้หมดไปจากแผ่นดินจีนอยู่นั่น
 เอง

แต่ใครสักคนที่ระลึกได้ว่า ครึ่งหนึ่งเจียงรอดตาย
 มาได้เพราะความช่วยเหลือของฝ่ายคอมมิวนิสต์โดยตรง?

เรื่องมีอยู่ว่า นับตั้งแต่ **เจียงไคเช็ค** ยึดอำนาจ
 รัฐบาลไว้ได้ในปี ค.ศ. ๑๙๒๗ เป็นต้นมา **เจียงไคเช็ค**
 ก็ตั้งหน้าตั้งตาใช้กำลังปราบปรามคอมมิวนิสต์อย่างจริงจัง
 แต่ก็ไม่สามารถเอาชนะฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้สักครั้งเดียว
 ในการณรงค์ปราบคอมมิวนิสต์ครั้งที่ ๕ **เจียงไคเช็ค**
 ได้ลงทุนทุ่มเทกำลังทุกอย่างตามแผนการของคณะนาย
 ทหารชั้นเสนาธิการ โดยมี **นายพลฟอนซีลท์** อดีต
 เสนาธิการทหารบกเยอรมันเป็นหัวหน้า เมื่อปี ค.ศ.
 ๑๙๓๔ นั้น **เจียงไคเช็ค** เชื่อเต็มทีว่าคอมมิวนิสต์จะ
 ต้องหมดสิ้นไปจากประเทศจีนอย่างแน่นอน เพราะแผน
 การของ **นายพลฟอนซีลท์** นั้นแยบคายมาก แต่ในที่สุด
 กลับปรากฏว่า **เหมา เจ๋อ ตง** กับพวกสามารถตีฝ่า

วงล้อมที่เขาจึงกันसानในมณฑลเกียงซี และบุกบันเดินทางไกลกว่าหมื่นห้าพันลี้ ไปตั้งภูมิลานเป็นบึงแผ่นอยู่ที่เมืองเย็นอันในมณฑลเซินสีได้อีก

ถึงกระนั้นก็ **เจียงไคเช็ค** ก็ยังไม่ละความพยายามที่จะเอาชนะคอมมิวนิสต์ให้จงได้ **เจียง** ยอมให้ญี่ปุ่นบุกเข้าไปในแมนจูเรียโดยไม่คิดที่จะต่อสู้กลับสั่งให้กองทัพแมนจูเรียทั้งหมดซึ่งอยู่ในความปกครองของ **ฉางชุนเหลียง** ล่าถอยเข้ามาตั้งอยู่ในเขตจินภาคตะวันตกเฉียงเหนือ เพื่อทำหน้าที่ต่อสู้กับคอมมิวนิสต์ แทนการสู้รบกับญี่ปุ่นซึ่งเป็นผู้ก่อการรุกราน ตามแผนความคิดของ **เจียง** ผู้ซึ่งพวก “หมอดู” อเมริกานัยย่องนับถือว่า เป็น “รัฐบุรุษผู้เลื่องการณ์ไกล” นั้น ถือว่าจำต้องปราบคอมมิวนิสต์ให้ราบคาบเสียก่อนที่จะรบกับญี่ปุ่น เรื่องรบกับญี่ปุ่นเป็นเรื่อง ‘เล็ก’ สำหรับ **เจียงไคเช็ค**

แต่เมื่อคิดถึงว่า แมนจูเรียเป็นจตุยุทธศาสตร์สำคัญที่สุดของจีน ๆ ยังไม่คิดจะสู้รบป้องกันเสียตั้งแต่แรกแล้ว จีนมีฤทธิเดชอะไรที่จะไปรบกับญี่ปุ่นในเมื่อญี่ปุ่นได้แมนจูเรียไว้เป็นฐานทัพสำหรับเล่นงานจีนต่อไปในวันข้างหน้า

โดยญี่ปุ่นเกือบจะไม่เสียกระสุนปืนเลยสักนัดเดียวเช่นนั้น
ในสายตาของชาวโลกนั้นรู้สึกว่ามันดีแต่รบกันเองแต่ไม่
เกี่ยวข้องกับศัตรูต่างชาติอย่างจริงจังเลยสักครั้งเดียว **เจียง
ไคเช็ค** ทำให้เห็นจีนเป็นหมูสนามตามเคยด้วยเหตุเพียง
เพื่อจะเอาชนะคอมมิวนิสต์ซึ่งทำให้ตน “เสียหน้า”
มาแล้วหลายครั้งเท่านั้นเอง

แผนความคิดของ **เจียงไคเช็ค** ที่จะปราบคอม-
มิวนิสต์ให้ราบคาบเสียก่อนจึงจะรบกับญี่ปุ่นนั้นทำให้ชาว
จีนที่มีความรักชาติบ้านเมืองของตนเกิดความรู้สึกไม่เห็น
ด้วยกับความคิดของ **เจียงไคเช็ค** มากขึ้นเป็นลำดับ
ฝ่ายญี่ปุ่นเมื่อยึดครองแมนจูเรียและแยกแมนจูเรียออกเป็น
อิสระจากจีนได้เรียบร้อยแล้วญี่ปุ่นก็ขยายอำนาจเข้าไปยึด
ครอง ดินแดน ของ จีน ทาง ภาค เหนือ อย่าง ไม่ หยุดยั้ง
ซาร์ซาร์แล้วเยโซล และในเดือนตุลาคม ค.ศ ๑๙๓๖
ญี่ปุ่นก็เริ่มแผ่อำนาจเข้าไปในสุยหย่วน หรือมองโกเลียใน
ของจีนอีก โดยรัฐบาลนานกิงของ **เจียงไคเช็ค** ไม่
แสดงปฏิกิริยาอย่างใดเลย

ในขณะเดียวกันนั้น **เจียงไคเช็ค** ก็เริ่มแผนการที่จะปราบคอมมิวนิสต์ที่เมืองเยนอันในชนเค็ดชาก เครื่องบินทั้งระเบิดนัรบร้อยพร้อมด้วยระเบิดไอพิฆได้ถูกเตรียมไว้สำหรับถล่มคอมมิวนิสต์ให้ย่อยยับเป็นผุยผงในเดือนตุลาคม คือในระยะเวลาที่ญี่ปุ่นรุกรานเข้าไปในมณฑลสยหย่วนนั้นเอง **เจียงไคเช็ค** ได้สั่งให้กองทัพที่ ๑ ซึ่งเป็นกองทัพชั้นเยี่ยมของเจียงทำการโจมตีคอมมิวนิสต์ในมณฑลกันซู และได้สั่งให้เครื่องบินทั้งระเบิดกว่า ๑๐๐ ลำไปเตรียมพร้อมอยู่ที่เมืองซีอัน (เซียงอัน) และเมืองฉันเจา เพื่อทำลายคอมมิวนิสต์ให้ราบเรียบภายในเวลา “เดือนเดียวเป็นอย่างช้า” ทั้งนี้ตามถ้อยคำที่ปรากฏในบันทึกของ **เจียงไคเช็ค** เอง

ในเดือนนั้นเอง ในระหว่างที่ **เจียงไคเช็ค** ไปตรวจราชการที่เมืองชอนอันเป็นทตงของกองบัญชาการกองทัพต่งไป อันเป็นกองทัพแมนจูเรียของจอมพลางซู่เหลียง ซึ่งได้รับคำสั่งจากเจียงให้มหนาทต่อต้านคอมมิวนิสต์นั้นมิขาวว่า งามซู่เหลียง

ได้เสนอ **เจียงไคเช็ค** ให้ดำเนินการจัดตั้งแนวร่วม
แห่งชาติ ยุติสงครามกลางเมือง เพื่อทำการต่อสู้
กับญี่ปุ่นซึ่งกำลังรุกรานจีนอยู่ตลอดเวลา แต่ **เจียง-
ไคเช็ค** ตอบยืนยันกรานว่าจะไม่พิจารณาเรื่องนี้จนกว่า
จะทำลายทหารคอมมิวนิสต์จีนได้หมดสิ้นแล้ว

การดำเนินนโยบายของเจียงซึ่งแสดงให้เห็นว่าโน้ม
เอียงไปทางนิยม หรืออำเกรงญี่ปุ่นเช่นนี้ ทำให้เกิดความ
รู้สึกไม่พอใจในหมู่ประชาชนทั่วประเทศโดยอาศัยขบวนการ
กู้ชาติซึ่งพวกรักชาติก่อตั้งขึ้นเป็นกำลังสำคัญในการ
ปลุกใจให้ประชาชนตระหนักถึงภัยที่จะมาจากญี่ปุ่นบุคคล
ที่เป็นผู้นำในขบวนการล้วนแต่เป็นชนชั้นที่มีฐานะและ
การศึกษาดี ได้ถูกรัฐบาลจับกุมคุมขัง หนังสือพิมพ์หลาย
ฉบับที่ประท้วงการรุกรานของญี่ปุ่นในสัปดาห์นั้นถูกสั่งปิด
พวกกรรมกรโรงงานทอผ้าของญี่ปุ่นซึ่งตั้งอยู่ในเซี่ยงไฮ้
ก่อการสไตรค์ไม่ยอมทำงานให้นายทุนญี่ปุ่นถูกเจ้าหน้าที่
ฝ่ายก๊กมินตั๋งร่วมมือกับญี่ปุ่นทำการปราบปรามอย่างไม่
ปราณี

ในขณะที่เดียวกับที่ญี่ปุ่นรุกรานเข้าไปในมณฑลสุย-
หยวนนั้นมีข่าวปรากฏขึ้นว่าเยอรมันกับญี่ปุ่นตกลงทำ
สัญญาแอตลันติกคอมมิวนิสต์ร่วมกัน และอิตาลีตกลงรับรอง
แมนจูเรียว่าเป็นของญี่ปุ่น เพื่อตอบแทนการที่ญี่ปุ่นสนับสนุน
อิตาลีเข้ายึดครองอภิสซีเนีย พฤติการณ์เหล่านี้ได้ทำ
ให้ประชาชนรู้สึกว่าการรัฐบาลเจียงไคเช็คซึ่งพยายามเอาอก
เอาใจญี่ปุ่นตลอดมาและตั้งหน้าตั้งตาจะปราบคอมมิวนิสต์
ทำเดียวเท่านั้นเป็นพวกฟาสซิสต์เหมือนกัน คือมุ่งกำจัด
คอมมิวนิสต์ประการเดียวเท่านั้น เหตุที่ **เจียงไคเช็ค**
จ้างนายทหารเยอรมันและนายทหารอิตาลีเข้ามาไว้เป็นที่
ปรึกษาในกองทัพของเจียงก็เพื่อประโยชน์ของเจียงโดย
เฉพาะ

การปราบปรามคอมมิวนิสต์ซึ่ง **เจียงไคเช็ค** หวัง
ว่าครั้งที่ ๖ คงจะเป็นอวสานของคอมมิวนิสต์นั้นเล่าก็
หาได้เป็นไปตามความหวังของ **เจียงไคเช็ค** ไม่ กองทัพ
ที่ ๑ ของ **นายพลฮู หง หาน** ซึ่งเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงว่า
เป็นนักยุทธวิธีฝีมือเยี่ยมยอดที่สุดในบรรดานายพลสมุน

เอกของ **เจียงไคเช็ค** ทั้งหลายนั้น กลับเสียเชิงฝ่าย
คอมมิวนิสต์ ถูกฝ่ายคอมมิวนิสต์ใช้กลอุบายทำลายยับเยิน
เกือบหมดทั้งกองทัพ คอมมิวนิสต์ได้อาวุธไปใช้มากมาย
แถมทหารที่ยอมสวามิภักดิ์อีกทั้งกองพลด้วย

พฤติกรรมเหล่านี้ทำให้บรรดานายทหารและพล
ทหารในกองทัพตั้งไปไม่พอใจถึงขีดสุดจึงก่อการกบฏขึ้น
และกักคุมตัว **เจียงไคเช็ค** ไว้ในขณะที่ **เจียงไคเช็ค**
ไปตรวจราชการในเมืองซีอัน เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม
ค.ศ. ๑๙๓๖ กองทัพตั้งไปไม่เห็นเหตุผลที่จะทำการสู้
รบกับชนชาติเดียวกัน แทนที่จะสู้รบกับญี่ปุ่น จึงเรียก
ร้องให้ **เจียงไคเช็ค** ยุติสงครามกลางเมืองเสีย แล้ว
พร้อมใจร่วมกับคอมมิวนิสต์ และทุกฝ่ายที่มีจุดมุ่งหมาย
เดียวกัน คือต่อสู้การรุกรานของชนต่างชาติ

ผลแห่งการกบฏของกองทัพตั้งไปและกักคุมตัว
เจียงไคเช็ค ไว้ที่เมืองซีอันในปลายปี ค.ศ. ๑๙๓๖ นั้น
ทำให้ **เจียงไคเช็ค** เลิกทำสงครามกับคอมมิวนิสต์ **เหมา**
เจ๋อ ตง และปฏิบัติตามคำเรียกร้องของชาติ คือรวม

กำลังกันต่อสู้การรุกรานของญี่ปุ่นเรื่อยมาจนถึงสงคราม
โลกครั้งที่สอง

เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองสงบแล้ว แผนการทำ
สงครามเพื่อล้าง **เหมา เจ๋อตง** ถูกรื้อฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง
หนึ่งโดยหวังว่าความช่วยเหลือของอเมริกัน ซึ่งมีแสน
ยานุภาพ และธนานุภาพมหาศาล ประกอบด้วยอิทธิพล
การเมืองเหือนานาชาติครั้งก่อนโลก **เจียงไคเช็ค** จะ
ต้องชนะอย่างเด็ดขาด

ผลกลับกลายเป็นตรงกันข้าม แต่ก็นับว่าเป็น
ความเคราะห์ร้ายของ **เจียงไคเช็ค** ประการหนึ่งที่เขา
กบฏไม่ได้เอาชีวิตของเจียงเสียในครั้งนั้น จึงทำให้
เจียงมีอายุยืนยาวมาได้จนถึงบัดนี้ ทั้งนี้เพราะ **โจว
เอิน ไล** เป็นผู้ไปขู่แฉแสดงเหตุผลต่อพวกนาย
ทหารกองทัพตั้งไปว่าควรจะยอมรับให้เจียงเป็นหัว
หน้าต่อไปเพื่อประโยชน์แก่การต่อสู้กับญี่ปุ่นและ
เพื่อเอกราชของจีน และเป็นความเคราะห์ร้ายของ
ประเทศจีนด้วยเหมือนกันที่ **เจียงไคเช็ค** ไม่ถูกพวก

กบฏทำร้ายถึงตายในครั้งนั้น เพราะถ้า **เจียงไคเช็ค** ถูกฆ่าตายเสียแล้ว สงครามกลางเมืองจะไม่ยุติลงโดยง่าย จีนจะรวมกันยังไม่ติดซึ่งจะเปิดทางให้ญี่ปุ่นทำการรุกรานและยึดครองจีนตามแผนการของญี่ปุ่นได้โดยสะดวก

ปรากฏว่าเวลานั้นภายในวงการรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งของ **เจียงไคเช็ค** มีพวกที่มั่นนโยบายนิยมญี่ปุ่นอยู่ไม่น้อย เช่น กลุ่ม **พวยพลโฮ ยิง ชิน** ซึ่งดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีกลาโหม เป็นต้น นอกจากนั้นยังมีพวกนิยมลัทธิฟัซซิชิม์ เช่นกลุ่ม **นายวัง จิง ไว** และบรรดาที่ปรึกษาทางการทหารที่เป็นชาวเยอรมันและชาวอิตาลี และกลุ่มอื่น ๆ ที่ไผ่ผ่นจะมีอำนาจทางการเมืองในพรรคก๊กมินตั๋งก็มีหลายกลุ่ม ด้วยเหตุนี้เมื่อปรากฏว่า **เจียงไคเช็ค** ถูกกบฏจับกุมคุมขังไว้ที่เมืองซีอัน (เซียงอัน) จึงเป็นโอกาสดีของพวกที่คิดทรยศต่อ **เจียงไคเช็ค** ที่จะช่วงชิงเอาอำนาจมาไว้ในกำมือของตน

ตามความรู้สึกสำนึกของบุคคลเหล่านั้นซึ่งเป็นบุคคลประเภท “^{๕๘ ๕๙}ต่อหน้าว่ามะพลับ ลับหลังว่าตะไร” นั้น **เจียงไคเช็ค** ^{๖๐}จะเป็นตายร้ายคืออย่างไรไม่สำคัญ ดูเหมือนจะคิดว่าถ้าตายเสียยิ่งดีด้วยซ้ำ ^{๖๑}ข้อนี้จะสังเกตได้จากข้อเท็จจริงที่ว่าฝ่ายรัฐบาลก็มึนงงได้พยายามปิดข่าวคำวิงวอนของฝ่ายกบฏที่เสนอให้ **เจียงไคเช็ค** ^{๖๒}เปลี่ยนดำเนินนโยบายเสียใหม่ คือร่วมกันต่อสู้การรุกรานของญี่ปุ่นแทนที่จะทำให้สงครามกลางเมืองยืดเยื้อออกไป แต่พวกที่คิดล้มอำนาจ **เจียงไคเช็ค** ^{๖๓}กลับปล่อยให้ประชาชนโจษขานกันทั่วไปว่า **เจียงไคเช็ค** ^{๖๔}ถูกฝ่ายกบฏฆ่าตายเสียแล้ว

เนื่องด้วยความมุ่งหมายดังกล่าวแล้ว **นายพลโฮ ยิง ชิน** ^{๖๕}รัฐมนตรีว่าการกลาโหมจึงออกคำสั่งระดมทหารในกรุงนานกิง ^{๖๖}ส่งไปประชิดพรมแดนมณฑลโฮนานและเซินสีเพื่อต่อสู้กับฝ่ายกบฏ และ ^{๖๗}เครื่องบินหลายฝูง รวมทั้งเครื่องบินที่ประชาชนเรียก ^{๖๘}ไรเงินบริจาคขอให้ **เจียงไคเช็ค** ^{๖๙}เป็นของขวัญในการ ^{๗๐}แอนตญี่ปุ่นไปทำการทิ้งระเบิดฝ่ายกบฏด้วย

เจียงไคเช็ค ซึ่งถูกกักคุมอยู่ในเมืองซีอัน เมื่อรู้ว่าฝ่ายรัฐบาลพยายามจะเอาชนะฝ่ายกบฏให้ได้ ถึงกับใช้เครื่องบินไปโจมตีทั้งระเบิดเช่นนั้น แทนที่จะแสดงความวิตกว่าตัวเองอาจจะพลอยตายไปด้วย กลับแสดงความรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่งข้อความนี้ปรากฏในบันทึกความทรงจำของ **เจียงไคเช็ค** เกี่ยวกับกรณีที่ถูกกักคุมตัวอยู่ที่เมืองซีอัน (เชียงอัน) เหตุที่ **เจียงไคเช็ค** มีความรู้สึกเช่นนั้นเนื่องจากความเข้าใจเจตนาของ **นายพลโฮ ยิง บิน** ผิด คิดว่า **นายพลโฮ ยิง บิน** มีเจตนาที่จะปราบฝ่ายตรงข้ามเพื่อช่วยเหลือ **เจียงไคเช็ค** อย่างแท้จริง

เจียง หารู้ตัวไม่ว่าสมุนเอกของตัวมิได้มีจิตใจจงรักภักดีต่อตนโดยบริสุทธิ์ใจเลย หาไม่แล้วคงจะไม่พยายามบีบข่าวกว่า **เจียงไคเช็ค** ยังมีชีวิตอยู่กลับปล่อยให้มีข่าวลือกันต่าง ๆ นานาว่า **เจียงไคเช็ค** ถูกฝ่ายกบฏฆ่าตายเสียแล้ว และพยายามบีบข่าวก่อเรื่องร้องของฝ่ายกบฏที่เสนอให้มีการจัดตั้งแนวร่วมของชาติขึ้นเพื่อทำการต่อสู้การรุกรานของญี่ปุ่น โดยมี **เจียงไคเช็ค** เป็นผู้นำ

ข้อเรียกร้องของฝ่ายกบฏให้ **เจียง ยฺหฺกุน** โอบายทำ สงครามกลางเมือง เลิกคิดแต่จะปราบคอมมิวนิสต์ทำ เดียว และเปลี่ยนนโยบายไปรวมกำลังกันทุกฝ่ายทำการ ต่อสู้การรุกรานของญี่ปุ่น ปรากฏว่าได้รับความสนับสนุน เป็นอันมาก บรรดาผู้บัญชาการทหารมณฑลต่าง ๆ หลาย มณฑล รวมทั้ง **นายพล ช่ง เจ๊ะ ยวน** ผู้บัญชาการ ทหารมณฑลโฮเป และ **นายพล สัน ฟู่ จู** ผู้บัญชาการ ทหารมณฑลชานตุง ซึ่งมีกำลังอยู่ในอำนาจมาก ก็ไม่ เห็นด้วยกับวิธีดำเนินการของ **นายพลโฮ ยิง บิน** อัน จะมีผลทำสงครามกลางเมืองขยายตัวออกไป ซึ่งย่อมจะ เป็นประโยชน์แก่ญี่ปุ่นมากขึ้น

อันที่จริงพวกกบฏที่จับกุมตัว **เจียงไคเช็ค** ไปคุม ขังไว้ นั้น โดยเฉพาะพวกนายทหารหนุ่มในกองทัพตั้งไป ของ **จอมพลจางชฺเหฺลียง** ซึ่งไม่พอใจในการที่ **เจียงไคเช็ค** จะทิ้งแมนจูเรียให้ญี่ปุ่นยึดครองโดยไม่ทำการต่อสู้เลยนั้น มานานแล้ว ตั้งใจจะเอาตัว **เจียงไคเช็ค** ขึ้นศาล

ประชาชนให้พิพากษาลงโทษฐานเป็นกบฏทรยศต่อชาติ
อยู่แล้ว แต่เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์ซึ่ง **จอมพลจางซู-**
เหลียง เคารพนับถือความเห็นอยู่มากส่งคณะผู้แทนมา
จากเยนอันชว่ร้องให้ไว้ชีวิตและปล่อยตัว **เจียงไคเช็ค**
ออกจากที่คุมขังให้กลับไปนานกิงตามเดิม **เจียงไคเช็ค**
จึงรอดชีวิตมาได้โดยไม่ “เสียหน้า” เพียงแต่ให้คำรับ
รองว่าจะยุติสงครามกลางเมือง และจัดแนวร่วมแห่งชาติ
เพื่อสู้รบกับญี่ปุ่นเท่านั้น

ตามข่าวว่า พวกนายทหารหนุ่ม ๆ ในกองทัพทั่วไป
ที่ตั้งใจจะเอาตัว **เจียงไคเช็ค** ขึ้นศาลประชาชนเพื่อดำ
ชีวิต **เจียงไคเช็ค** เสีย นั้นเมื่อ ได้ฟังคำชี้แจงแสดงเหตุผล
ของคณะผู้แทนคอมมิวนิสต์ซึ่งมี **โจว เอิน ไล** เป็นหัว
หน้า กล่าวถึงความจำเป็นของประเทศชาติที่จำต้องระงับ
ความพยายามทำร้ายต่อ **เจียงไคเช็ค** เสีย พวกนาย
ทหารหนุ่มเหล่านั้นถึงกับร้องไห้เพราะความผิดหวังที่จะ
แก้แค้น **เจียงไคเช็ค** ให้สาสมแก่ความผิดฐานทรยศต่อ
ชาติบ้านเมืองของตน

เมื่อ เจียงไคเช็ค ทราบแน่ชัดว่า แม้แต่ผู้นำฝ่ายคอมมิวนิสต์ซึ่งเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งของตน ไม่ต้องการจะเอาชีวิตของตน ส่วน จางซูเหลียง ก็มีความคิดเห็นคล้ายตามความคิดเห็นของฝ่ายคอมมิวนิสต์ทนนัยว่าจะต้องช่วยกันรักษาชีวิตเจียงไคเช็คไว้ อย่าให้เป็นอันตรายเพื่อประโยชน์สำคัญยิ่งของชาติบ้านเมือง คือการต่อสู้การรุกรานญี่ปุ่น จะมีอยู่บ้างที่ยังมีใจเจ็บแค้น เจียงไคเช็ค อยู่ไม่หาย ก็คือ นายพลยางฮูเจี๋ย ผู้บัญชาการกองทัพบก “ซีไป๋” และบรรดานายทหารหนุ่ม ๆ ในกองทัพบก “ตงไป๋” ของ จอมพลจางซูเหลียง เท่านั้น

เจียงไคเช็ค ก็คลายความวิตกหวาดกลัวข้อที่ตัวเองจะต้องเสียชีวิต กลับเกิดความรู้สึกว่าตนเองถือได้สำคัญเหนือกว่าฝ่ายปรปักษ์เสียด้วยซ้ำ เจียงไคเช็ค จึงแสดงท่าทีแข็งข้อต่อฝ่ายปรปักษ์นานาประการคล้ายกับว่าถึงตัวจะตายก็ไม่เกรงขาม บันทึกของเจียงไคเช็คซึ่ง “ท่านผู้หญิง” ของเขาเป็นผู้ช่วยตกแต่งขัดเกลาให้สวยงาม จึง

ปรากฏถึงความทรหด องอาจกล้าหาญของ **เจียงไคเช็ค** อย่างน่าพิศวง แต่ความจริง มาปรากฏภายหลังว่า เมื่อ **เจียงไคเช็ค** ถูกนายทหารฝ่ายกบฏตามล่าจับตัวได้ในขณะที่หลบหนีจากที่พัก ไปหลบซ่อนตัวอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่งนั้น **เจียงไคเช็ค** แสดงความกล้าตายอย่างที่สุด

ตามคำเปิดเผยของ นาย ทหาร หนึ่งคน ที่คุมกองทหารเฝ้าติดตามค้นหาตัว **เจียงไคเช็ค** ขณะหลบหลีกหนีภัยออกจากที่พักในตอนกลางดึกและไปพบตัว **เจียงไคเช็ค** ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำไม่ไกลจากที่พักมากนัก **เจียงไคเช็ค** ตอนนั้นนี้กว่าจะต้องถูกสำเร็จโทษตามบาปกรรมที่ตนทำไว้กับคนอื่นมาแล้วอย่างแน่นอนจึงแสดงอาการของคนกล้าตายให้เห็นอย่างชัดเจน หาใช้กิริยาอาการของจอมพลผู้ถือกระบองอาญาสิทธิที่คนเคยยำเกรงกลัวกันทั้งบ้านทั้งเมืองไม่ ทั้ง ๆ ที่เวลานั้นอากาศหนาวจัด และ **เจียงไคเช็ค** เองก็มีแต่เสื้อบาง ๆ ปกปิดร่างกายรองเท้านี่ไม่ทันได้ใส่ เพราะรีบกระโจนหนีออกจากที่พักเสียก่อน ในขณะที่ทหารฝ่ายกบฏบุกเข้าไปในที่พักและเกิดยิงต่อสู้

กับฝ่ายรักษาการณ์ ถึงกระนั้นก็ปรากฏว่าท่านจอมทัพ
ผู้ถือกระบองอาญาสิทธิเหนือแตกท้าวทั่วที่เดียว

อย่างไรก็ดีในขณะเดียวกัน **เจียงไคเช็ค** ก็ระลึก
อยู่ว่า กบฏที่ซื่ออันนั้นเป็นกบฏเพื่อบังคับให้มีการรวม
กำลังเพื่อต่อสู้การรุกรานของศัตรูภายนอกหาใช่กบฏอัน
แท้จริงที่มุ่งจะทำลายล้างบัลลังก์ของ **เจียงไคเช็ค** ไม่
หากมีกบฏอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งแฝงตัวมาในลักษณะของชาว
ก๊กมินตั๋งผู้มีความจงรักภักดี แต่ความมุ่งหมายที่แท้จริง
นั้นเพื่อทำลายล้างอำนาจของ **เจียงไคเช็ค** และนโยบาย
ที่เป็นฝักฝ่ายอังกฤษอเมริกันเสียแล้ว หันเหนโยบายไป
ร่วมมือกับกลุ่มอักษะประเทศคือ ญี่ปุ่น เยอรมัน และ
อิตาลี เพื่อประโยชน์ของพวกตนเอง กบฏกลุ่มหลังนี้
แหละเป็นกลุ่มที่จะนำ **เจียงไคเช็ค** และชาติจีนไปสู่ความ
หายนะ

ด้วยความเสียสละอย่างกล้าหาญของ **จอมพลจาง
ชู่เหลียง เจียงไคเช็ค** ได้ถูกปล่อยตัวจากที่กักคุมตัว และ
เดินทางกลับกรุงนานกิง โดย **จาง ชู่ เหลียง** ยอมรับว่าตัว
เองเป็นฝ่ายผิด ที่ปล่อยให้มีการกบฏเกิดขึ้น ทั้งยินดีรับ

ชาติเอเชียได้ออกทนฟังคำปลุกปลอบขวัญเหมือนยา
หอมของพวกมหาอำนาจจักรวรรดินิยมซึ่งพร่ำพูดถึงเรื่อง
อิสระเสรีและมนุษยธรรมมาตั้งสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๑
จนแทบแก้วหูเสียแล้ว ความหวังที่จะได้รับความเห็นอก
เห็นใจและมนุษยธรรมนั้นได้ละลายกลายเป็นอากาศธาตุ
ไปหมด มีอยู่ทางเดียวที่ความหวังของชาติเหล่านี้จะสำเร็จ
ได้คือการต่อสู้อย่างยอมตายเพื่อชิงเอาโชคชะตามาไว้ใน
มือของตนเองเท่านั้น

แม้ฝรั่งเศสจะมีกำลังรบมากกว่า และได้รับความ
ช่วยเหลือของอเมริกันในด้านอาวุธยุทโธปกรณ์ที่ทันสมัย
ฝรั่งเศสก็ไม่สามารถจะเอาชนะพวกเวียดนามห์ได้ การต่อสู้
ของเวียดนามห์เป็นการต่อสู้อย่างทรหด มีลักษณะของการ
ต่อสู้เพื่อกอบกู้เอกราชแห่งชาติของตนอย่างแท้จริง นิสัย
ของชาวเวียดนามห์เหมือนนั้นมีความภูมิใจในการต่อสู้
เพื่อเอกราชของชาวเวียดนามห์อย่างน่าชม สังเกตได้จากใน
เมืองฮานอยมีพิพิธภัณฑ์สงครามถึง ๓ แห่ง แห่งหนึ่งเป็น
พิพิธภัณฑ์เกี่ยวกับการต่อสู้กับฝรั่งเศสที่เดียนเบียนฟูแห่ง
ที่สองเป็นพิพิธภัณฑ์เกี่ยวกับอเมริกันทำลายบ้านเมืองของ

ชาวเวียดนาม ด้วยการใช้เครื่องบินทิ้งระเบิดอย่างไม่มียุทธวิธีที่ทำเนียบของประธานาธิบดีเวียดนามเหนือ มีเครื่องบิน บี. ๕๒ ของอเมริกันทิ้งลำทิ้งไว้ให้ประชาชนดูเป็นเครื่องเตือนใจ ปรากฏว่าเครื่องบินลำนี้ประกอบขึ้นด้วยชิ้นส่วนต่าง ๆ ของเครื่องบิน บี. ๕๒ ที่ถูกยิงตกแล้วนำมาประกอบขึ้นใหม่

ส่วนพิพริภันต์แห่งที่สามเป็นพิพริภันต์เกี่ยวกับการต่อสู้กับจีนและมองโกล ซึ่งหลังจากเวียดนามตกอยู่ใต้อำนาจของจีนเป็นเวลานานถึงพันปีแล้วเวียดนามก็ยังสามารถกอบกู้เอกราชของตนกลับคืนมาได้อีก !

ด้วยเหตุที่ชาวเวียดนามเหนือทำการต่อสู้อย่างทรหด จึงทำให้ประชาชนชาวฝรั่งเศสชักเอือมระอาไม่เห็นด้วยกับนโยบายของรัฐบาลในกรณีเวียดนาม ในเดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๙๕๑ นายคาละดิเออร์ สมาชิกพรรคเรคคัลโซซลิสต์ได้กล่าวในรัฐสภาว่าประชาชนชาวฝรั่งเศสมีความเห็นคัดค้านสงครามในอินโดจีนเป็นจำนวนมากขึ้นเป็นลำดับ นายคาละดิเออร์ จึงเสนอให้ฝรั่งเศสหาทาง

สงบสงครามโดยการดำเนินการทางสหประชาชาติ แต่ข้อเสนอของนายคาละติเอร์ไม่มีผลประการใด

ข้อที่ว่าบรรดานักการเมืองในฝรั่งเศสต้องการจะยุติสงครามในอินโดจีนนั้นเป็นความจริง แต่ทำไม่ได้ เพราะอเมริกันไม่ยอมให้ฝรั่งเศสทำเช่นนั้น ฝรั่งเศสจึงต้องสู้รบกับพวกเวียตมินห์ต่อไปจนกระทั่งมีการเซ็นสัญญาสงบศึกในเกาหลีแล้วอเมริกันก็ทุ่มเทความช่วยเหลือฝรั่งเศสอย่างเต็มที่ นายพลนาวาร์เร ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้บัญชาการรบในอินโดจีน และส่งกำลังทหารเข้ายึดครองเมืองเดียนเบียนฟู โดยความมุ่งหมาย ๒ ประการ ๆ หนึ่งเพื่อขัดขวางเวียตมินห์หากจะบุกเข้าไปสู่ดินแดนลาว อีกประการหนึ่งเพื่อหวังจะล่อหลอกให้เวียตมินห์ทุ่มเทกำลังรบของตนเข้าโจมตีเดียนเบียนฟู ซึ่งฝรั่งเศสถือว่ามีการป้องกันอย่างแข็งแรง ยากที่ฝ่ายข้าศึกจะทำลายได้ หากเวียตมินห์หลงกลอุบายนั้นใช้กำลังซึ่งมีอาวุธทันสมัยน้อยกว่าฝรั่งเศสทำการโจมตีเดียนเบียนฟูแล้ว ฝรั่งเศสเชื่อว่าจะสามารถทำลายกำลังรบของเวียตมินห์ให้ย่อยยับจนหมดกำลังที่จะทำการสู้รบต่อไปอีกได้

แต่เวียตมินห์ก็โจมตีเตียนเบียนฟู โดยเชื่อฝีมือของ
 ตนจริงเหมือนกัน และแทนที่เวียตมินห์จะเสียเชิงฝรั่งเศส
 กลับปรากฏว่าฝรั่งเศสตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ อาการทรุด
 หนักลงไปทุกที ถึงกับขอร้องให้อเมริกันใช้เครื่องบินจาก
 เรือบรรทุกเครื่องบินช่วยเหลือทำการโจมตีเวียตมินห์
 อย่างหนัก คณะเสนาธิการทหารอเมริกันสมัยนั้นมีนายพล
 เรือเอก อาเธอร์ แร็คฟอร์ด เป็นหัวหน้าคณะเสนาธิการ
 ผสม นายพล แร็คฟอร์ด เห็นด้วยอย่างเต็มที่ที่จะส่งเรือ
 บรรทุกเครื่องบิน ไปช่วยเหลือตามคำขอร้องของฝรั่งเศส
 นายพลอากาศ นาธาน เอฟ. ทไว닝 เสนาธิการ
 ทหารอากาศและ นายพลเรือ โรเบิร์ต บี. คาร์เนย์ หัว
 หน้าฝ่ายปฏิบัติการทางนาวิ ต่างก็มีความเห็นสนับสนุน
 นายพลเรือเอก อาเธอร์ แร็คฟอร์ด หัวหน้าคณะเสนา
 ธิการผสมเป็นเสียงเดียวกัน มีบางคนถึงกับเสนอให้ใช้
 ระเบิดปรมาณูเสียด้วยซ้ำ

ข้อนี้ปรากฏว่า นายนิคสัน ซึ่งเวลานั้นมีตำแหน่ง
 เป็นรองประธานาธิบดีก็เห็นด้วย แต่เมื่อ นายคลเลส์
 รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศลองทาบถามฟังเสียงชาติสัม-

พันธมิตรแล้วปรากฏว่า ชาตินิยมพันธมิตรพากันคัดค้านความคิดที่จะใช้ระเบิดปรมาณูจึงระงับไป ส่วนเรื่องการใช้เครื่องบินทิ้งระเบิดนั้น ทางฝ่ายกองทัพก็ไม่เห็นด้วย เพราะเห็นว่าการโจมตีทางอากาศไม่มีผลถึงกับจะทำให้ชนะอย่างเด็ดขาด ถึงอย่างไรก็จำเป็นต้องใช้ทหารบกทำการรบอยู่นั่นเอง และกำลังทางบกของอเมริกันเวลานั้นก็ได้รับความเสียหายจากสงครามเกาหลีบอบช้ำมากพออยู่แล้ว

นายพล ริคส์เวย์ เสนาธิการทหารบก ได้ไปชี้แจงแสดงเหตุผลที่จำต้องคัดค้านความคิดเห็นส่วนมากของพวกเสนาธิการต่อ **ประธานาธิบดี ไอเซนเฮาว์** ด้วยตนเอง **ประธานาธิบดี ไอเซนเฮาว์** เห็นด้วยกับเหตุผลของ **นายพล ริคส์เวย์** จึงสั่งห้ามการโจมตีเวียตนามเหนือทางอากาศ ถ้าไม่เพราะเหตุนี้แล้ว อเมริกันอาจจะต้องทำสงครามกับจีนคอมมิวนิสต์แบบเดียวกับกรณีเกาหลีอีกครั้งหนึ่งก็ได้ เพราะหัวหน้าคณะเสนาธิการ รวมทั้งเสนาธิการทหารอากาศและทหารเรืออเมริกันยังเชื่อมั่นในการโจมตีทางอากาศมาตั้งแต่เกิดสงครามในเกาหลีแล้ว

แม้การโจมตีทางอากาศไม่สามารถจะยับยั้งการบุก
ของเกาหลีเหนือได้ก็ดี คนเหล่านั้นยังเชื่อมั่นว่า ถ้าทั้ง
ระบิตทำลายแมนจูเรียของจีนให้ย่อยยับไปเสียแล้ว ทุกสิ่ง
ทุกอย่างก็จะเรียบร้อยไปเอง หมายความว่าเพราะ **ประ-**
ธานาธิบดี ทรแมน ไม่ยอมปฏิบัติตามแผนของ **นายพล**
แม็กอาเธอร์ จึงไม่สามารถจะเอาชนะเกาหลีเหนือได้นั้น
เอง แต่ทหารบกเท่านั้นไม่เห็นด้วยกับแผนการใด ๆ ซึ่ง
จะนำไปสู่การทำสงครามกับจีนคอมมิวนิสต์อย่างเด็ดขาด

เคียนเบียนฟูเสียแก่เวียดนามห์ เมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม
ฝรั่งเศสตกลงเปิดการประชุมเจรจากับเวียดนามห์ที่
เจนีวาในวันต่อมา เนื่องจากพรรคระดิกัดโซซลิสต์ของ
นายมองเตสฟรองซ์ ผู้ถือคติ “กินนมดีกว่ากินเหล้า”
ได้เป็นฝ่ายบริหาร การเจรจาระหว่างฝรั่งเศสกับเวียดนามห์
เพื่อยุติสงครามอินโดจีนจึงดำเนินไปอย่างรวดเร็วมาก ชั่ว
เวลาเพียงไม่ถึง ๓ เดือน ก็สามารถตกลงกันได้โดยการ
แบ่งเวียดนามออกเป็น ๒ เขต โดยถือเอาเส้นขนานที่
๑๗ เป็นเส้นแบ่งเขต แต่การแบ่งนั้นเป็นการชั่วคราวเท่า
นั้น เพราะมีเงื่อนไขระบุให้มีการเลือกตั้งทั่วประเทศภายใน

ในวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๕๖ เพื่อให้ประชาชน
ออกเสียงลงมติว่าเวียดนามจะรวมเป็นประเทศเดียวกันใน
ลักษณะอย่างไร การตกลงยุติสงครามอินโดจีนระหว่าง
ฝรั่งเศสกับเวียดนามอย่างกะทันหันทำให้อเมริกันรู้สึก
งงนังเป็นอันมาก เพราะไม่แน่ว่าฝรั่งเศสจะตัดสินใจ
เอาอย่างง่าย ๆ เช่นนั้น

เมื่อรูปการณ์ผันแปรผิดความคาดหมายของอเมริ-
กัน ๆ ก็ถือว่าต่อไปภาระหน้าที่การต่อสู้กับพวกคอม-
มิวนิสต์ในเอเชียซึ่งมีจีนเป็นตัวการสำคัญนั้นตกอยู่กับ
อเมริกันโดยตรง พระผู้เป็นเจ้าบนสวรรค์ได้ทรงประทาน
ภาระหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ให้แก่อเมริกันซึ่งเป็นชาติที่เคารพ
ยำเกรงพระผู้เป็นเจ้า (God fearing nation) อย่างแท้
จริง ช่างทรงพระเมตตาให้เกียรติอเมริกันเสียนี้กระไร !

ในขณะที่ **นายคลเลส** รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศ
เร่งรีบสร้างกำแพงกระดาษเพื่อสะกดกันพวกคอม-
มิวนิสต์ให้อยู่ในวงล้อมอย่างไม่เห็นแก่เห็นคเห็น้อยที่ต้อง
เดินทางไปเจรจาปลุกปล้ำทำสัญญาต่าง ๆ ขึ้น เช่น ซีอา-
โต และเซนโต เป็นต้นนั้น คณะเสนาธิการทหารอเมริ-

กันก็หมกมุ่นอยู่กับการพิจารณาแผนการทางทหารที่จะจัดการกับพวกผีเหล่านี้ให้นอบน้อมยำเกรงบรมเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าให้จงได้

แผนแรกท คณะเสนาธิการผสมพิจารณาก่อน
 แผนอื่น คือการส่งกำลังรบขนบยกดพันทบริเวณปากแม่น้ำแดงในเวียดนามเหนือ ซึ่งหมายถึงการยึดฮานอยและไฮฟองเป็นสำคัญ แผนทว่าน นายพลเรือเอก แร็ดฟอร์ด หัวหน้าคณะเสนาธิการผสมชอบมาก แม้จะเป็นแผนเสี่ยงต่อการที่จะต้องทำสงครามกับจีนคอมมิวนิสต์ก็ตาม เสนาธิการทหารอากาศและหัวหน้าปฏิบัติการฝ่ายนาวิกสนับสนุน แต่ทางฝ่ายทหารบกไม่เห็นด้วยตามเคย เพราะเมื่อได้ปรึกษากับบรรดาผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเอเชียแล้ว มีความเห็นว่า ถ้าอเมริกันชนบุกเวียดนามเหนือ ก็เท่ากับอเมริกันทำสงครามกับจีนคอมมิวนิสต์โดยตรง เพราะจีนย่อมจะถือว่าการกระทำของอเมริกันเป็นการคุกคามจีนอย่างไม่ต้องสงสัย

อนึ่ง การบุกเข้ายึดไฮฟองนั้นแล้ว ทางฝ่ายทหาร
เริ่มมีความเห็นว่า จำเป็นต้องยึดเกาะไหหลำซึ่งอยู่ทางตะ-
วันออกเฉียงใต้ของเมืองไฮฟองให้ได้ด้วย เพราะถ้าไม่ยึด
ครองเกาะไหหลำไว้ให้ได้แล้ว กองทัพเรือก็ไม่กล้าเสี่ยง
อันตรายส่งเรือรบเข้าไปปฏิบัติการในอ่าวเมืองไฮฟอง
เหมือนกัน การจู่โจมเข้ายึดครองเกาะไหหลำของจีนนั้น
อเมริกันจะทำได้อย่างง่าย ๆ เหมือนกินขนมกรุบกระนั้น
หรือ ?

นายพล ริคจ์เวย์ เสนาธิการทหารบกจึงทำรายงาน
เสนอ ประธานาธิบดี ไอเซนเฮาว์ คัดค้านแผนการที่
จะมีผลทำให้อเมริกันต้องรบกับจีนอย่างแน่แท้ตามที่ฝ่าย
ฮึกเหิมอยากจะจัดการกับพวกฝัคมินนิสต์ให้เด็ดขาดลง
ไปว่า จีนทำไปอเมริกันจะประสบความเสียหายอย่างไร
โดยชี้แจงแสดงเหตุผลให้ประธานาธิบดีทราบโดยถี่ถ้วน
ประธานาธิบดี ไอเซนเฮาว์ พิจารณาแล้วเห็นด้วยกับ
เหตุผลของ นายพล ริคจ์เวย์ จึงตัดสินใจไม่ให้เอาทหาร
อเมริกันมาใช้ในเอเชียอาคเนย์ เป็นอันว่าแผนแรก
ที่กล่าวแล้วเป็นอันต้องเลิกล้มไป

อย่างไรก็ดี ได้มีการประนีประนอมกันในแผนที่สอง โดยมีหลักการว่า อเมริกันจะสนับสนุนรัฐบาลเวียดนามใต้ ถ้าอเมริกันเห็นว่า เป็นรัฐบาลที่มั่นคง เป็นรัฐบาลที่ได้รับความเลือกจากประชาชนชาวเวียดนามใต้ และเป็นรัฐบาลที่เป็นอิสระ ไม่ใช่รัฐบาลที่อยู่ใต้อาณัติของฝรั่งเศส

เมื่อตกลงประนีประนอมกันใช้แผนที่สองซึ่งอาศัยฐานะภาพแทนแสนยานุภาพเป็นกำลังสำคัญแล้ว ก็ได้มีการพิจารณาถึงตัวบุคคลที่สมควรจะให้ดำรงตำแหน่งเป็นนายกรัฐมนตรีหัวหน้าฝ่ายบริหารของเวียดนามใต้ แทน **เจ้าบุ้ลลอค** ซึ่งขณะนั้นเป็นนายกรัฐมนตรีอยู่ แต่อเมริกันเห็นว่า **เจ้าบุ้ลลอค** ไม่เหมาะสม จึงเลือกเอา **นายโงดินห์เดียม** เป็นนายกรัฐมนตรี ซึ่งฝรั่งเศสก็ยินยอมตกลงให้เป็นตามความประสงค์ของอเมริกันผู้เป็นพี่แบ้ม

แต่ตามความสังเกตของ **นายพล กาวิน** ซึ่งเคยไปเจรจาปรึกษาหารือกับ **นายโงดินห์เดียม** เกี่ยวกับเรื่องความช่วยเหลือทางการเงินและทางการทหารมาแล้วนั้น **นายโงดินห์เดียม** หาใช่บุคคลที่สมควรจะเลือกเป็นนา-

ยกรัฐมนตรีไม่เพราะ นายโงดิงห์เคียม เป็นคนชนิดที่เรียกว่า ถือตัวเองเป็นใหญ่ ไม่ใคร่สนใจว่าประชาชนต้องการอะไร แต่แม้กระนั้นก็ดี นายโงดิงห์เคียม ก็เป็นผู้ที่ได้รับความสนับสนุนจากกระทรวงกลาโหมกระทรวงการต่างประเทศ และ C.I.A. ของอเมริกันยิ่งกว่าผู้อื่น

เหตุที่อเมริกันสนับสนุน นายโงดิงห์เคียม มากกว่าใครนั้นคงเนื่องมาจาก นายโงดิงห์เคียม แสดงตัวเป็นปรบักซ์ต่อฝรั่งเศสจนเป็นที่เกลียดชังของฝรั่งเศสมากและอีกประการหนึ่ง นายโงดิงห์เคียม เป็นผู้นำถือศาสนาคาทอลิก อย่างเคร่งครัดด้วย การเลือกเอาบุคคลชนิดนี้ เป็นนายกรัฐมนตรีนั้น อเมริกันย่อมมีหวังที่จะได้ผลถึง ๒ ประการคือ โดยเหตุที่ นายโงดิงห์เคียม เป็นปรบักซ์ต่อฝรั่งเศสย่อมจะทำให้บรรดาชาวเวียดนามทั้งหลายที่เกลียดชังฝรั่งเศสอยู่แล้วนั้นร่วมมือกับ นายโงดิงห์เคียม อย่างเต็มที่ และในขณะที่เดียวกันอเมริกันก็จะไม่ถูกใครหาว่าพยายามเอาลัทธิอาณานิคมมาใช้ในเวียดนามแทนฝรั่งเศส อนึ่งข้อที่ นายโงดิงห์เคียม รวมทั้งบรรดาสกุลโงดิงห์

ทั้งสามคนนับถือศาสนาคริสต์อย่างเคร่งครัดนั้น ทำให้
วางใจได้ว่าจะต้องห้ามนักคอมมิวนิสต์อย่างไม่ต้องสงสัย

เมื่อ **นายโงดิงห์เคียม** มีอำนาจขึ้นในเวียดนามใต้
ด้วยความสนับสนุนของอเมริกันแล้ว อิทธิพลของฝรั่งเศส
ก็ถูกกร่อนลงเป็นลำดับ เริ่มด้วยการส่งปลด **นายพล**
เหวียน วัน ฮินห์ ซึ่งฝรั่งเศสตั้งเป็นผู้บัญชาการทหารบก
ออกจากตำแหน่ง จักรพรรดิ **เบ๋าไ้** ซึ่งเดิมเป็นพวกฝรั่งเศส
แต่ก็เอาตัวรอดด้วยการแปรพักตร์ไปเข้าข้างอเมริกัน
เป็นผู้สั่งให้ **นายพล เหวียน วัน ฮินห์** ไปอยู่เสียที่
ประเทศฝรั่งเศสเพื่อประจบอเมริกัน แต่อเมริกันก็ไม่เล่น
ด้วยกับ **เบ๋าไ้** ในที่สุด **เบ๋าไ้** ก็หมดอำนาจสาปไป
เมื่อมีการดำเนินการขอมติของประชาชนในเวียดนามใต้
ให้เลือกเอาคนใดคนหนึ่งในระหว่าง **เบ๋าไ้** กับ **นายโง-**
ดิงห์เคียม และประชาชนลงมติเลือก **นายโงดิงห์เคียม**
โงดิงห์เคียม ได้เป็นประธานาธิบดี ประกาศเวียดนามใต้
เป็นสาธารณรัฐและด้วยความเห็นดีเห็นชอบของอเมริกัน
นายโงดิงห์เคียม ไม่ยอมรับรู้เรื่องข้อตกลงที่เจนีวา ซึ่ง

ตกลงกันให้ประชาชนทั้งสองภาคออกเสียง เพื่อเวียดนาม
จะได้รวมเป็นประเทศเดียวกัน

กรณีทื่ออเมริกันสนับสนุน **นายโงดinh เตียม** ให้
ปฏิเสธข้อตกลงที่เจนีวา^๕ **นายพล กาวิน** วิจารณ์ว่าเป็น
การละเมิดถ้อยแถลงของอเมริกันเองที่จะสนับสนุนข้อ
ตกลงที่เจนีวา ฝ่ายอเมริกันแก้ตัวว่าไม่ได้สนับสนุน **นาย
โงดinh เตียม** ให้ปฏิเสธโดยตรง แต่ก็ชอบใจที่ **นายโง-
ดinh เตียม** กระทำเช่นนั้น เพราะถ้า **นายโงดinh เตียม**
ยอมปฏิบัติตามข้อตกลงที่เจนีวาแล้ว **นายโงดinh เตียม**
จะต้องแพ้คะแนนเสียงฝ่าย **โฮจิมินห์** อย่างแน่นอน

เป็นอันว่า **นายโงดinh เตียม** ร่วมกับอเมริกันได้
ตัดสินใจแบ่งแยกเวียดนามออกเป็นสองประเทศ ไม่ยอม
ให้รวมกันได้อย่างเด็ดขาด เหตุผลที่นำมาอ้างในการโฆษณา
ชวนเชื่อเพื่อสนับสนุนการแบ่งแยกบ้านเมืองของชน
ชาติเวียดนามอย่างปราศจากความละเอียดรอบคอบเช่นนั้น
มีมากมาย รวมทั้งทฤษฎีโดมิโน ซึ่งกล่าวว่าถ้าเวียดนาม
ได้เสียแก่เวียดนามเหนือซึ่งเป็นคอมมิวนิสต์แล้ว ประ-
เทศในเอเชียอาคเนย์ทั้งหมด จะต้องพังพินาศไปตามกัน

และโลกทั้งโลกดูเหมือน จะต้องกลายเป็นคอมมิวนิสต์ไป
หมด

หลังจากรัฐบาลเวียตนามเหนือได้เรียกร้องให้มีการ
เจรจาเพื่อรวมเวียตนามตามข้อตกลงที่เจนีวา และถูกรัฐ-
บาล **นายโงคินห์เดียม** ปฏิเสธไม่รับรู้เรื่องข้อตกลงที่
เจนีวาแล้ว จีนและรัสเซียจึงประกาศช่วยเหลือเวียตนาม
เหนือเป็นการตอบโต้อเมริกันที่ช่วยเหลือรัฐบาล **นายโง-
คินห์เดียม**

ภายในระยะเวลาสองปี คือปี ค.ศ. ๑๙๕๕ และ
ค.ศ. ๑๙๕๖ ปรากฏว่าอเมริกันได้ทุ่มเงินช่วยเหลือรัฐ-
บาลโงคินห์เดียม ประมาณ ๕๐๐ ล้านดอลลาร์
เป็นความช่วยเหลือทางการเงินการทหารถึง ๓๔๐ ล้านดอลลาร์
อย่างไรก็ดี การช่วยเหลือรัฐบาลโงคินห์เดียม
แม้จะมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เวียตนามได้มีความมั่นคงเข้ม-
แข็ง สามารถต่อสู้ป้องกันตัวเองให้พ้นจากการแทรกซึม
และการรุกรานจากภายนอกก็จริง แต่ **ประธานาธิบดี**
ไอเซนฮาว์ ก็ทำให้เป็นที่เข้าใจว่าไม่หมายถึงการช่วย
เหลือด้วยกำลังคน ด้วยเหตุนี้ในสมัย**ประธานาธิบดี ไอ-**

เช่น เฮาวิ่ จึงมีชาวอเมริกันซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับความช่วยเหลือต่าง ๆ ประมาณ ๒๕๐ คนเท่านั้น

ครั้นมาถึงสมัย **ประธานาธิบดี เคนเนดี** ปรากฏว่าการต่อสู้ของขบวนการปลดแอกแห่งชาติเวียดนามใต้ (NLF) หรือที่เรียกรวม ๆ กันไปว่า “**เวียดกง**” ซึ่งแท้จริง “**เวียดกง**” เป็นเพียงหน่วยการใช้กำลังรบของขบวนการที่กล่าวแล้วเท่านั้น ชักจะเข้มแข็งขึ้นมาก ทำให้ **ประธานาธิบดี เคนเนดี** จำต้องหมกหมุ่นครุ่นคิดอยู่กับปัญหาเวียดนามใต้มากขึ้น **ประธานาธิบดี เคนเนดี** เริ่มดำเนินนโยบายด้วยการรับรองเอกราชและความเป็นกลางของลาว ขณะนั้น **เจ้าสุววรรณภูมา** เป็นนายกรัฐมนตรี ซึ่งหลายคนเชื่อว่าถ้าไม่เป็นคอมมิวนิสต์ ก็ต้องอยู่ในความครอบงำของคอมมิวนิสต์

การดำเนินนโยบายของ **ประธานาธิบดี เคนเนดี** ในกรณีลาวนี้ ทำให้ชาวอเมริกันบางคน เช่น **นายพล-กาวิน เบ็นตัน** มีความเข้าใจในเรื่องการทำการติดต่อกับผู้นำของชาติไม่ว่าจะมีความคิดเห็นทางการเมืองอย่างไร เป็นสิ่งที่จะต้องทำเช่นเดียวกับที่อเมริกันทำการติดต่อกับ

จอมพล ตีโต้ ประธานาธิบดีแห่งยูโกสลาเวียมาแล้วนั้น
เป็นต้น

นายพล กาวิน ซึ่งลาออกจากราชการทหาร
ตั้งแต่เมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๘ และต่อมาภายหลัง ถึงสมัย
ประธานาธิบดี เคนเนดี ได้รับแต่งตั้งเป็นเอกอัคร-
ราชทูตประจำกรุงปารีสกล่าวว่า กรณีประเทศลาว
ทำให้เห็นชัดว่าทฤษฎีโดมิโนเป็นทฤษฎีเหลวไหล
เพราะเมื่อลาวเป็นกลางไปแล้วก็ไม่ปรากฏว่าไทย
และเขมรจะพลอยพังครืนตามไปด้วย (ในขณะที่
ความคิดเพื่อให้ลาวเป็นกลางนั้น **จอมพล สฤษดิ์**
ของเราถึงกับกล่าวโผงผางว่า จะยอมให้ลาวเป็น
กลางไม่ได้ เพราะถ้าเป็นกลางก็หมายถึงเป็นคอม-
มิวนิสต์ด้วย แต่ในที่สุดที่ประชุมเจนีวาก็ยอมรับให้
ลาวเป็นกลางในเดือนกรกฎาคม ๑๙๖๒)

ในระหว่างที่ **นายพล กาวิน** ดำรงตำแหน่งเอก
อัครราชทูตอเมริกันประจำกรุงปารีสนั้นมีโอกาสได้วิสาสะ
กับ **เจ้าสุววรรณภุมมา** หลายครั้ง **นายพล กาวิน** ได้พยายาม
พูดปลอบโยน **เจ้าสุววรรณภุมมา** ให้เชื่อไว้วางใจใน

เจตนาสุจริตของรัฐบาลอเมริกันที่มีต่อลาว ทั้งนี้เพราะ เคยปรากฏมาแล้วในสมัยไอเซนเฮอว์ว่า อเมริกันลอบส่ง C.I.A. เข้าไปในลาวพยายามโค่นรัฐบาล **เจ้าสุวรรณา** เพื่อสนับสนุนพวกฝ่ายขวาซึ่งอยู่ใต้อิทธิพลอเมริกัน จนเป็นรัฐบาลแทน

สถานการณ์ในเวียดนามใต้ ซึ่งอเมริกันพยายาม ปลุกเสก **โงดinh เตียม** ขึ้นมาเป็นประธานาธิบดีชักจะเริ่ม ยิ่งเพราะ **โงดinh เตียม** ซึ่ง **นายลินคอน จอห์นสัน** ในสมัยที่เป็นรองประธานาธิบดีก็กล่าวว่าเป็น “**เชอร์-บิลล์**” สมัยปัจจุบันนี้ วางตัวห่างเหินประชาชนและกดขี่ข่มเหงประชาชนมากขึ้น ในปี ค.ศ. ๑๙๖๓ สถานการณ์สงครามในเวียดนามใต้ตกอยู่ในอาการหนักมาก แม้ว่าจำนวนที่ปรึกษาทางการทหารของอเมริกันที่ส่งไปช่วย **โงดinh เตียม** จะเพิ่มขึ้นเป็น ๑๕,๐๐๐ คนแล้วก็ตาม อาการก็ไม่ดีขึ้น

ประธานาธิบดี **เคนเนดี** ชักจะวิตกและสงสัยว่าการดำเนินนโยบายของอเมริกันในเวียดนามใต้นั้นน่าจะมีอะ-

อะไรที่ไม่ถูกต้องเสียแล้ว แต่บรรดาที่ปรึกษาทางการทหาร
ของประธานาธิบดี **เคนเนดี** ต่างก็ให้ความเห็นสนับสนุน
ว่าดีแล้วชอบแล้วทั้งนั้น อ้างว่าโครงการทหารใน
เวียดนามได้ก้าวหน้าไปตามหลักการอันมั่นคง การดำเนิน
การส่วนใหญ่จะเสร็จเรียบร้อยภายในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ แม้
ถึงสิ้นปี ๑๙๖๓ โครงการฝึกอบรมทหารเวียดนามได้ก็ถึง
ขั้นที่อเมริกันจะสามารถถอนทหารอเมริกันที่ส่งไปช่วยฝึก
หัดอบรมทหารเวียดนามได้กลับบ้านได้ราว ๑,๐๐๐ คน

สรุปความว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่อเมริกันทำไป
ในเวียดนามใต้นั้นได้ผลดีสมความมุ่งหมายทุกอย่าง
แต่ในตอนต้นเดือนพฤศจิกายน **โงดinhห์เตียม** ก็ถูก
ฆ่าตาย ปลายเดือนเดียวกันประธานาธิบดี **เคนเนดี**
ก็ถูกคนร้ายลอบยิงตายช่วงเวลาห่างกันเพียง ๒๑ วัน
เท่านั้น และจำนวนทหารอเมริกันที่รัฐบาลประ-
ภาศว่าจะถอนได้ประมาณ ๑,๐๐๐ คนนั้น ก็ปรากฏ
ความจริงว่าได้เพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ ในปี ค.ศ. ๑๙๖๔
เมื่อมีการณรงค์เลือกตั้งประธานาธิบดีในระหว่าง
นายลินดอน จอห์นสัน (เดโมแครต) กับ นาย

แบร์ร โกลด์วอเตอร์ (ริบลิกัน) นัออเมริกันมีทหาร
 ทำหน้าที่เป็นทปกรษการสงครามอยู่ในเวียตนามได้
 ถึง ๒๓,๐๐๐ คนแล้ว หาได้ลดจำนวนลงไปตามคำ
 แกลงของรัฐบาลไม่

ปัญหาเรื่องเวียตนามเป็นเรื่องสำคัญในการณรงค์
 เลือกต้งครั้งนั้น นายโกลด์วอเตอร์ แกลงนโยบายจะจัด
 การกับเวียตนามอย่างเฉียบขาดรุนแรงส่วนนายจอห์นสัน
 พุดปลอบใจประชาชนว่า จะไม่ส่งชาวอเมริกันไปปฏิบัติ
 การในเวียตนามดินแดนซึ่งห่างไกลจากบ้านเกิดเมืองมาร-
 ทรของตนต้งหลายพันไมล์ เพราะงานที่จะต้องปฏิบัติ
 ในเวียตนามนั้นเป็นหน้าที่ของชาวชาติเอเชียที่จะต้อง
 จัดการของตนเอง หมายความว่าจะไม่เอาชีวิตทหารอเม-
 ริกันมาทั้งในเวียตนามโดยใช้กิจธุระอะไรของอเมริกันไม่
 แต่เมื่อ นายจอห์นสัน ได้รับเลือกตั้งแล้วการณกลับกลายเป็นตรงกันข้าม

เรื่องการแกลงนโยบายเพื่อรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีอย่างหนึ่ง ครั้นได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี
 แล้ว นายจอห์นสัน กลับปฏิบัติไปเสียอีกอย่างหนึ่ง

นายแบร์รโกลด์วอเตอร์ ได้ให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ว่า เขารู้ความลับของรัฐบาล นายจอห์นสัน มาก่อนแล้วว่า รัฐบาล นายจอห์นสัน ได้วางแผนการจะโจมตีฐานอย ทางอากาศและขยายขอบเขตของสงครามในเวียดนามให้ กว้างขวางออกไป เขาจึงชวน นายจอห์นสัน ให้ออก แดลงการณร่วมกัน ความว่าอเมริกันมีความจำเป็นที่จะ ต้องใช้กำลังทางอากาศและกำลังภาคพื้นดินทำการรบใน เวียดนาม ทั้งนี้โดยไม่คำนึงถึงว่าใครจะชนะในการเลือก ตั้งเป็นประธานาธิบดี แต่ นายจอห์นสัน ไม่เอาด้วย เพราะรู้ว่า ประชาชนอเมริกันไม่เห็นด้วยกับนโยบายรุนแรงอย่างนั้น จำต้องปิดเป็นความลับไว้ก่อน นายโกลด์ วอเตอร์ กล่าวว่าทั้ง ๆ ที่รู้ยู่ ว่า นายจอห์นสัน มีแผน จะเล่นงานเวียดนามเหนืออย่างรุนแรงแบบเดียวกับที่ตน คิดไว้แต่ก็พูดไม่ได้ เพราะถ้าพูดก็ต้องอ้างถึงรายงานลับ ของทางราชการจึงต้องหุบปากหนึ่ง

หลังจาก นายจอห์นสัน ได้รับเลือกตั้งเป็นประธา นาธิบดีแล้วไม่นานนัก ในเดือนสิงหาคมปีนั้นเองมีเหตุ การณ์ประหลาดเกิดขึ้นในอ่าวตังเกี๋ยคืออเมริกันกล่าวหา

ว่าเรือพิฆาต ๒ ลำ ซึ่งตระเวนอยู่ในอ่าวนั้นแต่อ้างว่าอยู่ใน
เขตน่านน้ำสากล ได้ถูกเรือ PT ของเวียดนามเหนือโจมตี
แต่ภายหลังคนจึงสงสัยว่าเป็นเรื่องที่อเมริกันสร้างขึ้นเสีย
มากกว่าจะเป็นเรื่องจริงเพราะสอบสวนกันแล้วก็ไม่ได้
ความแน่นอนประการใด เหตุการณ์แบบ “ปลาซิวไล่
กัปลาวาฬ” นี้ ได้ก่อความตื่นเต้นให้แก่ชาวอเมริกัน
เป็นอันมากประธานาธิบดี จอห์นสัน เลยถือโอกาสเสนอ
ให้รัฐสภาลงมติอนุมัติให้ประธานาธิบดีมีอำนาจที่จะดำ-
เนินการทางทหารได้ตามที่ประธานาธิบดีจะพิจารณาเห็น
สมควรทุกประการ ซึ่งเท่ากับรัฐสภาได้มอบอำนาจสำคัญ
ที่สุดของรัฐสภา คืออำนาจดำเนินการสงครามให้แก่รัฐบาล
ซึ่งเป็นฝ่ายบริหารดำเนินการตามอำเภอใจนั่นเอง ต่อมา
ภายหลังเมื่อรัฐสภาเกิดรู้สึกตัวว่าถูกรัฐบาลต้มเรื่องมันก็
สายเกินการณ์เสียแล้ว

ความจริงปรากฏว่ารัฐบาล นายจอห์นสัน ได้
เตรียมการที่จะใช้กำลังรบจัดการกับเวียดนามเหนือ
อยู่ก่อนแล้ว คือตั้งแต่ต้นปี ค.ศ. ๑๙๖๔ ก็เริ่ม
วางแผนการทางทหารจะเล่นงานเวียดนามเหนือ

อย่างเงียบ ๆ มีการส่งเครื่องบิน U ๒ ทำการจารกรรมเหนือเวียดนาม การส่งพลร่มลงก่อวินาศกรรม, การส่งหน่วยคอมมานโดขึ้นบุกตามชายฝั่งทะเลและการส่งเรือพิฆาตเข้าไปในเขตน่านน้ำของเวียดนามเหนือ เพื่อเข้าขั้วและเพื่อสืบสวนข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับการป้องกันแถบชายฝั่งของเวียดนามเหนือโดยละเอียด ด้วยเหตุนี้กรณีทอมเมอร์กันกล่าว ว่า เรือพิฆาต ๒ ลำ (Maddox และ Turner Joy) ถูกเรือ PT ถูกเวียดนามเหนือยิงในบริเวณที่ถือว่า เป็นเขตน่านน้ำสากลนั้น จึงเป็นเพียงเหตุที่ประธานาธิบดี จอห์นสัน อ้างเพื่อขอรับมอบอำนาจจากรัฐสถานันเอง

เมื่อรัฐบาล นายจอห์นสัน ได้รับมอบอำนาจจากรัฐสภาเช่นนั้นแล้ว ในต้นเดือนกุมภาพันธ์ปีต่อมาอเมริกัน เริ่มใช้กำลังทางอากาศโจมตีทั้งระเบิดเวียดนามเหนือ ก่อน และในเดือนต่อมาพรรคนาวิกโยธินอเมริกันก็ได้รับคำสั่งให้ยกพลขึ้นบกที่เมืองดานัง ต่อจากนั้นกำลังรบทางบกของอเมริกันก็หนุนเนื่องกันเข้ามาในเวียดนามได้มาก

ขึ้นเป็นลำดับจนกระทั่งปรากฏว่า ในปี ค.ศ. ๑๙๖๘
ทหารอเมริกันในเวียดนามได้มีจำนวนมากกว่า ๕ แสน
คน คำโฆษณาชวนเชื่อเพื่อปลอบขวัญประชาชนที่ว่า
อเมริกันแลเห็นชัยชนะอยู่ร่ำไรแล้วนั้นก็มิปรากฏผลเป็น
ความจริงสักที เพราะฝ่ายคอมมิวนิสต์เวียดนามถือว่า
อเมริกันบอมบ์ได้บอมบ์ไป เรื่องจะให้ยอมหมอบราบคาบ
แก้วนั้ เวียดนามเหนือไม่ยอมอย่างเด็ดขาด ครึ่งหนึ่งมี
ผู้ถาม **โฮจิมินห์** ว่าเหตุใดเขาจึงไม่ตกลงยุติสงครามเสีย
ในเมื่อเขารู้สึกว่าสงครามได้ทำลายชีวิตผู้คนล้มตายอย่าง
น่าอเน็จอนาถด้วยกันทั้งสองฝ่าย **โฮจิมินห์** ตอบว่าเวียต-
นามไม่เคยเอาลูกกระเบิดไปทิ้งประเทศอเมริกาสักลูกเดียว
อเมริกันต่างหากที่เป็นฝ่ายทิ้งระเบิดเวียดนามโครม ๆ
บ้านเมืองถล่มทะลายผู้คนล้มตายเกลื่อนกลาด จะให้เวียต
นามยอมได้อย่างไร พลายยกตัวอย่างขึ้นมาประกอบว่า
เรื่องมันเหมือนกับผู้ร้ายชิกาโกคนหนึ่งเอาปืนมาจี้เราแล้ว
ถามว่า เราจะให้เงินมันสักเท่าไรถ้ามันจะไม่ฆ่าเราเรื่อง
อย่างนี้อย่างมันก็ต้องสู้กันเท่านั้นเอง **โฮจิมินห์** ได้กล่าว
ถึงปณิธานของชาวเวียดนามว่า เมื่อชาวเวียดนามได้ต่อ

สู่เพื่อเอกราชของตนมาเป็นเวลานานถึงปานนี้แล้ว ถึง
เมื่อเมริกัณจะใช้ระเบิดปรมาณูมาถล่มทะลายบ้านเมือง
ของชาวเวียดนาม ๗ ก็จะไม่ยอมแพ้อย่างเด็ดขาด!

ครั้นถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๖๘ ประ-
ธานาธิบดี จอห์นสัน สั่งงดการทิ้งระเบิดเวียตนาม
เหนือภายในเขตเหนือเส้นขนานที่ ๒๐ ขึ้นไป โดย
หวังว่าจะเป็นเหตุชักจูงให้เวียตนามเหนือหันหน้า
ไปเจรจาทำความตกลงกับอเมริกันจริงจังเสียที ใน
ขณะเดียวกัน ประธานาธิบดี จอห์นสัน แถลงว่าตน
เองจะไม่สมัครเข้าเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีใน
สมัยต่อไป ซึ่งกำหนดจะมีในเดือนพฤศจิกายนปี
นั้น

ทั้งนี้เข้าใจว่าเพื่อให้เห็นทั่วกันว่าประธานาธิบดีจอห์นสัน ตั้งใจจะจัดการกับปัญหาเวียดนามโดยวิธีทางแห่งการเจรจาทางทำความเข้าใจกันอย่างแท้จริงเพราะในขณะนั้นปรากฏว่าประชาชนอเมริกันแสดงความไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลในเรื่องเวียดนามมากขึ้นเป็นลำดับ

ในวันที่ ๓ เมษายน เวียดนามเหนือจึงแถลงว่า
ตกลงจะพบปะเจรจากับอเมริกัน แต่มีเงื่อนไขว่าจะต้อง
ตกลงกันเรื่องระงับการทิ้งระเบิดอย่างเด็ดขาดก่อน จึงจะ
เริ่มเจรจาเรื่องสันติภาพอย่างไรก็ตามมีปัญหาที่โต้แย้งกัน
เรื่องสถานที่ประชุมเจรจาว่าจะเอาที่ไหน ต่างฝ่ายต่าง
เกียวกันไปเกียวกันมาอยู่ตั้งเดือนจึงตกลงประชุมเจรจากัน
ที่กรุงปารีส เริ่มตั้งแต่วันที่ ๑๓ พฤษภาคม เป็นการ
ประชุมเจรจากันในแบบที่เรียกว่า “*ทั้งพูดทั้งรบ*” คือ
พวกที่พูดก็พูดกันไป พวกที่รบก็รบกันไป เพราะฝ่าย
เวียดนามยืนยันจะตายขาดเสียว่า อเมริกันต้องตกลง
ระงับการทิ้งระเบิดอย่างเด็ดขาดเสียก่อน จึงจะเริ่มการ
เจรจาสันติภาพ

ฝ่ายรัฐบาล นายพล เหงียน วัน เทียว แห่ง
เวียดนามใต้ เมื่อปรากฏว่า อเมริกันพยายามหาทางสันติ-
ภาพกับเวียดนามเหนือเช่นนั้น ก็กลัวว่าตนเองจะถูกลอย
แพ จึงพยายามหาทางขัดขวางมิให้ทั้งสองฝ่ายตกลงกัน
โดยตนมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องรู้เห็นด้วย อย่างไรก็ตาม ในวันที่
๓๑ ตุลาคม ประธานาธิบดี จอห์นสัน ได้ตัดสินใจสั่ง

ระงับการโจมตีทั้งทางอากาศและทางเรือโดยสิ้นเชิงเริ่มตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายนเป็นต้นไป โดยมีการทำความเข้าใจกับเวียตนามเหนือหลายข้อ แต่ข้อสำคัญให้มีการประชุมเจรจา โดยมีผู้แทนเวียตนามใต้และผู้แทนรัฐบาลของแนวร่วมเพื่อกู้อิสระภาพของเวียตนาม หรือ “เวียตกง” ร่วมเจรจาด้วย ความตกลงที่กล่าวนี้ นายพล เหงียน วัน เทียว พยายามประวิงเวลาไว้นานถึง ๔ สัปดาห์ จึงส่งคณะผู้แทนเวียตนามไปปารีส แม้เมื่อไปถึงปารีสแล้ว คณะผู้แทนเวียตนามใต้ก็ยังเกี่ยงงอนเกี่ยวกับเรื่องรูปลักษณะของโต๊ะที่จะใช้ประชุมกันบ้างเรื่องสัพเพเหระอื่น ๆ บ้าง กว่าจะได้พุดกันถึงประเด็นสำคัญที่จะต้องพุดกันจริงจึงเวลาก็ดล่งไปจนย่างเข้าปลายเดือนมกราคม ค.ศ. ๑๙๖๙ คือ ภายหลังที่ **นายนิกสัน** ได้ทำพิธีเข้ารับตำแหน่งเป็นประธานาธิบดีเสร็จเรียบร้อยแล้ว

เรื่องฝ่ายเวียตนามใต้พยายามประวิงเวลาการประชุมเจรจาที่กรุงปารีส^๕ เป็นทรุกกันอยู่ว่า เนื่อง^๖ จากพรรคพวกของ **นายนิกสัน** ดำเนินกลอุบายยุแหย่ **นายพล เหงียน วัน เทียว** ให้ประวิงเจรจาไว้นาน

ที่สุดจนกว่าการเลือกตั้งประธานาธิบดีอเมริกันจะผ่านพ้นไปแล้ว ทั้งนี้เพื่อให้ **นายนิคสัน** มีช่องทางที่จะเอาชนะ **นายฮิวเบิร์ต ฮัมฟรีย์** แห่งพรรคดีโมแครต ซึ่งเป็นคู่แข่งกับ **นายนิคสัน** ได้ง่ายขึ้น ถ้าไม่เล่นลูกไม้กันแบบนี้แล้ว **นายนิคสัน** อาจไม่สามารถเอาชนะ **นายฮัมฟรีย์** ก็ได้ เรืองน นายเอเวอร์ลิต แสร์รีแมน หัวหน้าคณะผู้แทนฝ่ายอเมริกันในการประชุมเจรจาครั้งนั้น กล่าวว่า ถ้าไม่ถูก **นายเหงียน วัน เทียว** ใช้ลูกไม้ถ่วงการเจรจาให้ล่าช้าแล้ว เรืองเวียตนามก็คงจะตกลงกันเสร็จสิ้นไปแล้ว

แต่วิสัยการเมืองของอเมริกัน มันก็ใช้เล่ห์เหลี่ยมกันทำนองนี้ทั้งนั้นต่างฝ่ายก็คิดถึงประโยชน์ของตนไว้ก่อนอะไรหมด การเลือกตั้งประธานาธิบดีอเมริกันคราวนี้ก็มีข่าวว่ามีการเล่นสกปรกมากเหมือนกัน เช่น กรณีวอเตอร์เกต ซึ่งหนังสือพิมพ์อเมริกันเสนอข่าว อย่างอีกทีก็ครีกริโครมมาแล้วนับเป็นต้น

การถ่วงเวลาของ **นายเหงียน วัน เทียว** ทำให้ **นายเหงียน วัน เทียว** ได้รับประโยชน์จากอเมริกันไม่

น้อย คือทำให้มีข้อผูกมัดที่อเมริกันจะทอดทิ้งเวียดนามได้
ไปไม่ได้ เหตุผลที่ทั้งไม่ได้ก็สุดแล้วแต่จะอ้างกันอย่างไร
อเมริกันต้องช่วยรัฐบาลเวียดนามใต้ให้เป็นรัฐบาลที่มี
กำลังรบเข้มแข็ง สามารถสู้กับเวียดนามเหนือและเวียตกง
ได้อย่างเต็มที่ อเมริกันจำต้องทุ่มเทอาวุธยุทโธปกรณ์ไป
ให้รัฐบาล นายเหงียน วัน เทียว จนกระทั่งเวียดนามใต้
มีกำลังรบมีขนาดประเทศมหาอำนาจทีเดียว และเพื่อ
การนี้อเมริกันก็จำต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับลาวและเขมร
มากขึ้น โดยอ้างว่าเพื่อประโยชน์แก่การถอนกำลังรบของ
อเมริกันออกไปจากเวียดนามใต้ ตามที่ ประธานาธิบดี
นิกสัน ได้ให้คำมั่นสัญญาต่อประชาชนอเมริกันไว้ นอก
จากนั้นยังเกิดความจำเป็นที่จะต้องให้ประเทศไทยเป็น
ฐานทัพคุมเชิงเวียดนามเหนือ หรือเพื่อยุบายอื่นอีก
นานเท่าไรก็ไมรู้เหมือนกัน

แต่เรื่องเกี่ยวกับเวียดนามนี้เราจะพูดถึงเพียงเท่า
นี้ จะพูดถึงเรื่องความพยายามของอเมริกันที่จะสกัดกั้นจีน
คอมมิวนิสต์อันเป็นมูลเหตุที่ทำให้อเมริกันจำต้องดำเนิน
การต่าง ๆ มากมายหลายประการจนกระทั่งวุ่นกันไปเกือบ

ทั่วโลก และเกือบจะกลายเป็นสงครามโลกครั้งที่ ๓ ถ้า
 ดำเนินการตามแผนโจมตีแมนจูเรียของ **นายพลแม็ค**
อาเธอร์ หรือใช้ระเบิดปรมาณู และบุกเวียตนามเหนือ
 ตามแผนของพวกเสนาธิการทหารเรือ และทหารอากาศ
 ซึ่งเคราะห์ดีที่ระงับไปเพราะประธานาธิบดี **ไอเซนฮาว์**
 ไม่เห็นด้วยและชาติสัมพันธมิตรของอเมริกันก็ไม่นับสนุน

ในที่สุคนโยบายสกัดกั้นจีนคอมมิวนิสต์ด้วยวิธีการ
 ต่าง ๆ เริ่มต้นด้วยการช่วยเหลือรัฐบาลก๊กมินตั๋งของเจียง
 ไคเช็ค รัฐบาลเกาหลีใต้ของซิงมันรี รวมทั้งการทำสัญญา
 ทางทหารกับญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ไต้หวัน เวียตนามใต้
 ฯลฯ การสร้างปราการกระดาดล้อมจีนคอมมิวนิสต์ ตั้งแต่
 เอเชียตะวันออกไปจนถึงปากีสถานและอิหร่าน และการ
 ใช้อิทธิพลบีบบังคับทางเศรษฐกิจห้ามชาติพันธมิตรและ
 บริวารอเมริกันทั้งหลายติดต่อกับชาวกบฏกับจีนคอมมิวนิสต์
 ซึ่งอเมริกันพยายามดำเนินการติดต่อกันมาเป็นเวลานาน
 กว่า ๒๐ ปี เป็นอันล้มเหลวหมด มีหน้าซำยังทำให้ฐานะ
 ของอเมริกันทรุดลงไปเป็นอันมาก ญี่ปุ่นกลับเข้มแข็งขึ้น
 จนเป็นมหาอำนาจชั้นพิเศษทางเศรษฐกิจ ประธานาธิบดี

นิกสัน ผู้ซึ่งได้มีชื่อเสียงขึ้นมาเพราะการแสดงตัวเป็นฝ่ายปลูกปั่นให้ประชาชนอเมริกันและบริวารอเมริกันทั้งหลายเข้าใจว่าจีนคอมมิวนิสต์ คือ ภูตผีปีศาจที่น่ากลัว ประธานาธิบดี **นิกสัน** ผู้เคยสนับสนุนการใช้ระเบิดปรมาณูเพื่อถล่มเวียดนามเหนือ และแม้เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๖๕ นี้เองก็ได้กล่าวสนับสนุนความเห็นของ **นายคีน รัลด์** รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศในคณะรัฐบาล ประธานาธิบดีจอห์นสัน ว่า “ศัตรูอันแท้จริง (ของอเมริกัน) ที่อยู่เบื้องหลังเวียตกงและเวียตนามเหนือ นั่นคือจีน”

แต่เมื่อนาย **นิกสัน** ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีแล้ว การดำเนินนโยบายต่างประเทศที่ทำให้เกิดความตึงเครียดกันทั่วโลกคือการดำเนินการเพื่อเจริญสัมพันธไมตรีกับจีนคอมมิวนิสต์ซึ่งประธานาธิบดี **นิกสัน** เอาได้ยอมรับความจริงว่า บัดนี้ จีนมีฐานะเป็นประเทศมหาอำนาจชั้นพิเศษไม่ใช่ภูตผีปีศาจเสียแล้ว!

จีนไม่ใช่ประเทศที่ประชาชนพลเมืองอดอยากแร้นแค้นจนถึงกับพ่อแม่ต้องกินรอกของทารกเพื่งคลอตามคำโฆษณาชวนเชื่อของ **นายโจเซฟ อลลัน** นักโฆษณา

‘ปลุกผีคอมมิวนิสต์’ ตัวเอกของอเมริกัน ประชาชนพลเมืองกลับมีชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้นดีกว่าสมัยใดๆ ในประวัติศาสตร์ของจีน แต่ไม่ถึงกับจะนำไปเปรียบเทียบกับชีวิตอันเต็มไปด้วยความเป็นอยู่อย่างฟุ่มเฟือยของอเมริกันบางหมู่บางเหล่าเท่านั้น บ้านเมืองของจีนก็สงบเรียบร้อยไม่เต็มไปด้วยโจรผู้ร้ายมากมายเหมือนบ้านเมืองของชาวอเมริกันหรือประเทศที่ยึดถือความจริงแบบอเมริกันเป็นหลัก จีนกลายเป็นประเทศที่ได้รับความสนใจน่าพิศวงของประชาชนอเมริกันและนานาชาติทั่วโลก หาใช่ประเทศของผีห่าชาตान ที่ไม่มีใครอยากคบค้าสมาคมตามคำโฆษณาชวนเชื่อของอเมริกัน แต่ประการใดไม่

ศาสตราจารย์ จอห์น เค. แฟร์แบงค์ ได้กล่าวสรุปนโยบายของอเมริกันในปัญหาเรื่องจีนนับตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๔๕ เป็นต้นมาว่า ข้อที่ ทรูแมน มาร์แชลล์-แอตชีสัน ไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับสงครามกลางเมืองของจีนในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๔๕ - ค.ศ. ๑๙๕๐ นั้น เป็นความฉลาด แต่การที่ แมคอาเธอร์ บุกเกาหลีเหนือ โดยมุ่งแม่น้ำยาลูเป็นเป้าหมาย

(เพื่อโจมตีแมนจูเรีย) นั้นเป็นการกระทำที่ไร้เวลา
 การทำสงครามเย็นต่อจีนปักกิ่งตามนโยบายของ
 นายคัลเลส ในระยะเวลาหลังจาก ค.ศ. ๑๙๕๐ เป็น
 ต้นมานั้น เป็นการกระทำที่ผิดและไม่มีควมจำเป็น
 อย่างใดที่จะต้องทำเลย ทั้งนี้เนื่องจากความเข้าใจ
 ประวัติศาสตร์และการปฏิวัติของจีนอย่างผิด ๆ นั้น
 เอง ในที่สุด แฟร์แบงก์ เห็นว่าการไปเยือนปักกิ่ง
 ของประธานาธิบดี นิกสัน เมื่อต้นปี ค.ศ. ๑๙๗๒ เท่า
 นั้นที่สามารถจะแก้ไขดึงเอาอเมริกันออกไปจาก
 หล่มแห่งความผิดพลาดนานาประการดังกล่าวแล้ว
 นั้นได้ แต่ก็ต้องใช้เวลานาน อเมริกันจึงจะได้
 รับความสำเร็จจนนำตัวชนมาอยู่ในที่ที่มันใจได้ว่าจะ
 ไม่ถล่มลงไป หล่มนั้นอีก

สรุปความว่าการแอนตี้จีนคอมมิวนิสต์ซึ่งอเมริกัน
 เป็นผู้ริเริ่มขึ้นและดึงเอาหลายชาติเข้าไปร่วมค่ายดำเนิน
 นโยบายสกัดกั้นจีนคอมมิวนิสต์เป็นการใหญ่จนกระทั่ง
 เกิดสงครามขึ้นในเกาหลีและเวียดนามก่อความวินาศให้
 แก่ชีวิตมนุษย์และทรัพย์สินเงินทองมากมายเหลือประมาณ

ลักษณะ “ปลูกผี” ต้องระงับชั่วคราวเพื่อ
ระดมกำลังต่อต้านกับความโหดร้ายทารุณ
ของจักรวรรดินิยม “ญี่ปุ่น” ในประเทศจีน

การุณกรรมของจักรวรรดินิยมญี่ปุ่นในประเทศจีน
ตัวอย่างของสันดานจักรวรรดินิยมทั่วโลก

เทมา เจอ ตง หอิ่นเปี้ยว โจวเอนไห่
“เมื่อพ้นสภาพนี้แล้ว ก็ต้องลงคะแนนเสียง
แบบประชาธิปไตย”

ความก้าวหน้าของจีนใหม่ในการผลิตเครื่องมือ
ทางเกษตรได้ลดล้างคำใบ้ปดมดเท็จของ
จักรวรรดินิยมโดยสิ้นเชิง

การที่ท่านถือปณิธานของหัวใจให้มีอาวุธ
เต็มอัตราพร้อมทั้งการจัดตั้งโรงงานผลิต
อาวุธยุทโธปกรณ์นั้น เรายินดีเป็นอย่าง
ยิ่ง และเมื่อท่านสามารถแก้ปัญหาดอม-
มิ่งในสังคมได้เร็วด้วยอาวุธแล้ว อย่าลืม
กระชับแขนให้เราน้ำแข็ง

1/10/73

ดร. เปรม ติณสูลานนท์

นั้นมีสาเหตุเกิดขึ้นจากการเมืองภายในของอเมริกันเอง เป็นเบื้องตันประกอบด้วยความหลงผิดและความกำแหงของอเมริกันที่ไม่ยอมรับความจริงของโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ไม่มีสิ่งใดที่ต้งมั่นคงอยู่ได้สักสิ่งเดียว แม้อเมริกันจะมีอำนาจยิ่งใหญ่เกรียงไกรสักปานใดก็ตามอเมริกันก็ไม่สามารถจะบังคับสิ่งต่าง ๆ ให้เป็นไปตามความเพื่อฝันของอเมริกันได้

สถานการณ์ของโลกตะวันออกได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วอเมริกันและชาติต่าง ๆ เกือบทั่วโลกได้พยายามปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ใหม่นี้ ยกเว้นอินเดียซึ่งได้ดำเนินนโยบายเป็นมิตรสนิทสนมกับจีนคอมมิวนิสต์มาแต่ต้น ต่อมาเมื่อเหตุการณ์บางอย่างเข้ามาแทรก ซึ่งทำให้ชาติใหญ่ในเอเชียทั้งสองเกิดความผิดพ้องหมองใจกันทำให้สัมพันธภาพอันดีที่มีต่อกันต้องชงกั้นไปแล้วก็ดูเหมือนจะมีแต่ประเทศไทยเราประเทศเดียวเท่านั้นที่ยังไม่สามารถจะปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปแล้วนั้นได้ด้วยดี อย่างไรก็ตามก็ปัญหาระหว่างอินเดีกับจีนนั้นมีเหตุผลที่ทำให้เห็นว่าจีนกับอินเดียจะต้องกลับเป็นมิตรที่ดีต่อกันดู

เดิมภายในเวลาไม่ช้านานเท่าไรนัก ข้อที่กล่าวกันว่าอินเดียดำเนินนโยบายเป็นเครื่องมือให้รัสเซียขยายอิทธิพลเข้ามาในมหาสมุทรอินเดียนั้นเรื่องมันทำนองเดียวกับที่อเมริกันหว่านควาว่าจีนคอมมิวนิสต์จะร่วมมือกับรัสเซียขยายอิทธิพลคอมมิวนิสต์ครองโลกนั่นเอง อินเดียเป็นชาติใหญ่ไม่ไ้ถึงกับจะยอมตัวเป็นเครื่องมือให้รัสเซียดำเนินการเพื่อประโยชน์ของรัสเซียหรอก แต่สถานการณ์ทางการเมืองระหว่างประเทศซึ่งผันแปรไปเนื่องจากประธานาธิบดีนิกสันมีนโยบายที่จะปรับปรุงสัมพันธภาพกับจีนคอมมิวนิสต์เพื่อประโยชน์แก่การการเมืองในปัญหาเกี่ยวกับเวียดนาม โดยไม่คำนึงถึงอินเดียที่กำลังได้รับความเดือดร้อนในกรณีบังกลาเทศบังคับให้อินเดียจำต้องปรับนโยบายของตนเกี่ยวกับรัสเซียเสียใหม่ให้เหมาะสมแก่สถานการณ์เช่นเดียวกัน

ทำนองเดียวกับที่ในระยะแรกเริ่มปฏิวัติจีนจำต้องประกาศตัวเป็นฝ่ายรัสเซียในเมื่อปรากฏชัดว่าอเมริกันพยายามจะแทรกแซงจีน และทำลายระบบคอมมิวนิสต์ของจีนให้พินาศไปนั่นเอง หาใช่เพราะอินเดียตั้งใจจะ

เป็นฝ่ายรัสเซียและเป็นศัตรูกับจีนคอมมิวนิสต์อย่างแท้จริงไม่ **นายบันนิการ** ในสมัยที่ดำรงตำแหน่งเป็นเอกอัครราชทูตอินเดียนที่ประจำประเทศจีนนั้นมีความเห็นว่า ถ้าอินเดียนำนโยบายเข้าพัวพันกับสงครามเย็นตามนโยบายของอเมริกันด้วยก็เท่ากับอินเดียนำตัวตายเพราะเหตุว่าสงครามเย็นนั้นไม่ว่ามันจะเกิดขึ้นที่ไหนด้วยเหตุอะไรก็ตาม วิถีทางของมันจะถูกกำหนดโดยนโยบายฉวยโอกาสของอเมริกัน ซึ่งหาได้คำนึงถึงผลประโยชน์ของชาติพันธมิตรของอเมริกันไม่ ดังกรณีสงครามระหว่างฝรั่งเศสกับเวียดนามนั้น ฝรั่งเศสเองต้องการจะถอนตัวจาก “สงครามสกปรกในอินโดจีน” ตั้งนานมาแล้ว แต่ก็ถอนตัวไม่ได้เพราะถูกอเมริกันบีบบังคับไม่ยอมให้ถอนตัวเป็นต้น

เป็นความจริงที่อเมริกันยอมคำนึงถึงผลประโยชน์ของตนเป็นใหญ่ ก่อนอื่นใดหมด ข้อนี้เราจะเห็นได้จากกรณีพิพาทระหว่างอินเดียนกับปากีสถาน เพราะบังกลาเทศและแม้กรณีลาวและเขมรซึ่งยังไม่สงบจนกระทั่งทุกวันนี้อเมริกันก็ดำเนินการเพื่อประโยชน์ตนทั้งเพ

แต่ไทยเรานั้นเหมือนว่าจะไม่มีนโยบายที่เป็นตัวของเราเองหรือนโยบายที่เรามักจะแถลงอยู่เสมอว่าเรามีนโยบายเป็นมิตรกับทุกชาติ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเราที่เป็นชาติเล็กและกำลังพัฒนา

ตรงกันข้ามเรากลับยินยอมให้อเมริกันใช้ประเทศเป็นฐานทัพสำหรับโจมตีประเทศเพื่อนบ้าน และให้คนของเราจ้างทำการรบเพื่อประโยชน์แก่นโยบายของอเมริกันในลาวและเขมรคู่ควรกับคนไทยเป็นพวกกระช้ำซึ่งประกอบอาชีพด้วยการรับจ้างอังกฤษเป็นทหารเที่ยวรบตะบันเพื่อผลคือสินจ้างรางวัลเลี้ยงปากเลี้ยงท้องของตนเองไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น

เราทราบกันดีแล้วว่าการดำเนินนโยบายนำตัวเข้าไปพัวพันกับแผนการแอนตี้จีนคอมมิวนิสต์ของอเมริกันนั้นได้เริ่มมาหลังจาก **จอมพล แปลก พิบูลสงคราม** ซึ่งอ้างว่าเข็ดขยาดการเมืองเสียเหลือเกินแล้วนั้นทำการรัฐประหารยึดอำนาจจากรัฐบาลระบอบประชาธิปไตยได้สำเร็จในปลายปี พ.ศ. ๒๔๙๐ (ค.ศ. ๑๙๔๗) ซึ่งเป็นปี

ที่เกิดสงครามกลางเมืองขนาดใหญ่ในประเทศจีนระหว่างฝ่ายคอมมิวนิสต์กับฝ่ายก๊กมินตั๋ง เป็นต้นมา

เพื่อที่จะแสดงคนให้ปรากฏว่าเป็นฝ่ายโลก “เสรีประชาธิปไตย” หรือฝ่ายอเมริกันและเจียงไคเช็คอย่างแท้จริง เราได้เพิกเฉยปล่อยปละละเลย และสมยอมให้กองพลที่ ๙๓ ของรัฐบาลเจียงไคเช็คซึ่งถูกฝ่ายเหมาเจ๋อตงตีแตกกระเจิงเข้ามาตั้งอยู่ในดินแดนภาคเหนือของประเทศไทยอย่างมีอิสระเสรีราวกับอยู่ในดินแดนของก๊กมินตั๋ง นอกจากนั้นเราได้ฉวยโอกาสรีบส่งทหารไปช่วยอเมริกันรบในเกาหลีด้วย

เมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๕ ในโอกาสที่ จอมพลแปลกเดินทางรอบโลกและแวะเยือนสหรัฐอเมริกา^๕ เขาได้ให้สัมภาษณ์^๖หนึ่งสัปดาห์^๗ที่ลอสแอนเจลิสว่ามีทางเดียวเท่านั้นที่โลกเสรีประชาธิปไตย จะเอาชนะฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้คือการ^๘ใช้กำลัง

และที่กรูว์นิวยอร์กจอมพลของเราได้กล่าวแสดงความเป็นศาสนพยากรณ์ (Prophet) ผู้ยิ่งใหญ่ให้ชาวอเมริกันผู้กำลังคลั่งไคล้ปัญหาเรื่อง “คอมมิวนิสต์”

ฟังว่า “สงครามโลกครั้งที่สามระหว่างโลกคอมมิวนิสต์กับโลกเสรีเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงมิได้”

อเมริกันคงจะนิยมชมชื่นในวาทะอันมีลักษณะเป็นสุนทรวาทะของศาสตราจารย์ หรือไม่กี่คงประจักษ์แจ้งแก่ใจแล้วว่าบัดนี้อเมริกันได้มีผู้นำชาติเอเชียชาติหนึ่งไว้เป็นบริกรในการทำสงครามกับคอมมิวนิสต์อย่างแท้จริงแล้วคนหนึ่ง ประธานาธิบดี ไอเซนเฮอว์ จึงได้ประดับเหรียญตรา “Legion of Merits” แก่จอมพลแปลก กวทหนึ่ง

ตามที่เล่ามานี้ไม่ว่าเราจะมองดูในแง่ใดเราน่าจะรู้สึกสังเวชเหลือประมาณ **จอมพลแปลก** เคยได้รับความนับถือว่าเป็นผู้ก่อการชั้นนำคนหนึ่งที่น่าระบอบประชาธิปไตยมาให้ประชาชนชาวไทย ซึ่งควรจะพยายามปกป้องรักษาระบอบประชาธิปไตยไว้เสมอด้วยชีวิตจิตใจของตนแต่ในที่สุด เขาก็ฉวยโอกาสใช้กำลังทำลายระบอบประชาธิปไตยเสียย่อยยับ เหลือไว้แต่เพียงอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย ซึ่งจะแสดงแก่ชนรุ่นหลังว่าครั้งหนึ่งประเทศเรา

เคยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตยนิก ๆ หน่อย ๆ
เท่านั้น

เหตุที่จอมพลผู้นำสมเพชของเราอ้างในการใช้
กำลังทำลายระบอบประชาธิปไตยนั้นก็แสนจะทุเรศ
เช่นข้ออ้างเรื่องคอร์รัปชั่น ซึ่งราวกับว่าถ้าพวกเขา
ได้ปกครองบ้านเมืองแล้ว จะไม่มีคอร์รัปชั่นเลยกระ
นั้น แต่ปรากฏว่าเมื่อพวกเขาทำรัฐประหารแล้ว ก็
ไปเบิกเอาเงินจากกระทรวงคลังสืบทว่าล้าน ซึ่งเป็น
เงินของราษฎรมาใช้จ่ายในการรัฐประหาร ซึ่งเท่า
กับเอาเงินราษฎรมาใช้ในการทำลายระบอบประชาธิปไตย
ของราษฎร นั่นเอง

ข้ออ้างสำคัญอีกข้อหนึ่งคือกรณีสวรรคตของรัชกาล
ที่ ๘ ซึ่งเราไม่เห็นว่ามีเหตุผลที่จะถึงกับทำให้ต้องทำรัฐ
ประหาร ล้มรัฐบาลที่ตั้งขนตามรัฐธรรมนูญ เพราะเมื่อ
พระมหากษัตริย์พระองค์หนึ่งสวรรคตไป ก็มีพระมหา
กษัตริย์อีกพระองค์หนึ่ง ขึ้นเสวยราชย์สืบเนื่องกันทันที
สถาบันพระมหากษัตริย์ยังมั่นคงอยู่ตามเดิม ทุกสิ่งทุก
อย่างก็ต้องเป็นไปตามวิถีทางของระบอบประชาธิปไตย

อยู่แล้วไม่เห็นมีเหตุอะไรที่จะถึงกับทำลายระบอบประชาธิปไตยให้วอดวายไป

การยือำนาจทำรัฐประหารของพวกเขาจอมพลแปลก ครึ่งนี้ฝ่ายสหประชาชาติ โดยเฉพาะ สหรัฐ อังกฤษ และจีนก็มีความกังขาไม่วางใจมากถึงกับตกลงกันว่าจะไม่รับรองรัฐบาลรัฐประหารจนกว่าจะมีการจัดตั้งรัฐบาลตามแบบประชาธิปไตย คือมีรัฐธรรมนูญและการเลือกตั้ง (ดูเรื่องไทยกับสงครามโลกครั้งที่สองของ นายติเรก ขัยนาม หน้า ๑๕๗) ทั้งนี้เพราะเกรงว่าเมื่อ จอมพลแปลก มีอำนาจ ขึ้นมาอีกก็จะปลุกปั่นประชาชนให้นิยมลัทธิหลงชาติ (chauvinism) เช่นที่เคยปรากฏมาแล้วแต่หนหลังอีก

เรื่องการปลุกใจเลี่ยมสอนให้ความรักชาติจนกลายเป็นความหลงชาติของ จอมพลแปลก นั้นมีเค้ามูลที่ชวนให้ชาติตะวันตกตระแวงมานานแล้ว ความระแวงของชาติตะวันตกนี้ได้ทำความหนักใจให้แก่กระทรวงการต่างประเทศในสมัยที่กำลังเจรจาแก้ไขสนธิสัญญาเพื่อให้ไทยมีเอกราชในทางศาลและอื่น ๆ อย่างสมบูรณ์มิใช่น้อย จนถึง

กับท่านผู้ใหญ่ในกระทรวงต่างประเทศท่านหนึ่งออกปาก
ว่า ไทยมีรัฐบาล ๒ รัฐบาล คือรัฐบาลกระทรวงการต่าง
ประเทศรัฐบาลหนึ่งและรัฐบาลกระทรวงกลาโหมอีกรัฐ-
บาลหนึ่ง ยากที่จะทราบแน่ว่ารัฐบาลไทยจะเดินนโยบายทาง
ไหนแน่ กระทรวงการต่างประเทศมีหน้าที่ทำให้นานา
ประเทศเชื่อถือไว้วางใจ แต่ฝ่ายทหารไม่คำนึงว่าใครจะ
เชื่อถือไว้วางใจหรือไม่ก็ตาม จึงทำให้เป็นเรื่องกระอัก
กระอ่วนใจแก่ฝ่ายกระทรวงการต่างประเทศเป็นอันมาก
ความขัดแย้งในเรื่องนโยบายจะเห็นได้ชัดในตอนสมัยปลาย
รัฐบาล พระยาพหลฯ คือครั้งหนึ่ง พระยาพหลฯ ใน
ฐานะที่เป็นนายกรัฐมนตรีได้รับเชิญไปให้โอวาทนักศึกษา
ธรรมศาสตร์ที่จะได้รับปริญญารุ่นแรกที่สุด พระยา
พหลฯ ได้กล่าวในการให้โอวาท ความว่า ความรักชาติ
เป็นสิ่งที่ดี แต่อย่ารักให้เลยเถิดจนกลายเป็นความหลง
ชาติ (Chauvinism) ซึ่งเป็นสิ่งไม่สมควร หลังจากนั้นนาย
กรัฐมนตรีได้ให้โอวาทที่มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์ไป
แล้วดูเหมือนจะไม่ทันข้ามคืน ก็มีคำปราศรัยของรัฐมนตรี
กลาโหม (นายพลตรี แปลก พิบูลสงคราม) ว่าความ

รักชาตินั้นยิ่งรักมากเท่าไรไม่จำกัด รักจนหลงชาติก็ยิ่งดี
พระยาพหลฯ เมื่อโค่นราชสีห์เผด็จสิงหนาทเข้าเช่นนั้น
ก็ได้แต่ปรารภแก่พวกหนังสือพิมพ์ว่า “เขาเล่นงานผม
เข้าแล้ว” เท่านั้นเองแล้วก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น!

ความเกรงว่าประชาชนไทยอาจจะถูกปลุกปั่นผัน-
แปรให้เกิดความหลงชาติไปอีกก็ได้นั้น ทำให้ **เซอร์โจ-**
ไซอาร์ครอสบี เอกอัครราชทูตอังกฤษสมัยนั้นแสดง
ความวิตกกังวลถึงกับเขียนความเห็นไว้ในหนังสือ Siam-
the Crossroads ว่า ภายหลังสงครามไทยจะต้องปก-
ครองด้วยระบอบประชาธิปไตยจริง ๆ ในการ^{นี้}
สหประชาชาติควรจะจัดการให้ไทยได้เป็นไทย
จริง ๆ ไม่ให้เข้าใจผิดนำเอาการรักชาติไปเป็นการ
หลงชาติ (Chauvinism)

พฤติกรรมของรัฐบาลในระหว่างสงครามโลกครั้งที่
สองนั้น โดยเหตุที่ฝ่ายอักษะเป็นฝ่ายแพ้ ประเทศไทย
เราน่าจะถูกสหประชาชาติพันธมิตรบีบบังคับถึงขนาดน้ำ
ตาตกทีเดียว แต่โชคที่การดำเนินทางการเมืองการทูตของเรา

ซึ่งมีขบวนการเสรีไทยเป็นเครื่องส่งเสริมทำให้เรารอดพ้นจากความยุ่งยากอย่างใหญ่หลวงมาได้ที่น่าพิศวง กรณีที่จะยกมาตัวอย่างคือความตกลงในระหว่างสหประชาชาติพันธมิตรนั้นเมื่อญี่ปุ่นแพ้สงครามแล้วจีน (ก๊กมินตั๋ง) จะเป็นผู้เข้ามาทำการปลดอาวุธทหารญี่ปุ่นที่ตั้งอยู่ในประเทศไทยตอนเหนือเส้นขนานที่ ๑๖ ขึ้นไปเช่นเดียวกับกองทหารญี่ปุ่นที่ตั้งอยู่ในอินโดจีน แต่ผลแห่งการดำเนินการทางทูตของเราทำให้ฝ่ายสหประชาชาติพันธมิตรตกลงให้อังกฤษเข้ามาทำการปลดอาวุธทหารญี่ปุ่นในประเทศไทยทั้งหมดไม่ต้องให้จีน (ก๊กมินตั๋ง) เข้ามาทำการกรณีนี้นับว่าเป็นกรณีสำคัญที่สุดซึ่งถ้าเป็นไปตามนโยบายเดิมของฝ่ายสหประชาชาติพันธมิตรแล้ว ประเทศไทยเราจะหนีความลำบากยุ่งยากอย่างใหญ่หลวงไม่พ้นอย่างแน่นอนอาจจะถึงกับกลายเป็นสมรภูมิตำหนองเกี่ยวกับเวียดนามก็ได้ ใครจะรู้?

อีกกรณีหนึ่งก็คือ กรณีที่เราสามารถดำเนินการดึงเอาคติอาชญากรรมสงครามมาให้เป็นหน้าที่ของศาลไทยพิจารณากันเองได้ ซึ่งในที่สุดโดยข้อต่อสู่อย่างง่าย ๆ

เพียงแต่ว่ากฎหมายไม่มีผลย้อนหลังเท่านั้น ผู้ต้องหาเป็น
จำเลยในคดีอาชญากรรมสงครามของเราก็ถูกปล่อยตัวพ้นข้อ
หาไปตาม ๆ กันไม่ถึงกับต้องถูกประหารชีวิตเหมือนนาย
พลโตโจ ขุนศึกญี่ปุ่น เราควรจะทราบว่าข้อต่อสู้ของ
ฝ่ายจำเลยแบบเดียวกับที่เราแสดงกันในประเทศไทยนั้นศาล
อาชญากรรมสงครามที่เมืองนูเรมเบิร์กในประเทศเยอรมัน
ไม่ยอมรับฟังเอาเสียเลยทีเดียว

กรณีข้อนี้เป็นตัวอย่างดังกล่าวมานั้น ประ-
ชาชนชาวไทยควรจะตระหนักในความจริงข้อที่ว่า
แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ประเทศของเราสามารถเอา
ตัวรอดมาได้ด้วยดีตลอดมานั้น เพราะความสามารถ
ในการดำเนินการทางทูต หาใช่แสนยานุภาพของ
ผู้เผด็จการคนใดไม่

แต่จอมพลยศคนักรู้ประหารก็ฉลาดพอที่จะไม่
แสดงโฉมหน้าให้ปรากฏในทันทีทันใด จึงจัดการให้นาย
กวง อภัยวงศ์ ซึ่งก็เป็นคนสำคัญคนหนึ่งในระบอบประ-
ชาธิปไตยช่วยออกแขกโหมโรงเสียก่อนตามธรรมเนียมมี
การร่างรัฐธรรมนูญขึ้นใหม่ และให้จอมพลกวงเป็น

นายกรัฐมนตรี จัดตั้งรัฐธรรมนูญให้ถูกต้องตามแบบ
แผนเสียพอเป็นพิธี

ครั้งนี้ได้ถูกห้ำหามยามดี จอมรัฐประหารก็จัดการขับ
ไล่ “ไก่อูพระตะบอง” ซึ่งตีบกโก่งคอร้องแสดง
ความชื่นชมยินดีไปด้วยกับการรัฐประหารนั้น ลงจากสัง
เวียนไปเลย ส่วนรัฐธรรมนูญที่พรรคพวกจอมตลกพระ
ตะบองพากเพียรสร้างมาก็กลายเป็นเศษกระดาษในตะ
กร้าไป

แต่คิดที่ว่า “หมองูตายเพราะงู” ก็เป็นความ
จริงเหมือนกัน เพราะไม่นานเท่าไรนัก จอมรัฐประ
หารแปลก พิบูลสงครามก็เสียท่า ถูกจอมพล “ฟ้า
ขาวมาแดง” ไล่เตลิดเปิดเปิงไปจบชีวิตในประเทศ
ญุ่นนัมหามิตรร่วมรุกร่วมรบในสมัยสงครามโลก-
ครั้งที่สอง ■

ภาคผนวก

สถิติปลูกฝิ่นคอมมิวนิสต์เข้าสู่อไทย

อิทธิพลของหมอฝิ่นอเมริกัน
ในการปลูกฝิ่นให้เกิดการรวมกำลัง
กันต่อสู้คอมมิวนิสต์จีนระบาดเข้ามา
ถึงประเทศไทยหลังจากจอมพลแปลก
พิบูลสงครามกับพรรคพวกได้ทำการ
รัฐประหารยึดอำนาจล้มรัฐบาลประ-
ชาธิปไตย เมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน
พ.ศ. ๒๔๙๐ แล้วไม่นานนัก คือ
พร้อม ๆ กันกับที่รัฐบาลพรรคก๊กมิน
ตั๋งเริ่มประสบความพ่ายแพ้อย่างยับ

ยื่นทั่วไปในสงครามกลางเมืองของจีนนั่นเอง ใน
ขณะเดียวกันระบอบประชาธิปไตยของไทยเราก็ก็น่า
ทำลายลงไปเป็นลำดับ จนกระทั่งปัจจุบันนี้ ระบอบ
ประชาธิปไตยเป็นเพียงความฝันอันเลื่อนลอย

มันเป็นการยื้อแย่งอำนาจกันเองอย่างน่าสังเวชที่สุด
เพราะนายกรัฐมนตรีนับถืออำนาจกิตติมศักดิ์ ผู้เป็นหัวหน้าใน
การยึดอำนาจก็ตลอดจนบุคคลสำคัญที่เกี่ยวข้องในการนี้
แทบทั้งหมดล้วนแต่เป็นผู้ก่อการเปลี่ยนแปลงการปกครอง
ไม่โดยตรงก็โดยปริยาย การเปลี่ยนแปลงการปกครอง
ซึ่งอ้างกันว่าเป็นการระบอบประชาธิปไตยซึ่งมีประชาชน
เป็นเจ้าของอำนาจสูงสุด ไม่ใช่ของบุคคลใดโดยเฉพาะ
ผู้บัญชาการทหารบกก็ดี ผู้บัญชาการทหารเรือก็ดี และ
อธิบดีตำรวจก็ดี แต่ละคนล้วนเป็นสมาชิกคณะผู้ก่อการ
เปลี่ยนแปลงการปกครองเพื่อระบอบประชาธิปไตยทั้งนั้น
แต่ก็หาได้มีผู้ใดทำหน้าที่เพื่อปกป้องระบอบประชาธิปไตย
ให้แก่ประชาชนไม่

ข้อที่น่าขันซึ่งกลายเป็นเรื่องตลกที่สุดก็คือตามที่ พล
เอก อุดม อุดมเดชจรัส เล่าให้ข้าพเจ้าฟังนั้น บรรดา

รถเกาะรถบรรทุกคณะรัฐประหารเอาออกมาตั้งขู่ขวัญตาม
ที่ต่าง ๆ นั้น ถ้ามันก็ใช้อย่างไม่ได้ เพราะ พลเอก
อดุล เป็นผู้สั่งให้ถอดสลักบนนอกจนหมดสิ้น ถึงกระ
นั้นก็ไม่มีใครกล้าที่จะต่อสู้ป้องกันเพื่อประชาชนเลยสัก
คนเดียว นายกรัฐมนตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ พอ
ได้ข่าวว่าถูกยึดอำนาจก็แจวอ่าวหายตัวไปเลย ตลกสน
ดี!

เหตุที่บรรดาคนเหล่านี้ไม่พยายามต่อสู้ป้องกันรักษาระบอบประชาธิปไตยเพื่อประโยชน์ประชาชน และบางคนกลับช่วยเหลือส่งเสริมนั้น แต่ละคนมีเหตุผลต่าง ๆ กัน บางคนอ้างว่าไม่ใช่ธุระอะไรของตน เพราะทำไปก็ไม่ได้ดิบได้ดีอะไรด้วย บางคนอ้างว่าการ 'เล่น' การเมืองต้องรู้จังหวะเวลาว่าเวลาใดควร 'เล่น' เวลาใดไม่ควร 'เล่น' บางคนอ้างราวกับเป็นนักศีลธรรม มีจิตเต็มไปด้วยเมตตาว่าไม่ต้องการให้เสียเลือดเนื้อพี่น้องชาวไทยด้วยกัน

หมายความว่า ถ้าไม่ยอมให้มีการยึดอำนาจ ซึ่งเป็น
การผิดกฎหมายแท้ ๆ เสียโดยดีแล้ว พี่น้องชาวไทยทั้ง
หลายจะพลอยเดือดร้อนเสียเลือดเนื้อโดยใช้เหตุ แต่ความ

จริงนั้น ถึงอย่างไรประชาชนผู้ไม่รู้เห็นกับการยื้อแย่งอำนาจด้วยเลยนั้นที่ได้รับความเสียหายทั้งชีวิตและทรัพย์สินเงินทองอย่างหนักไม่พ้นอยู่นั่นเอง

เมื่อยึดอำนาจได้โดยไม่มีการต่อสู้และปล่อยให้ **นายควง อภัยวงศ์** ซึ่งก็เป็นผู้ก่อการเปลี่ยนแปลงการปกครองขึ้นหัวหน้ามาแล้วเหมือนกัน ได้ขึ้นมาแสดงบทบาทเป็นรัฐบาล และร่างรัฐธรรมนูญใหม่พอหอมปากหอมคอแล้วรัฐบาลนายควงก็ถูกเตะกระเด็นไปพร้อมกับรัฐธรรมนูญใหม่หรูหรานันด้วย อำนาจอันเด็ดขาดกลับไปอยู่ในมือ **จอมพลแปลก** ตามเดิม

จอมพลแปลก นั้นรู้สึกว่าจะฝีมือในการใช้กลไกทางการเมือง (Politicking) ไม่แพ้ **จิวยี่** ผู้มีชื่อกระเดื่องในเรื่อง “สามก๊ก” เท่าไรนัก **จอมพลแปลก** รู้ดีว่าการอยู่บนบัลลังก์เผด็จการด้วยความปลอดภัยยืนนานและมีโอกาสที่จะเอาดอลลาร์อเมริกันมาใช้ในเมืองไทยได้มาก ๆ นั้นไม่มีวิธีใดดีกว่าการประจบประแจงอเมริกันผู้เป็นมหาเศรษฐี ซึ่งขณะนั้นกำลังเป็นโรคแอนต็อกคอมมิว-

นิสต์ขึ้นสมอง ประเทศไทยจำเป็นต้องดำเนินนโยบายแอนตี้จีน
คอมมิวนิสต์ร่วมวงไพบูลย์กับอเมริกันอย่างเด็ดขาด

เริ่มด้วยการช่วยเหลือกองพลที่ ๙๓ ของ **เจียงไค
เช็ค** ที่ล่าถอยเข้ามาอยู่ในเขตแดนไทย การส่งทหารไทย
ไปช่วยรบในเกาหลี การร่วมสัญญาซื้อขายซึ่งเวลานี้กลายเป็น
เป็นเศษกระดาษไปแล้ว การโฆษณาแอนตี้คอมมิวนิสต์
เป็นการใหญ่ แม้หนังสือของทางราชการก็ไม่กล้าใช้ตรา
ครุฑสีแดง เพราะสีแดงเป็นสี (ผูกขาด?) ของคอม-
มิวนิสต์

โดยเหตุที่คอมมิวนิสต์จริง ๆ ในเมืองไทยในสมัย
นั้นหาทำยาก อดีต رژیمนครสมัย จอมพลแปลก คน
หนึ่งได้เล่าให้ผู้เขียนฟังภายหลังว่า นายสุภชัย ศรีสติ
ที่ถูกประหารชีวิตในสมัย จอมพล สฤษดิ์ เป็น “คอม
มิวนิสต์” ที่ นายพลตำรวจเอกเผ่า พลุกเสกขึ้นมา
เพื่อจะเอาเงินอเมริกัน!

อันสภาพการเมืองของไทยยุค “เสรีประชาธิปไตย”
เปรียบเหมือนบ่อน้ำใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยสิ่งสารพัด
นานาชนิด มีพร้อมนับตั้งแต่ราชสีห์หลายประเภท ลงไป

จนถึงหมาจิ้งจอกซึ่งคอยกินเศษอาหารของราชสีห์ และ
 เสือโคร่ง **พลเอกอดุล** ในสมัยที่เป็นอธิบดีกรมตำรวจ พุค
 เป็นเชิงพยากรณ์ให้ผู้เขียนฟังว่า “จอมพลมันขี่เสือสองตัว
 ลงจากหลังเสือเมื่อใดก็ถูกเสือขบหัวเมื่อนั้น” และเหตุ
 การณ์ก็เป็นไปตามคำพยากรณ์จริง ๆ ในที่สุด **จอมพล
 แปลก** ผู้เลิศด้วยปัญญาเสมือน “จิวยี่” ก็ถูกเสือโคร่ง
สฤงษี ขบไล่ตะเพิดออกจากป่าการเมืองไปอย่างไม่มีวัน
 กลับ !

ยุคของ **จอมพลสฤงษี** ซึ่งถือกันว่าเป็นยุคพัฒนา
 บ้านเมือง พร้อมกันไปกับคอร์รัปชันขนาดใหญ่ขึ้น การ
 ปลุกปั่นโฆษณาชวนเชื่อในเรื่องคอมมิวนิสต์ได้เป็นไป
 อย่างรุนแรงยิ่งขึ้น ถึงขนาดตั้งศาลเตี้ยประหารชีวิตผู้ถูก
 สงสัยว่าเป็นคอมมิวนิสต์เสียเอง อำนาจบริหาร อำนาจ
 นิติบัญญัติ และอำนาจตุลาการถูกรวบเข้าไปอยู่ในมือ
จอมพลสฤงษี เกือบหมดสิ้น ทั้งนี้เพื่อปราบปรามคอมมิว-
 นิสต์ และเปิดทางให้คอลลาร่าอเมริกันหลังไหลเข้ามาพัฒนา
 อาบอบนวดเมืองไทยให้งามพริ้ง !

แต่แล้วในที่สุด ผลที่เราได้เห็นอย่างน้อยที่สุดก็มี
 สิ่งที่เราเรียกกันว่า “**ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์**” ระบาด
 ตั้งแต่เหนือจรดใต้ ปราบกันไม่หวาดไหว!

ส่วนประชาชนนั้นเพียงได้ดูทหารนักการเมือง
 เขาเตะกันเล่นฟรี ๆ ก็นับว่าดีมากแล้ว ยังหวังอะไร
 มากไปกว่านั้นไม่ได้

กโธบาย “หยวนทอง”

เมื่อสงครามโลกครั้งที่สอง
สงบแล้ว แต่เจียงไคเช็คยังไม่ยอม
เลิกล้มความคิดที่จะทำสงครามกับ
เหมา เจ๋อตงต่อไปนั้น ภาวะเงิน
เฟ้อของจีนก็มั่นคงได้เกิดขึ้นอย่าง
รุนแรงและรวดเร็วมาก ค่าของเงิน
ก๊กมินตั๋งที่เรียกกันว่าเงิน “ฟาบ”
นั้นได้ลดลงอย่างฮวบฮาบ ราคาสิน
ค้าต่าง ๆ ล้มต่ำลงจนอย่างน่าตกใจ
และเปลี่ยนแปลงทุกชั่วโมง มีผู้ค้า

หมวดราคาเครื่องอุปโภคบริโภคต่าง ๆ ที่จำเป็นแก่
 การครองชีพ ปรากฏว่าคิดถัวเฉลี่ยแล้วข้าวสาร ๑
 เมตติมีราคาประมาณ ๑๕ เหรียญ ไม้ขีดไฟ ๑ ซึ่
 ราคาประมาณ ๒๐๐ เหรียญ ภาวะเศรษฐกิจการเงิน
 เช่นนี้ ได้ก่อให้เกิดความเดือดร้อนอย่างแสนสาหัส
 การโจรผู้ร้าย การทุจริตคอร์รัปชันนานาประการ
 เกิดขึ้นมากมาย

รัฐบาลก็มึนงงของ **เจียงไคเช็ค** จึงเดินกลไลบาย
 ใหม่ โดยประกาศใช้เงินตราใหม่เรียก “**หยวนทอง**” ซึ่ง
 เคยพูดถึงมาแล้วครั้งหนึ่ง เทียบอัตรา ๑ หยวนทองเท่า
 เงินเก่า “**ฟาย**” ๓ ล้านเหรียญ ในขณะเดียวกันก็ใช้อำ-
 นาจบังคับให้ประชาชนที่มีทรัพย์สินที่มีค่าเช่น เครื่องเงิน
 เครื่องทอง เหรียญเงินเม็กซิกันซึ่งเคยใช้แลกเปลี่ยนซื้อ
 ขายกันในสมัยโบราณนำมาแลกเปลี่ยนเอา “**หยวนทอง**”
 ของรัฐบาล รัฐบาลใช้ตำรวจตรวจค้น จับกุมประชาชน
 ที่ซ่อนเร้นทรัพย์สินมีค่าของตนเอาไว้เป็นของรัฐบาล
 หมก ตามหลักก็เพื่อจะเอาทรัพย์สินสมบัติอันมีค่าของประ-

ชาชนไปใช้เป็นทุนสำรองเงินตรา “หยวนทอง” นั้น
 เอง แต่ความจริงนั้น ประชาชนย่อมทราบอยู่ว่าเรื่องมัน
 ตรงกันข้าม ด้วยเหตุนี้ “หยวนทอง” จึงมีสภาพเช่น
 เดียวกับ “ฟาบ” ภายในชั่วเวลาไม่กี่วัน ไม่มีใครอยาก
 เก็บ “หยวนทอง” ไว้กับตัว เมื่อได้มาพอจะซื้อหาอะไร
 ได้ก็พยายามหาทางซื้อสินค้าที่พอจะมีประโยชน์เสียเพราะ
 เก่งกันว่าในที่สุดเจ้า “หยวนทอง” ของ **เจียงไคเช็ค**
 จะต้องกลายเป็นธนบัตรกงเต็กสำหรับให้เจ้าให้ผีเช่น
 เดียวกับธนบัตร “ฟาบ” อีกครั้งหนึ่ง

แต่ปัญหาสำหรับประชาชนที่อยากจะระบาย
 “หยวนทอง” ออกไปจากตัวให้หมดจนอยู่ที่พวกพ่อค้า
 ต่างก็ไม่มีใครอยากได้ “หยวนทอง” เหมือนกัน จึง
 เกิดการกักตุนสินค้ากันทั่วไป ไม่มีใครยอมขายสินค้า
 ของตน ความเดือดร้อนจึงปรากฏทั่วไป

ฝ่าย **เจียงไคเช็ค** เมื่อเห็นสถานการณ์ยุ่งยากเกิด
 ขึ้นเช่นนั้น ก็รู้สึกว่ “หยวนทอง” ซึ่งหมายถึงความเชื่อ
 ถือของประชาชนในตัวของเขา **เจียงไคเช็ค** ด้วยนั้น ชักจะ

ไม่เสียแล้ว จึง^๕ให้ นายพลเจียงจิงกั๋ว ลูกชายที่เกิดกับเมียเก่า และเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาจากรัสเซียเป็นผู้มีอำนาจดำเนินการอย่างเด็ดขาดทุกประการเพื่อให้เป็นไปตามนโยบาย “หยวนทอง” ของรัฐบาล

นายพลเจียงจิงกั๋ว ผู้มีฉายาว่า “เสือหนุ่ม” พร้อมด้วยทหารและสายลับได้รับหน้าที่เป็นผู้ดำเนินการทางเศรษฐกิจ มีศูนย์อำนวยการตั้งอยู่ที่เมืองเซียงไฮ้ ซึ่งเป็นเมืองท่าเรือ และแหล่งอุตสาหกรรมของจีนสมัยนั้น เจียงจิงกั๋ว ใช้อำนาจบังคับให้บรรดาพ่อค้าขายสินค้าของตนทุกอย่างในเมื่อมีผู้ต้องการซื้อและยอมรับนับถือ “หยวนทอง” เป็นเงินตราที่ชำระหนี้ได้ตามกฎหมาย และเมื่อได้ใช้อำนาจบังคับขู่เชือดเช่นนี้^๕ก็ได้ผลคือ ประชาชนรุมกันซื้อสินค้าต่างๆ เป็นการใหญ่ ใครมี “หยวนทอง” จำนวนที่พอจะซื้ออะไรไว้ได้เป็นซื้อทั้งนั้น

ทางฝ่ายพ่อค้าผู้ขายแทนที่จะยินดีที่สินค้าของตนขายเกลี้ยงเป็นเท่านั้น กลับพยายามโฆษณาว่าสินค้าของตนมีคุณภาพเลวไม่สมควรจะซื้อใช้อย่างยิ่ง แต่ประชาชนก็ไม่ฟังเสียง กรรมกรคนหนึ่งเข้าไปร้านขายยาแห่งหนึ่ง

เห็นมียาเพนนิซิลินเหลืออยู่ห่อหนึ่งก็ยังซื้อ ๕ ๖ ๗ ที่ไม่รู้
ว่าเป็นยาอะไรสำหรับแก้โรคอะไร แต่ซื้อด้วยความเชื่อ
ว่า ถึงอย่างไรก็ยังดีกว่าเก็บเจ้า “หยวนทอง” ไว้กับตัว
อย่างแน่นนอน บางคนถึงกับซื้อเอาไปขังไว้เพื่อฆ่ากิน
เป็นอาหารก็มี

ความจริงเนื้อเป็นอาหารที่ชาวจีนจำนวนมากนิยม
ว่าเป็นอาหารอย่างดี ถือเป็นยาบำรุงกำลังเรียก “เล่งชะ”
แปลว่าเนื้อมังกร ราคาแพงมาก จึงต้องกินตามฤดูกาล
และคนมีเงินเหลือเฟือจริง ๆ จึงจะซื้อกิน แต่รายนคงจะ
เห็นแล้วว่าขึ้นเก็บ “หยวนทอง” ของ เจียงไคเช็ค
ไว้ก็ไม่มีประโยชน์อะไร เมื่อมีโอกาสพอที่จะกินงูได้สัก
ครั้งก็ยังดีกว่าที่จะเก็บไว้ซื้อของอื่นซึ่งในที่สุดจะซื้ออะไร
ก็ไม่ได้

ภายในเวลาไม่กี่วันบรรดาสินค้าในตลาดก็ถูกประ-
ชาชนรุมกันซื้อจนเกลี้ยงตลาด บรรดาพ่อค้าย่อย ต่าง
จับหากล่มจมไปตาม ๆ กัน ต่อไปก็ถึงวาระของพวก
เศรษฐีนายทุนรายใหญ่ ๆ เช่นพวกนายธนาคาร เจ้าของ

โรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งกักตุนสินค้าไว้เก็งกำไรต่อไป เพราะ **เจียงจิงกั๋ว** คุยว่าโครงการของพ่อเป็นโครงการ “สังคมปฏิวัติ” จำต้องมีการปฏิวัติกันอย่างเนียบขาด **เจียงจิงกั๋ว** จับนักกักตุนสินค้าเก็งกำไรขนาดย่อม มาประหารชีวิตเป็นการบวงสรวงสังเวทโครงการสังคมปฏิวัติของเขาเสียรายหนึ่ง เพื่อให้บรรดาเศรษฐีนายทุนทั้งหลาย เห็นเป็นตัวอย่างว่าเขาเอาจริงไม่ไว้หน้าใครทั้งนั้น

แต่โครงการ “สังคมปฏิวัติ” ก็ไปไม่ตลอด หลัง จาก **เจียงจิงกั๋ว** ปรามเศรษฐีนายทุนใหญ่ลงได้ไม่กี่ราย ก็ไปเจอเอา “ของแข็ง” เข้า ๒ ราย ถึงขนาดฟันแทบ หลุดจากปากทีเดียว รายแรกคือ ลูกชายของ **ตู้ ยั้ว สิ้น** ราชาฝิ่น และ “**ตัวเฮี้ย**” หรือ “**แอลคาโปน**” แห่ง เมืองเซียงไฮ้ โดย **เจียงจิงกั๋ว** ไม่คำนึงถึงว่า **ตู้ ยั้ว สิ้น** เคยเป็นผู้อุปถัมภ์คำชู่ **เจียงไคเช็ค** ผู้พ่อมาตั้งแต่ยังไม่มีอำนาจวาสนาอะไร จนกระทั่ง **เจียงไคเช็ค** ได้เป็น ประมุขของฝ่ายก๊กมินตั๋งขึ้นมา อีกรายหนึ่งซึ่งนับว่าสำคัญ มากคือสมุนของ **เจียงจิงกั๋ว** ไปค้นคลังสินค้าของบริษัท

แย่งชิงพัฒนาการเข้า พบว่าบรรษัทนั้นกักตุนสินค้าไว้มาก
 มายหาได้นำออกมาจำหน่ายแก่ประชาชนไม่ บรรษัทนั้น
 ปรากฏว่าเป็นบรรษัทของ ดร. กุง และมี นายเดวิด กุง
 เป็นผู้จัดการ **เจียงจิงกั๋ว** จึงส่งยึกสินค้าในคลังทั้งหมด
 และจะจับกุมนายเดวิด กุง ไปลงโทษตามกฎหมายอีกด้วย

โดยเหตุที่ นายเดวิด กุง เป็นหลานชายของ ท่าน
ผู้หญิงชุง ไม หลิง ศรีภรรยาของ จอมพลเจียงไคเช็ค
 เพราะแม่ของ นายเดวิด กุง เป็นพี่สาวร่วมสายโลหิตเดียว
 กันกับ ท่านผู้หญิงชุง ไม หลิง แท้ๆ เมื่อความทราบถึง
 ท่านผู้หญิงชุง ไม หลิง เข้า ก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ
 ท่านผู้หญิงรีบเดินทางจากนานกิงตรงไปเซี่ยงไฮ้โดยไม่
 ชักช้า ผลปรากฏว่า นายเดวิด กุง ได้รับอนุญาตให้เดิน
 ทางไปอเมริกา ส่วนลูกชายของ นายตั๋ง ยัวะ ลั่น ถูกทำ
 โทษพอเป็นพิธีเล็กน้อย โครงการปฏิวัติสังคมของ
เจียงจิงกั๋ว ก็พังทลายภายในพริบตา “*หยวนทอง*”
 กลายสภาพเป็นธนบัตรกงเต็กไปตามความคาดหมายของ
 ประชาชน

กรณี “หยวนทอง” ครั้งนั้นเป็นเหตุให้ผู้คน
 สุจริตที่ไม่สามารถจะต่อสู้กับกำครองชีพอันสูงลิบ
 ล้วนได้ ถึงกับฆ่าตัวตายหลายรายส่วนมากมักจะเป็น
 พวกครูอาจารย์ซึ่งไม่กล้าพอที่จะไปรื้อไถ่นักเรียน
 ด้วยการ “กวตริยา” ตะพิ้วอย่างครูอาจารย์ในบ้าน
 เมืองเราสมัยนี้ แม้นายทหารทกดขี่หมิ่นเหม่งราชฎร
 ไม่เป็นก็ปรากฏว่ามีเหมือนกันเช่น พลตรี ล้อ จิง เขา
 ซึ่งกระโดดทะเลตาย ได้เขียนจดหมายลาตายไว้ว่า
 เป็นทหารอยู่ในกองทัพบกมา ๓๐ ปี จนถึงกับได้
 รับยศเป็นพลตรี แต่มีรายได้ไม่พอเลี้ยงครอบครัว
 ไม่สามารถจะทนดูครอบครัวตายไปต่อหน้าต่อตาได้
 เพราะฉะนั้นขอลาตายไปเสียก่อนดีกว่า !

ทางฝ่ายรัฐบาล เจียงไคเช็ค เมื่อเอา “หยวน
 ทอง” ออกมาเป็นเครื่องมือโกยเอาทรัพย์สินเงินทอง
 ของประชาชนไปได้สมใจก็ พอใจ แล้ว ประชาชน
 จะเดือดร้อนอย่างไรไม่คำนึงถึง ■

เมื่อเจียงไคเช็คถูกจับและกักคุม ตัวไว้ที่ไซอัน

ในโลกแห่งความคิดเห็น
อย่างแคบ ๆ และเหินห่างซึ่งมี
หลายคนนิยมว่าเป็นความเข้มแข็ง
เฉียบขาดของ จอมพลเจียงไคเช็ค นั้น
ปัญหาเรื่องการแก้ไขความเดือดร้อน
สำคัญ of ราษฎรธรรมดาสามัญทั่วๆ
ไปไม่สำคัญเท่ากับทำอย่างไรจึงจะปราบ
ปรามพรรคคอมมิวนิสต์ศัตรูคู่อาฆาต
ของเจียงให้พินาศ เพื่อเจียงจะได้มี
อำนาจแต่ผู้เดียวในแผ่นดินจีน แม้

เวลานี้เจียงจะมีอายุเลย ๘๐ ปีไปแล้ว ก็ยังไม่เลิก
 ล้มความใฝ่ฝันที่จะกลับคืนสู่แผ่นดินใหญ่เพื่อ
 ปราบคอมมิวนิสต์ให้หมดไปจากแผ่นดินจีนอยู่นั่น
 เอง

แต่ใครสักคนที่ระลึกได้ว่า ครั้งหนึ่งเจียงรอดตาย
 มาได้เพราะความช่วยเหลือของฝ่ายคอมมิวนิสต์โดยตรง?

เรื่องมีอยู่ว่า นับตั้งแต่ **เจียงไคเช็ค** ยึดอำนาจ
 รัฐบาลไว้ได้ในปี ค.ศ. ๑๙๒๗ เป็นต้นมา **เจียงไคเช็ค**
 ก็ตั้งหน้าตั้งตาใช้กำลังปราบปรามคอมมิวนิสต์อย่างจริงจัง
 แต่ก็ไม่สามารถเอาชนะฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้สักครั้งเดียวนั้น
 ในการณรงค์ปราบคอมมิวนิสต์ครั้งที่ ๕ **เจียงไคเช็ค**
 ได้ลงทุนทุ่มเทกำลังทุกอย่างตามแผนการของคณะนาย
 ทหารชั้นเสนาธิการ โดยมี **นายพลฟอนซีคท์** อดีต
 เสนาธิการทหารบกเยอรมันเป็นหัวหน้า เมื่อปี ค.ศ.
 ๑๙๓๔ นั้น **เจียงไคเช็ค** เชื่อเต็มทีว่าคอมมิวนิสต์จะ
 ต้องหมดสิ้นไปจากประเทศจีนอย่างแน่นอน เพราะแผน
 การของ **นายพลฟอนซีคท์** นั้นแยบคายมาก แต่ในที่สุด
 กลับปรากฏว่า **เหมา เจ๋อตง** กับพวกสามารถตีฝ่า

วงล้อมที่เขาจึงกันसानในมณฑลเกียงซี และบุกบันเกินทางไกลกว่าหมื่นห้าพันลี้ ไปตั้งภูมิลานเป็นปีกแผ่นอยู่ที่เมืองเย็นอันในมณฑลเซินสีได้อีก

ถึงกระนั้นก็ดี **เจียงไคเช็ค** ก็ยังไม่ละความพยายามที่จะเอาชนะคอมมิวนิสต์ให้จงได้ **เจียง** ยอมให้ญี่ปุ่นบุกเข้าไปในแมนจูเรียโดยไม่คิดที่จะต่อสู้กลับสั่งให้กองทัพแมนจูเรียทั้งหมดซึ่งอยู่ในความปกครองของ **ฉางชุนเหลียง** ถ่าถอยเข้ามาตั้งอยู่ในเขตจินภาคตะวันตกเฉียงเหนือ เพื่อทำหน้าที่ต่อสู้กับคอมมิวนิสต์ แทนการสู้รบกับญี่ปุ่นซึ่งเป็นผู้ก่อการรุกราน ตามแผนความคิดของ **เจียง** ผู้ซึ่งพวก “หมอดิ” อเมริกันยกย่องนับถือว่าเป็น “รัฐบุรุษผู้เลื่องการณ์ไกล” นั้น ถือว่าจำต้องปราบคอมมิวนิสต์ให้ราบคาบเสียก่อนที่จะรบกับญี่ปุ่น เรื่องรบกับญี่ปุ่นเป็นเรื่อง ‘เล็ก’ สำหรับ **เจียงไคเช็ค**

แต่เมื่อคิดถึงว่า แมนจูเรียเป็นจุฑายุทธศาสตร์สำคัญที่สุดของจีน ๆ ยังไม่คิดจะสู้รบป้องกันเสียตั้งแต่แรกแล้วจีนมีฤทธิเดชอะไรที่จะไปรบกับญี่ปุ่นในเมื่อญี่ปุ่นได้แมนจูเรียไว้เป็นฐานทัพสำหรับเล่นงานจีนต่อไปในวันข้างหน้า

โดยญี่ปุ่นเกือบจะไม่เสียกระสุนปืนเลยสักนัดเดียวเช่นนั้น
ในสายตาของชาวโลกนี้รู้สึกว่ามันดีแต่รบกันเองแต่ไม่
เคยรบกับศัตรูต่างชาติอย่างจริงจังเลยสักครั้งเดียว **เจียง
ไคเช็ค** ทำให้เห็นจีนเป็นหมูสนามตามเคยด้วยเหตุเพียง
เพื่อจะเอาชนะคอมมิวนิสต์ซึ่งทำให้ตน “เสียหน้า”
มาแล้วหลายครั้งเท่านั้นเอง

แผนความคิดของ **เจียงไคเช็ค** ที่จะปราบคอม-
มิวนิสต์ให้ราบคาบเสียก่อนจึงจะรบกับญี่ปุ่นนั้นทำให้ชาว
จีนที่มีความรักชาติบ้านเมืองของตนเกิดความรู้สึกไม่เห็น
ด้วยกับความคิดของ **เจียงไคเช็ค** มากขึ้นเป็นลำดับ
ฝ่ายญี่ปุ่นเมื่อยึดครองแมนจูเรียและแยกแมนจูเรียออกเป็น
อิสระจากจีนได้เรียบร้อยแล้วญี่ปุ่นก็ขยายอำนาจเข้าไปยึด
ครองดินแดนของจีนทางภาคเหนืออย่างไม่มีหยุดยั้ง
ซาร์ฮาร์แล้วเยโฮล และในเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๓๖
ญี่ปุ่นก็เริ่มแผ่อำนาจเข้าไปในสยุหย่วน หรือมองโกเลียใน
ของจีนอีก โดยรัฐบาลนานกิงของ **เจียงไคเช็ค** ไม่
แสดงปฏิกิริยาอย่างใดเลย

ในขณะเดียวกันนั้น **เจียงไคเช็ค** ก็เริ่มแผนการที่จะปราบคอมมิวนิสต์ที่เมืองเยนอันในชั้นเด็ดขาด เครื่องบินทั้งระเบิดนักร้อยพร้อมด้วยระเบิดไอพิชได้ถูกเตรียมไว้สำหรับถล่มคอมมิวนิสต์ให้ย่อยยับเป็นผุยผงในเดือนตุลาคม คือในระยะเวลาที่ญี่ปุ่นรุกรานเข้าไปในมณฑลสzechwan นั้นเอง **เจียงไคเช็ค** ได้สั่งให้กองทัพที่ ๑ ซึ่งเป็นกองทัพบกชั้นเยี่ยมของเจียงทำการโจมตีคอมมิวนิสต์ในมณฑลคันซู และได้สั่งให้เครื่องบินทั้งระเบิดกว่า ๑๐๐ ลำไปเตรียมพร้อมอยู่ที่เมืองซีอัน (เซียงอัน) และเมืองลันเจา เพื่อทำลายคอมมิวนิสต์ให้ราบเรียบภายในเวลา “เดือนเดียวเป็นอย่างช้า” ทั้งนี้ตามถ้อยคำที่ปรากฏในบันทึกของ **เจียงไคเช็ค** เอง

ในเดือนนั้นเอง ในระหว่างที่ **เจียงไคเช็ค** ไปตรวจราชการที่เมืองซีอันอันเป็นที่ตั้งของกองบัญชาการกองทัพตั้งไป อันเป็นกองทัพแมนจูเรียของจอมพลางซู่เหลียง ซึ่งได้รับคำสั่งจากเจียงให้มหนาทต่อต้านคอมมิวนิสต์นั้นมขาวว่า งามซู่เหลียง

ได้เสนอ เชียงไคเช็ก ให้ดำเนินการจัดตั้งแนวร่วม
แห่งชาติ ยุติสงครามกลางเมือง เพื่อทำการต่อสู้
กับญี่ปุ่นซึ่งกำลังรุกรานจีนอยู่ตลอดเวลา แต่ เชียง-
ไคเช็ก ตอบยืนยันกรานว่าจะไม่พิจารณาเรื่องนี้จนกว่า
จะทำลายทหารคอมมิวนิสต์จีนได้หมดสิ้นแล้ว

การดำเนินนโยบายของเจียงซึ่งแสดงให้เห็นว่าโน้ม
เอียงไปทางนิยม หรืออำเกรงญี่ปุ่นเช่นนี้ ทำให้เกิดความ
รู้สึกไม่พอใจในหมู่ประชาชนทั่วประเทศโดยอาศัยขบวนการ
กู้ชาติซึ่งพวกรักชาติก่อตั้งขึ้นเป็นกำลังสำคัญในการ
ปลุกใจให้ประชาชนตระหนักถึงภัยที่จะมาจากญี่ปุ่นบุคคล
ที่เป็นผู้นำในขบวนการล้วนแต่เป็นชนชั้นที่มีฐานะและ
การศึกษาดี ได้ถูกรัฐบาลจับกุมคุมขัง หนังสือพิมพ์หลาย
ฉบับที่ประท้วงการรุกรานของญี่ปุ่นในสัปดาห์นั้นถูกสั่งปิด
พวกกรรมกรโรงงานทอผ้าของญี่ปุ่นซึ่งตั้งอยู่ในเซี่ยงไฮ้
ก่อการสไตรค์ไม่ยอมทำงานให้นายทุนญี่ปุ่นถูกเจ้าหน้าที่
ฝ่ายก๊กมินตั๋งร่วมมือกับญี่ปุ่น ทำการปราบปรามอย่างไม่
ปราณี

ในขณะที่เกี่ยวกับที่ญี่ปุ่นรุกรานเข้าไปในมณฑลสุย-
หยวนนั้นมีข่าวปรากฏขึ้นว่าเยอรมันกับญี่ปุ่นตกลงทำ
สัญญาแอนติคอมมิวนิสต์ร่วมกัน และอิตาลีตกลงรับรอง
แมนจูเรียกว่าเป็นของญี่ปุ่น เพื่อตอบแทนการที่ญี่ปุ่นสนับสนุน
อิตาลีเข้ายึดครองอภิสซีเนีย พฤติการณ์เหล่านี้ได้ทำ
ให้ประชาชนรู้สึกว่ารัฐบาลเจียงไคเช็คซึ่งพยายามเอาก
เอาใจญี่ปุ่นตลอดมาและตั้งหน้าแต่จะปราบคอมมิวนิสต์
ทำเฉยเท่านั้นเป็นพวกฟาสซิสต์เหมือนกัน คือมุ่งกำจัด
คอมมิวนิสต์ประการเดียวเท่านั้น เหตุที่ **เจียงไคเช็ค**
จ้างนายทหารเยอรมันและนายทหารอิตาลีเข้ามาไว้เป็นที่
ปรึกษาในกองทัพของเจียงก็เพื่อประโยชน์ของเจียงโดย
เฉพาะ

การปราบปรามคอมมิวนิสต์ซึ่ง **เจียงไคเช็ค** หวัง
ว่าครั้งที่ ๖ คงจะเป็นอวสานของคอมมิวนิสต์นั้นเล่าก็
หาได้เป็นไปตามความหวังของ **เจียงไคเช็ค** ไม่ กองทัพ
ที่ ๑ ของ **นายพลฮู ช่ง หาน** ซึ่งเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงว่า
เป็นนักยุทธวิธีฝีมือเยี่ยมยอดที่สุดในบรรดานายพลสมุน

เอกของ **เจียงไคเช็ค** ทั้งหลายนั้น กลับเสียเชิงฝ่าย
คอมมิวนิสต์ ถูกฝ่ายคอมมิวนิสต์ใช้กลอุบายทำลายยับเยิน
เกือบหมดทั้งกองทัพ คอมมิวนิสต์ได้อาวุธไปใช้มากมาย
แถมทหารที่ยอมสวามิภักดิ์อีกทั้งกองพลด้วย

พฤติกรรมเหล่านี้ทำให้บรรดานายทหารและพล
ทหารในกองทัพทั้งไปไม่พอใจถึงขีดสุดจึงก่อการกบฏขึ้น
และกักคุมตัว **เจียงไคเช็ค** ไว้ในขณะที่ **เจียงไคเช็ค**
ไปตรวจราชการในเมืองซีอัน เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม
ค.ศ. ๑๙๓๖ กองทัพทั้งไปไม่เห็นเหตุผลที่จะทำการสู้
รบกับชนชาติเดียวกัน แทนที่จะสู้รบกับญี่ปุ่น จึงเรียก
ร้องให้ **เจียงไคเช็ค** ยุติสงครามกลางเมืองเสีย แล้ว
พร้อมใจร่วมกับคอมมิวนิสต์ และทุกฝ่ายที่มีจุดมุ่งหมาย
เดียวกัน คือต่อสู้การรุกรานของชนต่างชาติ

ผลแห่งการกบฏของกองทัพทั้งไปและกักคุมตัว
เจียงไคเช็ค ไว้ที่เมืองซีอันในปลายปี ค.ศ. ๑๙๓๖ นั้น
ทำให้ **เจียงไคเช็ค** เลิกทำสงครามกับคอมมิวนิสต์ **เหมา**
เจ๋อ ตง และปฏิบัติตามคำเรียกร้องของชาติ คือรวม

กำลังกันต่อสู้การรุกรานของญี่ปุ่นเรื่อยมาจนถึงสงคราม
โลกครั้งที่สอง

เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองสงบแล้ว แผนการทำ
สงครามเพื่อล้าง เหม่า เจ๋อ ตง ถูกรื้อฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง
หนึ่งโดยหวังว่าความช่วยเหลือของอเมริกัน ซึ่งมีแสน
ยานุภาพ และธนานุภาพมหาศาล ประกอบด้วยอิทธิพล
การเมืองเหนือนานาชาติครั้งก่อนโลก เจียงไคเช็ค จะ
ต้องชนะอย่างเด็ดขาด

ผลกลับกลายเป็นตรงกันข้าม แต่ก็นับว่าเป็น
ความเคราะห์ร้ายของ เจียงไคเช็ค ประการหนึ่งที่พวก
กบฏไม่ได้เอาชีวิตของเจียงเสียในครั้งนั้น จึงทำให้
เจียงมีอายุยืนยาวมาได้จนถึงบัดนี้ ทั้งนี้เพราะ โจว
เอิน ไล เป็นผู้ไปชี้แจงแสดงเหตุผลต่อพวกนาย
ทหารกองทัพตั้งไปว่าควรจะยอมรับให้เจียงเป็นหัว
หน้าต่อไปเพื่อประโยชน์แก่การต่อสู้กับญี่ปุ่นและ
เพื่อเอกราชของจีน และเป็นความเคราะห์ร้ายของ
ประเทศจีนด้วยเหมือนกันที่ เจียงไคเช็ค ไม่ถูกพวก

กบฏทำร้ายถึงตายในครั้งนั้น เพราะถ้า **เจียงไคเช็ค** ถูกฆ่าตายเสียแล้ว สงครามกลางเมืองจะไม่ใช่ยุติลงโดยง่าย จีนจะรวมกันยังไม่ติดซึ่งจะเปิดทางให้ญี่ปุ่นทำการรุกรานและยึดครองจีนตามแผนการของญี่ปุ่นได้โดยสะดวก

ปรากฏว่าเวลานั้นภายในวงการรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งของ **เจียงไคเช็ค** มีพวกที่มีนโยบายนิยมญี่ปุ่นอยู่ไม่น้อย เช่น กลุ่ม **พายุพลโฮ ยิง มิน** ซึ่งดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีกลาโหม เป็นต้น นอกจากนั้นยังมีพวกนิยมลัทธิฟัซซิชิม์ เช่นกลุ่ม **นายวัง จิง ไว** และบรรดาที่ปรึกษาทางการทหารที่เป็นชาวเยอรมันและชาวอิตาลีและกลุ่มอื่น ๆ ที่ใฝ่ฝันจะมีอำนาจทางการเมืองในพรรคก๊กมินตั๋งก็มีหลายกลุ่ม ด้วยเหตุนี้เมื่อปรากฏว่า **เจียงไคเช็ค** ถูกกบฏจับกุมคุมขังไว้ที่เมืองซีอัน (เซียงอัน) จึงเป็นโอกาสดีของพวกที่คิดทรยศต่อ **เจียงไคเช็ค** ที่จะช่วงชิงเอาอำนาจมาไว้ในกำมือของตน

ตามความรู้สึกสำนึกของบุคคลเหล่านั้นซึ่งเป็นบุคคลประเภท “ต่อหน้าว่ามะพลับ ลับหลังว่าตะไคร้” นั้น **เจียงไคเช็ค** จะเป็นตายร้ายคืออย่างไรไม่สำคัญ ดูเหมือนจะคิดว่าถ้าตายเสียยิ่งดีด้วยซ้ำ ข้อ^๕นี้จะสังเกตได้จากข้อเท็จจริงที่ว่าฝ่ายรัฐบาลก็มิได้พยายามปิดข่าวคำวิงวอนของฝ่ายกบฏที่เสนอให้ **เจียงไคเช็ค** เปลี่ยนคำนิพนธ์นโยบายเสียใหม่ คือร่วมกันต่อสู้การรุกรานของญี่ปุ่นแทนที่จะทำให้สงครามกลางเมืองยืดเยื้อออกไป แต่พวกที่คิดล้มอำนาจ **เจียงไคเช็ค** กลับปล่อยให้ประชาชนโจษขานกันทั่วไปว่า **เจียงไคเช็ค** ถูกฝ่ายกบฏฆ่าตายเสียแล้ว

เนื่องด้วยความมุ่งหมายดังกล่าวแล้ว นายพล **โฮ ยิง ชิน** รัฐมนตรีว่าการกลาโหมจึงออกคำสั่งระดมทหารในกรุงนานกิง ส่งไปประชิดพรมแดนมณฑลโฮหนานและเซนต์เพื่อต่อสู้กับฝ่ายกบฏ และเครื่องบินหลายฝูง รวมทั้งเครื่องบินที่ประชาชนเรียก ^๖ไรเงินบริจาค^๗ขอให้ **เจียงไคเช็ค** ^๘เป็นของขวัญในการ ^๙แอนตญี่ปุ่นไปทำการทวงระเบิดฝ่ายกบฏด้วย

เจียงไคเช็ค ซึ่งถูกกักคุมอยู่ในเมืองซีอัน เมื่อรู้ว่าฝ่ายรัฐบาลพยายามจะเอาชนะฝ่ายกบฏให้ได้ ถึงกับใช้เครื่องบินไปโจมตีทั้งระเบิดเช่นนั้น แทนที่จะแสดงความวิตกว่าตัวเองอาจจะพลอยตายไปด้วย กลับแสดงความรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่งข้อความนี้ปรากฏในบันทึกความทรงจำของ **เจียงไคเช็ค** เกี่ยวกับกรณีที่ถูกกักคุมตัวอยู่ที่เมืองซีอัน (เชียงอัน) เหตุที่ **เจียงไคเช็ค** มีความรู้สึกเช่นนั้นเนื่องจากความเข้าใจเจตนาของ **นายพลโฮ ยิง บิน** ผิด คิดว่า **นายพลโฮ ยิง บิน** มีเจตนาที่จะปราบฝ่ายตรงข้ามเพื่อช่วยเหลือ **เจียงไคเช็ค** อย่างแท้จริง

เจียง หารู้ตัวไม่ว่าสมุนเอกของตัวมิได้มีจิตใจจงรักภักดีต่อตนโดยบริสุทธิ์ใจเลย หาไม่แล้วคงจะไม่พยายามบีบข่าวกว่า **เจียงไคเช็ค** ยังมีชีวิตอยู่กลับปล่อยให้มีข่าวลือกันต่าง ๆ นานาว่า **เจียงไคเช็ค** ถูกฝ่ายกบฏฆ่าตายเสียแล้ว และพยายามบีบข่าวก่อเรื่องร้องของฝ่ายกบฏที่เสนอให้มีการจัดตั้งแนวร่วมของชาติขึ้นเพื่อทำการต่อสู้การรุกรานของญี่ปุ่น โดยมี **เจียงไคเช็ค** เป็นผู้นำ

ข้อเรียกร้องของฝ่ายกบฏให้ **เจียง** ยุตินโยบายทำสงครามกลางเมือง เลิกคิดแต่จะปราบคอมมิวนิสต์ทำเฉย และเปลี่ยนนโยบายไปรวมกำลังกันทุกฝ่ายทำการต่อสู้การรุกรานของญี่ปุ่น ปรากฏว่าได้รับความสนับสนุนเป็นอันมาก บรรดาผู้บัญชาการทหารมณฑลต่าง ๆ หลายมณฑล รวมทั้ง **นายพล ชุง เจ๊ะ ยวน** ผู้บัญชาการทหารมณฑลโฮเป และ **นายพล ฮั่น ฟู่ จู** ผู้บัญชาการทหารมณฑลชานตุง ซึ่งมีกำลังอยู่ในอำนาจมาก ก็ไม่เห็นด้วยกับวิธีดำเนินการของ **นายพลโฮ ยิง บิน** อันจะมีผลทำสงครามกลางเมืองขยายตัวออกไป ซึ่งย่อมจะเป็นประโยชน์แก่ญี่ปุ่นมากขึ้น

อันที่จริงพวกกบฏที่จับกุมตัว **เจียงไคเช็ค** ไปคุมขังไว้ นั้นโดยเฉพาะพวกนายทหารหนุ่มในกองทัพตั้งไปของจอมพลจางชู่เหลียง ซึ่งไม่พอใจในการที่ **เจียงไคเช็ค** จะทิ้งแมนจูเรียให้ญี่ปุ่นยึดครองโดยไม่ทำการต่อสู้เลยนั้นมานานแล้ว ตั้งใจจะเอาตัว **เจียงไคเช็ค** ขึ้นศาล

ประชาชนให้พิพากษาลงโทษฐานเป็นกบฏทรยศต่อชาติ
อยู่แล้ว แต่เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์ซึ่ง **จอมพลจางซู-**
เหลียง เคารพนับถือความเห็นอยู่มากส่งคณะผู้แทนมา
จากเขื่อนอันขอร้องให้ไว้ชีวิตและปล่อยตัว **เจียงไคเช็ค**
ออกจากที่คุมขังให้กลับไปนานกิงตามเดิม **เจียงไคเช็ค**
จึงรอดชีวิตมาได้โดยไม่ “เสียหน้า” เพียงแต่ให้คำรับ
รองว่าจะยุติสงครามกลางเมือง และจัดแนวร่วมแห่งชาติ
เพื่อสู้รบกับญี่ปุ่นเท่านั้น

ตามข่าวว่า พวกนายทหารหนุ่มๆ ในกองทัพตั้งไป
ที่ตั้งใจจะเอาตัว **เจียงไคเช็ค** ขึ้นศาลประชาชนเพื่อล้าง
ชีวิต **เจียงไคเช็ค** เสีย นั่นเมื่อ ได้ฟังคำชี้แจงแสดงเหตุผล
ของคณะผู้แทนคอมมิวนิสต์ซึ่งมี **โจว เอิน ไล** เป็นหัว
หน้า กล่าวถึงความจำเป็นของประเทศชาติที่จำต้องระงับ
ความพยายามทำร้ายต่อ **เจียงไคเช็ค** เสีย พวกนาย
ทหารหนุ่มเหล่านั้นถึงกับร้องไห้เพราะความผิดหวังที่จะ
แก้แค้น **เจียงไคเช็ค** ให้สาสมแก่ความผิดฐานทรยศต่อ
ชาติบ้านเมืองของตน

เมื่อ เจียงไคเช็ค ทราบแน่ชัดว่า แม้แต่ผู้นำ
ฝ่ายคอมมิวนิสต์ซึ่งเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งของตน
ไม่ต้องการจะเอาชีวิตของตน ส่วน จางชูเหลียง
ก็มีความคิดเห็นคล้อยตามความคิดเห็นของฝ่าย
คอมมิวนิสต์ยืนยันว่าจะต้องช่วยกันรักษาชีวิตเจียง
ไคเช็คไว้ อย่าให้เป็นอันตรายเพื่อประโยชน์สำคัญ
ยิ่งของชาติบ้านเมือง คือการต่อสู้การรุกรานญี่ปุ่น
จะมีอยู่บ้างที่ยังมีใจเจ็บแค้น เจียงไคเช็ค อยู่ไม่หาย
ก็คือ นายพลยางฮูเจิง ผู้บัญชาการกองทัพบก “ซีไป๋”
และบรรดานายทหารหนุ่ม ๆ ในกองทัพบก “ตงไป๋”
ของ จอมพลจางชูเหลียง เท่านั้น

เจียงไคเช็ค ก็คลายความวิตกกังวลกลัวภัยพิบัติที่จะ
ต้องเสียชีวิต กลับเกิดความรู้สึกว่าตนถือไฟสำคัญเหนือ
กว่าฝ่ายปรปักษ์เสียด้วยซ้ำ เจียงไคเช็ค จึงแสดงท่าที
แข็งข้อต่อฝ่ายปรปักษ์นานาประการคล้ายกับว่าถึงตัวจะ
ตายก็ไม่เกรงขาม บันทึกของเจียงไคเช็คซึ่ง “ท่าน
ผู้หญิง” ของเขาเป็นผู้ช่วยตกแต่งขัดเกลามาให้สวยงาม จึง

ปรากฏถึงความทรหด องอาจกล้าหาญของ **เจียงไคเช็ค** อย่างน่าพิศวง แต่ความจริง มาปรากฏภายหลังว่า เมื่อ **เจียงไคเช็ค** ถูกนายทหารฝ่ายกบฏตามล่าจับตัวได้ในขณะที่หลบหนีจากที่พัก ไปหลบซ่อนตัวอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่งนั้น **เจียงไคเช็ค** แสดงความกล้าตายอย่างที่สุด

ตามคำเปิดเผยของนายทหารหนุ่มคนที่คุมกองทหารเฝ้าติดตามค้นหาตัว **เจียงไคเช็ค** ขณะหลบหลีกหนีภัยออกจากที่พักในตอนกลางดึกและไปพบตัว **เจียงไคเช็ค** ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำไม่ไกลจากที่พักมากนัก **เจียงไคเช็ค** ตอนนั้นนี้ก็จะต้องถูกสำเร็จโทษตามบาปกรรมที่ตนทำไว้กับคนอื่นมาแล้วอย่างแน่นอนจึงแสดงอาการของคนที่กล้าตายให้เห็นอย่างชัดเจน หาใช้กิริยาอาการของจอมพลผู้ถือกระบองอาญาสิทธิที่คนเคยยำเกรงกลัวกันทั้งบ้านทั้งเมืองไม่ ทั้ง ๆ ที่เวลานั้นอากาศหนาวจัด และ **เจียงไคเช็ค** เองก็มีแต่เสื้อบาง ๆ ปกปิดร่างกายรองท้าวก็ไม่ทันได้ใส่ เพราะรีบกระโจนหนีออกจากที่พักเสียก่อน ในขณะที่ทหารฝ่ายกบฏบุกเข้าไปในที่พักและเกิดยิงต่อสู้

กับฝ่ายรักษาการณ์ ถึงกระนั้นก็ปรากฏว่าท่านจอมทัพ
ผู้ถือกระบองอาญาสิทธิเหนือแตกท่วมตัวทีเดียว

อย่างไรก็ดีในขณะเดียวกัน **เจียงไคเช็ค** ก็ระลึก
อยู่ว่า กบฏที่ซื่ออันนั้นเป็นกบฏเพื่อบังคับให้มีการรวม
กำลังเพื่อต่อสู้การรุกราน ของศัตรูภายนอกหาใช่กบฏอัน
แท้จริงที่มุ่งจะทำลายล้างบัลลังก์ของ **เจียงไคเช็ค** ไม่
หากมีกบฏอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งแฝงตัวมาในลักษณะของชาว
ก๊กมินตั๋งผู้มีความจงรักภักดี แต่ความมุ่งหมายที่แท้จริง
นั้นเพื่อทำลายล้างอำนาจของ **เจียงไคเช็ค** และนโยบาย
ที่เป็นผักฝ่ายอังกฤษอเมริกันเสียแล้ว หันเหนโยบายไป
ร่วมมือกับกลุ่มอักษะประเทศคือ ญี่ปุ่น เยอรมัน และ
อิตาลี เพื่อประโยชน์ของพวกเขาเอง กบฏกลุ่มหลังนี้
แหละเป็นกลุ่มที่จะนำ **เจียงไคเช็ค** และชาติจีนไปสู่ความ
หายนะ

ด้วยความเสียสละอย่างกล้าหาญของ **จอมพลจาง
ซู่เหลียง เจียงไคเช็ค** ได้ถูกปล่อยตัวจากที่กักคุมตัว และ
เดินทางกลับกรุงนานกิง โดย **จาง ซู่ เหลียง** ยอมรับว่าตัว
เองเป็นฝ่ายผิด ที่ปล่อยให้มีการกบฏเกิดขึ้น ทั้งยินยอรับ

โทษทัณฑ์ทุกประการ หนึ่ง ในการเดินทางกลับกรุงนานกิงของเจียงไคเช็ค นั้น เพื่อไม่ให้เป็นการ “เสียหน้า” แก่ เจียงไคเช็ค จางซู่เหลียง ได้ขึ้นเครื่องบินติดตามเจียงไคเช็ค ไปจนถึงกรุงนานกิงเพื่อรับการพิจารณาพิพากษาโทษของ จาง ด้วยความอ่อนน้อม

เมื่อ เจียงไคเช็ค กลับไปถึงกรุงนานกิงแล้ว ก็ได้มีการปรับปรุงต่าง ๆ เป็นการใหญ่ ความพยายามที่จะปราบคอมมิวนิสต์ให้ราบคาบเป็นอันยุติ อย่างน้อยที่สุดก็ชั่วระยะเวลาหนึ่ง นักการเมืองที่มีความเอนเอียงไปทางกลุ่มอักษะประเทศอุกฤษฏีรอนอำนาจหมด ราว ๆ

กรณี เจียงไคเช็ค ถูกจับที่เมืองซออัน มีผลทำให้ญู๋บุ๊นตระหนักว่าประชาชนจีนเริ่มต้นตัวในทางชาตินิยมแล้ว จีนพร้อมที่จะต่อสู้ป้องกันตัวเองอย่างจริงจัง และญู๋บุ๊นก็จำต้องเริ่มทำการบุกจีนอย่างเต็มทนนับแต่นั้นเป็นต้นมา ■

สาธารณรัฐของประชาชน ไม่ใช่ของใคร

วันที่ ๑ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๔๕
เหมา เจ๋อตง ได้ประกาศตั้งคณะ
รัฐบาล เรียกระบอบที่จัดตั้งขึ้นใหม่
ว่า “สาธารณรัฐของประชาชนแห่ง
จีน” และถือเอาวันที่ ๑ ตุลาคม เป็น
วันชาติของจีน คำปราศรัยต่อประชา
ชนหลายแสนคนที่ชุมนุมอยู่ที่ลาน
หน้าประตูเทียนอันเหมิง เนื่องในวัน
สำคัญวันนั้น เหมา กล่าวอย่างหนัก
แน่นว่า “นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป ประชา

ชาติจีนต้องเป็นประชาชาติที่ใครจะมาดูหมิ่นเหยียดหยามไม่ได้อย่างเด็ดขาด”

การเรียกระบอบใหม่ของตนว่า **สาธารณรัฐของประชาชน**” นั้น เข้าใจว่าจะเป็นการเน้นหลักการสำคัญที่ว่าสาธารณรัฐของจีนเป็นสาธารณรัฐของ**“ประชาชน”** โดยแท้จริง หาใช่สักแต่เพียงชื่อว่าเป็นสาธารณรัฐแต่เป็นสาธารณรัฐของผู้เผด็จการเพียงคนเดียวเช่น สาธารณรัฐหรือระบอบประชาธิปไตยในหลาย ๆ ประเทศซึ่งสักแต่มีชื่อว่าระบอบประชาธิปไตยแต่เป็นประชาธิปไตยของใครก็ไม่รู้เช่น **ระบอบประชาธิปไตยของไทยเรา** เป็นต้น

คำปราศรัยของ **เหมา เจ๋อตง** ที่กล่าวในวันนั้นว่า **“นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป จีนเป็นชาติที่ใครจะมาดูหมิ่นเหยียดหยามไม่ได้”** นั้น แสดงถึงความตั้งใจอันเด็ดเดี่ยวของจีนที่สร้างชาติของตนเองให้เป็นชาติที่มีกำลังใจและกายเข้มแข็งเด็ดขาด ไม่ยอมก้มหัวอ่อนน้อมให้แก่ชาติมหาอำนาจต่าง ๆ ที่เคยดูหมิ่นเหยียดหยาม และรุกรานย่ำยีจีนมาแล้วในอดีต เป็นการแสดงถึงความมั่นใจใน

ตัวเองว่าเงินสามารถจะรักษาตัวเองและก้าวหน้าทัดเทียม
 นานาอารยะประเทศทั้งหลายอย่างแน่นอนเงินไม่ใช่“ทราย
 ร่วนๆ” ดังที่ ชุน ยัค เซน ได้เคยกล่าวเปรียบเทียบ
 ไว้ในหนังสือชาชินจุหงี แต่จะเป็นเงินที่รวมกำลังกันเป็น
 บิ๊กแผ่นแน่นหนาที่แข็งแกร่งปานภูเขาสู้ห้วงพิภพเดียว ชุน
 นับว่าเป็นข้อที่น่าอัศจรรย์

ทั้งนี้เพราะในประวัติศาสตร์ ๓-๔,๐๐๐ ปีของจีน
 ยังไม่เคยปรากฏว่ามีสมัยใดที่เงินสามารถรวมกันได้และ
 สงบราบคาบเช่นในสมัยนี้ จริงอยู่ เศรษฐกิจเงินที่
 รัฐบาลปักกิ่งยังควบคุมไปไม่ถึงยังมีหลงเหลืออยู่บ้าง โดย
 เฉพาะเกาะไต้หวันซึ่งยังตงตัวเป็นอิสระอยู่ แต่ก็เป็นที่
 เชื่อกันว่า เมื่อถึงกาลอายุขัยของ เจียง ไค เช็ก แล้ว
 ทั้งสองฝ่ายก็จะรวมกันได้ถึงอเมริกานี้ถึงจะมี อานาภาพ
 สักเท่าไร ก็คงไม่มีปัญญาและความสมารถที่จะใช้เล่ห์กล
 เหนียวรังเอาไต้หวันไว้มิให้เข้ารวมกับจีนได้อีกต่อไป

ในการประกาศตั้งรัฐบาลชุดแรกของ “สาธารณะ
 รัฐของประชาชนจีน” ขึ้นเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๑๙๔๙

ทั้งกล่าวแล้วมีข้อที่ควรจะต้องกล่าวถึงอีกข้อหนึ่งคือ ในคณะ
รัฐบาลชุดนี้มีสตรีดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ อยู่ด้วยหลายคน
อาทิ **นางบี เหลียง** ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการยุติ
ธรรม **นางลี เตอะ ชวน** ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการ
สาธารณสุข ข้อนี้ถ้าคุณเฝ้า ๆ จะเห็นเป็นเพียงสักแต่ว่า
เพื่อให้เห็นว่าสตรีจีนใหม่เจริญก้าวหน้าไม่แพ้สตรีต่างประเทศ
เท่านั้น

ความจริงสตรีทั้งสองคนนี้เป็นสตรีที่มีชื่อเสียงมาก
บี เหลียง เป็นนักกฎหมายในกลุ่มนักกฎหมาย ๗ คนที่
เคยถูกรัฐบาลก๊กมินตั๋งจับกุมในฐานะวิพากษ์วิจารณ์การ
ปกครองของรัฐบาลก๊กมินตั๋งมาแล้ว ส่วน **ลี เตอะ ชวน**
นั้นคือ ภรรยาของ **นายพลเฟิง ยุก เสี่ยง** ขุนศึกผู้ถึง
แก่กรรมในระหว่างเดินทางอยู่ในรัสเซีย

ลี เตอะ ชวน เป็นรัฐมนตรีที่สามารถแก้ไขปัญหา
การแพทย์และสาธารณสุขของจีนได้อย่างน่าชมมากโดยการ
ฟื้นฟูวิธีการแพทย์แผนโบราณดึกดำบรรพ์ เช่น การรักษ
าโรคด้วยวิธีใช้เข็มแทง (Acupuncture) ซึ่งได้รับ

ความสนใจทั่วโลก และการนำเอาระบบ “ หมอเท้าเปล่า ” มาใช้แก้ปัญหาการสาธารณสุขซึ่งช่วยแก้ปัญหาความขาดแคลนสถานพยาบาล และแพทย์แผนปัจจุบันได้มาก

อันที่จริง การปฏิวัติระบอบการปกครองของ **เหมา เจ๋อ ตง** นั้น ได้รับความสำเร็จเพราะการปลดปล่อยให้สตรีได้รับอิสระเสรีเท่าเทียมกับบุรุษด้วยประการหนึ่ง สตรีจีน ในสมัยก่อนการปฏิวัติมีสภาพไม่ผิดอะไรกับทาส หรือ สัตว์พาหนะเท่าใดนัก ทั้งนี้เนื่องด้วยลัทธิประเพณีโบราณยึดถือสืบเนื่องกันมานับเป็นพัน ๆ ปีว่า “ ลูกชายที่ประเสริฐ ” คือการถือเรื่องแซ่การสืบแซ่ และการเซ่นไหว้บรรพบุรุษเป็นสำคัญนั่นเอง

อนึ่ง คำสอนของ **ขงจื้อ** ยังเป็นเครื่องช่วยสนับสนุนให้ฐานะของสตรีถูกกดขี่เหยียบย่ำให้ต่ำต้อยลงไปอีกว่า “ ความไม่รู้ คือ คุณสมบัติของสตรีอย่างแท้จริง ” แต่ **เหมา เจ๋อ ตง** กล่าวว่า “ การสร้างสังคมอันยิ่งใหญ่^๕ จำเป็นอย่างยิ่งที่สุดที่จะต้องปลุกใจให้มวลสตรี^๖ ตื่นตัวร่วมมือในกิจกรรมการผลิตอย่างกว้างขวาง ”

ด้วยเหตุนี้ การปฏิวัติของ เหม เจ๋อ ตง จึงได้รับการร่วมมือจากมวลสตรีที่ได้รับการปลุกใจ ปลดปล่อยพันธนาการต่าง ๆ ที่ตนถูกจองจำมาแต่ โบราณกาลดัดดำบรรพนั้นอย่างกว้างขวางมาก สตรีได้รับความเสมอภาคกับบุรุษ ได้รับโอกาสที่จะได้ ปฏิบัติหน้าที่การงานทุกอย่างเคียงบ่าเคียงไหล่กับ บุรุษทุกประการ ไม่ว่าจะเป็นในสนามรบ ในโรงงาน หรือในที่อื่นใด

ภรรยาของ นายพลจูเต๋ ผู้บัญชาการกองทัพลด แยกของจีนซึ่งนับว่ามีชื่อเสียงยิ่งใหญ่พอ ๆ กับ เหม เจ๋อ ตง ก็หาใช่กุลสตรีผู้ล้ามากดีแต่เดิมไม่ เธอเคยเป็น หญิงรับใช้ในบ้านนายทุนมาแล้ว แต่ทนความกดขี่ราวกับ เป็นทาสของนายจ้างไม่ได้จึงหลบหนีนายจ้างไปร่วมการ ปฏิวัติ และทำหน้าที่ในการรบบแบบกองโจรเช่นเดียวกับ ทหารคนหนึ่ง ปรากฏว่าเป็นนักแม่นปืนเสียด้วย การได้ พลังงานของสตรีเข้าไปร่วมด้วยเช่นนี้ การปฏิวัติและการ สร้างชาติบ้านเมืองของจีนใหม่จึงเป็นไปอย่างรวดเร็วน่า พิศวงมาก

ในปี ค.ศ. ๑๕๔๕ นั้นเองปรากฏว่าขบวนรถไฟด่วนสาย ปักกิ่ง-แมนจูเรีย ทั้งขบวนรวมทั้งพนักงานขับรถและอื่น ๆ อยู่ในความดำเนินงานของสตรีล้วน ในจีนสมัยปฏิวัติไม่มีงานสิ่งใดที่บุรุษทำได้สตรีจะทำได้ แม้วิศวกรชั้นหัวหน้าที่ควบคุมโรงงานอุตสาหกรรมบางแห่งก็เป็นสตรี

การปลดแอกสตรีจากพันธนาการโดยลัทธิธรรมเนียมป่าเถื่อนต่าง ๆ ซึ่งครอบงำสังคมของจีนมาเป็นเวลานานนับเป็นพัน ๆ ปี ได้สำเร็จอย่างรวดเร็วนี้ นับว่าเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์มากเหตุผลมิใช่อื่นนอกจาก **เหมา เจ๋อตง** เป็นผู้ที่มีความเคารพและศรัทธาในความเสมอภาคของมนุษย์และพลังงานของมวลชนนั่นเอง ได้ปลุกใจให้ประชาชนเกิดความมั่นใจในตัวเองและพลังอำนาจของมวลชนที่ร่วมจิตร่วมใจร่วมกำลังกัน แทนความเชื่อถืออย่างเก่าๆ ในเรื่องสวรรค์เบื้องบน ในเรื่องลัทธิประเพณีคร่ำครึต่าง ๆ ซึ่งยึดถือครอบงำอยู่มาช้านานนั้นได้ผลดีและความ

สำเร็จขั้นนี้ทำให้ประชาชนเป็นฝ่าย **เหมา** สามารถ
ต่อต้านการรุกรานของจักรวรรดินิยมญี่ปุ่น อเมริกัน
และทำลายระบอบก๊กมินตั๋งซึ่งไม่สนใจในประชาชนให้
พินาศไป

หลังจากกรณี **เจียงไคเช็ค** ถูกกบฏจับกุมตัวไว้ที่
เมืองซีอันมีผลทำให้ **เจียงไคเช็ค** ยอมให้คำมั่นสัญญายุติ
สงครามกลางเมือง และร่วมกันต่อสู้การรุกรานของญี่ปุ่น
ในตอนปลายปี ค.ศ. ๑๙๓๖ แล้วฝ่ายญี่ปุ่นได้เริ่มส่งกำลัง
เข้าบุกจีนเป็นการใหญ่ เพื่อเอาชนะจีนให้ได้อย่างรวดเร็ว
กองทัพก๊กมินตั๋งในจีนเหนือไม่สามารถจะต้านทานการบุก
อย่างขนาดหนักของญี่ปุ่นได้ จำต้องล่าถอยอย่างระส่ำระ-
สาย โดยมีจุดมุ่งหมายอยู่ข้อเดียวคือ การถอยลงไปได้
ลำน้ำฮวงโห ตามยุทธวิธีแห่งการต่อสู้ของ **เจียงไคเช็ค**
ด้วยเหตุนี้ภายในระยะเวลาเพียงปี ๑๙๓๗ ปีเดียวกองทัพ
ของ **นายพลนาแกมูระ** ก็ยึดจีนเหนือได้จาก **เจียงไคเช็ค**
ซึ่งยังคงล่าถอยอยู่เรื่อย ๆ นั้นไว้ในอำนาจได้ทั้งหมด

แต่ในขณะเดียวกัน ทางฝ่ายคอมมิวนิสต์กลับ
ส่งกองทัพของตนในความบังคับบัญชาของ ลิว โป
เจียง เข้าไปตั้งอยู่ในจีนเหนือ เพื่อทำการช่วยเหลือ
ประชาชนในจีนเหนือให้ทำการต่อสู้กับญี่ปุ่นโดยใช้
ยุทธวิธีแบบกองโจร ด้วยวิธีนี้ถึงแม้กองทัพญี่ปุ่น
จะยึดเมืองสำคัญต่าง ๆ เช่น ปักกิ่ง เทียนสิน ฯลฯ
ตลอดจนทางรถไฟในจีนเหนือไว้ได้หมดก็จริง แต่
ญี่ปุ่นก็ไม่สามารถจะขยายอำนาจของตนออกไปควบคุม
จีนเหนือทั้งหมดไว้ได้อย่างแท้จริง

เพราะถึงแม้ญี่ปุ่นจะยึดตัวเมืองต่าง ๆ ไว้ได้ แต่ก็
จำเป็นต้องสงวนกำลังรบป้องกันรักษาตัวเมือง และเส้นทาง
คมนาคมทางรถไฟไว้เป็นจำนวนมาก ตามชนบทต่าง ๆ
นอกเมืองออกไปยังเป็นของประชาชนจีนที่ไม่ยอมอ่อน-
น้อมต่อญี่ปุ่นและพยายามก่อวินาศกรรมญี่ปุ่นตามยุทธวิธีการรบ
แบบกองโจรอยู่ตลอดเวลา ซึ่ง นายพลกานามูระ แม่ทัพ
ญี่ปุ่นคาดไม่ถึงว่าญี่ปุ่นจะต้องเผชิญกับอุปสรรคอันใหญ่
หลวงเช่นนี้

เหตุที่ **นากามุระ** กาคการณ์ผิดเพราะไม่เชื่อว่า
 ประชาชนจีนซึ่งในประวัติไม่เคยปรากฏว่ามีจิตใจเข้มแข็ง
 พอที่จะต่อสู้ป้องกันการรุกรานของจักรวรรดินิยมนั้น จะ
 กลับกลายเป็นประชาชนที่กล้าหาญทำการต่อสู้กับญี่ปุ่น
 อย่างไม่กลัวตายไปได้ ฝ่ายคอมมิวนิสต์จีน ซึ่งเป็น
 ฝ่ายที่เร่งเร้าให้ชาติจีนทำการต่อสู้กับญี่ปุ่นด้วยเสียงอีกทีก็
 ครึกโครมนั้นเล่าก็มีกำลังรบเพียงเล็กน้อย จะต่อต้านแสน
 ยานุภาพของญี่ปุ่นได้สักกี่น้ำ อันที่จริงกองทัพของ **ลิว โป
 เเซ็ง** ในจีนเหนือเวลานั้นมีจำนวนเพียง ๖,๐๐๐ คนเท่า
 นั้น น้อยกว่าจำนวนทหารของ **นายพลกานามุระ** ซึ่งมี
 จำนวนทหารเหยียบแสนพร้อมทั้งอาวุธยุทโธปกรณ์มาก
 มาย ถ้าจะรบกันด้วยกำลังรบจริง ๆ กองทัพของ **ลิว โป
 เเซ็ง** ก็ต้องถูกทำลายย่อยยับอย่างไม่มีปัญหา

แต่ **นายพลลิว โป เเซ็ง** ฉลาดมาก เขาตัดสินใจ
 สลายตัว คือ กระจายกำลังของเขาออกเป็นหน่วยย่อยตาม
 จำนวนพลที่เขา มีอยู่ หมายถึง ๖,๐๐๐ คน ก็ ๖,๐๐๐
 หน่วยนั่นเอง โดยเหตุที่ทหารในกองทัพของ **ลิว โป เเซ็ง**

ทุกคนเป็นทหารที่ผ่านการรบแบบกองโจรอย่างโชกโชนมาแล้ว และทุกคนเคยบุกป่าฝ่าดงในการเดินทางไกลกว่า ๑๐,๐๐๐ ลี้จากภูเขากันสานในมณฑลเกียงสีไปถึงเย็นอันในมณฑลเซินสีมาแล้วทั้งนั้น แต่ละคนจึงมีความชำนาญและไหวพริบอย่างยอดเยี่ยม แม้ “จงโพ” คนหูขาวเลี้ยงทหารก็ชำนาญในการรบเช่นเดียวกัน

เมื่อ ลิว แบ่งกองทัพของเขาออกเป็นอนุภาคเช่นนี้แล้ว ลิว ก็ส่งทหารผู้ชำนาญเหล่านี้แยกย้ายกันออกไปตามหมู่บ้านต่างๆ เพื่อสร้างหน่วยรบแบบกองโจรขึ้นในหมู่บ้านเหล่านั้นต่อไป ภายในเวลาไม่นานนักบริเวณจีนเหนือ ๔ มณฑล คือ ซานสี โฮไป ซานตุง และโฮนานก็เต็มไปด้วยหน่วยทหารจำนวนมาก ซึ่งทำให้นากามูระต้องถอนกำลังที่ใช้ในการบุกจีนใต้ขึ้นไปทำการป้องกันจีนเหนือถึง ๓๖ กองพล

อนึ่งด้วยความร่วมมือของพวกศาสตราจารย์ และนักศึกษามหาวิทยาลัยที่หลบหลีกภัยญี่ปุ่นเข้าไปช่วยเหลือประชาชนชาวชนบท ในที่สุดมณฑลซานสี โฮไป ซานตุง และโฮนาน ก็สามารถรวมกันเป็นแคว้นปัจเจกชนบท

และจัดตั้งรัฐบาลขึ้นดำเนินการด้วยตนเองได้สำเร็จโดย
ประชาชนพร้อมใจเลือก ศาสตราจารย์ หยาง ชิว เฟิง
ซึ่งเดิมเป็นศาสตราจารย์สอนวิชาประวัติศาสตร์อยู่ในมหา-
วิทยาลัยในปักกิ่งขึ้นเป็นประธานแห่งรัฐบาลจีนคนบ่
ประกอบด้วยมณฑลทั้ง ๔ ที่กล่าวแล้ว

ไม่เฉพาะแต่การต่อสู้การรุกรานของญี่ปุ่นดัง
กล่าวแล้วเท่านั้นซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์ได้ใช้วิธีปลุก
ใจของประชาชนชายหญิงให้ยืนหยัดต่อสู้กับศัตรู
ด้วยพลังของตนเอง แม้กระทั่งสงครามชนบทหัว
โบราณเคยเชือดอกันแต่เก่าก่อนว่าเป็น “อำนาจ
ของสวรรค์บันดาลให้เป็นไป” คือภัยธรรมชาติ เช่น
ฝนแล้ง น้ำท่วม ฯลฯ เป็นต้น พรรคคอมมิวนิสต์
ก็ใช้วิธีต่อสู้เช่นเดียวกัน คือ การต่อสู้ด้วยพลังประ
ชาชน เมื่อประชาชนรวมกำลังกันต่อสู้อย่างจริงจัง
แล้วแม้ “อำนาจของเบองบน” ก็จะต้องยอมพ่ายแพ้

ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๔๑ ถึง ค.ศ. ๑๙๔๓
แคว้นปัจจุบันชนบทถูก “อำนาจเบองบน” ตามทัศนะ

ของชาวชนบททั่วไปราชนครคามอย่างรุนแรงนับเป็นประวัติการณ์ของจีนเหนือ คือ ฝนแล้งในบริเวณแถบภูเขา ไท่ซิง และไท่ยวี่ในมณฑลชานสี อุทกภัยในมณฑลไฮ่ไปฝุงตักแตกลงทำลายพืชในมณฑลโชนานอย่างรุนแรง แทนที่จะพากันทำพิธีบวงสรวงเซ่นไหว้สุดใจ หรือ เทวคาอารักษ์เซ่นแท่งก่อน ประชาชนโดยการชักนำของพลพรรคของลิวโปเซ็งให้เลิกความหลงมกมายเชื่อถือในลัทธิพิธีกรรมเช่นนั้นเสียแล้วรวมกำลังกันทำการต่อสู้ภัยธรรมชาติอย่างเข้มแข็ง คุณที่ว่า “อำนาจเบื้องบน” ที่ว่านั้นจะทานพลังร่วมของประชาชนได้หรือไม่

ในขณะที่บางท้องที่เกิดฝนแล้งดินแตกกระเห้งทำไรทำนาไม่ได้ แต่บางท้องที่น้ำท่วมทำลายไร่นาเสียหายหมดนั้น ประชาชนได้ช่วยกันขุดคลองคุ้ยและอ่างเก็บน้ำขึ้นในที่ฝนแล้ง ชักน้ำจากที่น้ำท่วมเข้าไป เพื่อให้ทำไร่นาได้ทั่วถึงกัน ส่วนการต่อสู้ปราบปรามฝุงตักแตกที่ลงกินพืชนั้น ประชาชนก็ได้ร่วมกันทำ “สงครามแมลง” อย่างทรหด

ประชาชนนับหมื่นนับแสนบางพวกมีกึ่งไม้เป็นอาวุธ คอยจ้องทำลายฝูงตกแตนที่บินลงมากินพืช บางพวกก็ขุดลารางไว้ขวางหน้าเมื่อฝูงตกแตนตกลงไปในลารางก็จัดการคลอกเสียด้วยไฟ บางพวกก็พากันขุดคุ้ยเอาไข่ตกแตนขึ้นมาทำลายไม่ให้เหลือ ทำเช่นนั้นในที่สุດประชาชนก็เป็นฝ่ายได้ชัยชนะ “อำนาจประชาชนชนะอำนาจสวรรค์” อย่างชัดแจ้ง

เมื่อการปฏิวัติและการต่อสู้เพื่อสถาปนาระบอบสาธารณรัฐของจีนเป็นไปด้วยความพร้อมเพรียงกันของประชาชนทั้งเรื่องที่อ้างมาเป็นอุทาหรณ์เช่นนั้น การตั้งชื่อระบอบใหม่ของจีนว่า “สาธารณรัฐของประชาชนแห่งจีน” จึงนับว่ามีเหตุผลอันสมควร เพราะเป็นการยืนยันให้ประชาชนได้ตระหนักถึงความสำคัญของสิ่งที่ทุกคนได้ร่วมมือกันสร้างสรรค์ขึ้นมา หาใช่การกระทำของบุคคลใดหรือคณะใดโดยเฉพาะไม่ ข้อนี้มีตัวอย่างมาแล้วมากมายที่การปฏิวัติ ซึ่งในเบื้องต้นก็อ้างว่าเป็นการปฏิวัติของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน

แต่ครั้งการปฏิวัติล้มระบอบเก่าสำเร็จแล้ว ผลกลับกลายเป็นตรงกันข้าม ผลแห่งการปฏิวัติกับไปตกอยู่ในกำมือของบุคคลผู้มีอำนาจคนเดียว หรือหมู่คณะเดียว ทำให้ชนชั้น “เจ้านาย” และนายทุนผู้กดขี่ราษฎรชาวไร่ชาวนาที่ยากจน ซึ่งการปฏิวัติมุ่งหมายจะเลิกล้มไปอาจจะฉวยโอกาสกลับคืนมาอย่างเดิม หรือไม่ก็พวกปฏิวัตินั้นเองทรยศต่ออุดมคติของตนเอง กลับตั้งตัวขึ้นเป็น “เจ้านาย” หรืออภิสิทธิชนรุ่นใหม่ที่มียุติกรรมอย่างเก่าหรือร้ายยิ่งกว่าก็ได้ เพราะแม้แต่รัสเซียซึ่งเป็นต้นตำรับในการปฏิวัติเพื่อชนชั้นกรรมาชีพ และเพื่อสากลนิยมแท้ๆ ยังเปลี่ยนแปลงไปได้ ปัญหาข้อนี้ เหม่า เจ๋อ ตง คงจะครุ่นคิดมาตลอดเวลา ในอันที่จะแก้ไขให้การปฏิวัติของจีนใหม่ให้ดำรงอยู่อย่างมั่นคงตลอดไปชั่วกาลนาน ด้วยเหตุนี้จึงมี “การปฏิวัติทางวัฒนธรรม” เกิดขึ้น

ความจริง การปฏิวัติทางวัฒนธรรมของ เหม่า เจ๋อ ตง นั้นหาได้เกิดมาเมื่อไม่กี่ปีมานี้ แต่ได้เกิดขึ้นพร้อม

กับการเริ่มปฏิวัติเพื่อล้มล้างระบอบเก่าเป็นต้นมาที่
เดียว เหมา ทราบดีว่าการปฏิวัติจะต้องทำกันเรื่อย
ไปจนกว่าจะบรรลุถึงเป้าหมายที่กำหนดไว้จริง ๆ จึง
จะถือได้ว่าการปฏิวัติสำเร็จสมบูรณ์

การปฏิวัตินั้นเมื่อได้ชัยชนะแล้ว ฝ่ายที่ชนะนั่นเอง
มักจะหนีการช่วงชิงอำนาจไปไม่พ้น วิสัยคนเราเมื่อมีกำ
ลังอำนาจขึ้นมาแล้ว อุบายการที่ประกาศไว้แต่ตั้งเดิมก่อน
การปฏิวัติมักจะถูกทอดทิ้งละเลยเสียหมด ในขั้นแรกเริ่ม
ก็อ้างว่าเป็นการปฏิวัติเพื่อประชาชนแต่ไป ๆ มา ๆ ก็
กลายเป็นเพื่อประโยชน์ของผู้ใดผู้หนึ่ง หรือคณะใดคณะ
หนึ่งเท่านั้น ระบบบอสิทธิต่าง ๆ เคยมีมาอย่างไรก็เป็น
อยู่อย่างนั้น เพียงแต่เปลี่ยนหน้าเปลี่ยนตัวเสียบ้างเพื่อ
กดขี่รีดไถราษฎรต่อไป ด้วยเหตุนี้ การปฏิวัติจึงทำกัน
อย่างครึ่ง ๆ กลาง ๆ ไม่ได้ จำต้องมีการปฏิวัติกันเรื่อย
ไปจนกว่าจะบรรลุอุดมการณ์อันเป็นเป้าหมายของคณะปฏิวัติ
เพื่อให้ราษฎรได้รับผลของการปฏิวัติอย่างแท้จริง

ปัญหาเรื่องทหารเป็นเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่ง สำหรับพรรคคอมมิวนิสต์ของ เหมา เจ๋อ ตง เพราะการปฏิวัติจำเป็นต้องมีกองทัพ เพื่อทำการต่อสู้การรุกรานของศัตรูภายนอกคือญี่ปุ่น และเพื่อให้ปฏิวัติภายในประเทศให้เป็นผลสำเร็จด้วย แต่ทหารเป็นเหมือนดาบสองคม ถ้าพรรคควบคุมเอาไว้ไม่อยู่ ก็กลายเป็นเครื่องทำลายระบอบปฏิวัติให้จำต้องล่มสลายไปเช่นการปฏิวัติของคณะราษฎรในประเทศไทยเป็นต้น

เพราะเมื่ออำนาจการปกครอง และการดำเนินนโยบายผันแปรไปตกอยู่ในมือของผู้มีอำนาจทางทหารเสียแล้ว วิถีทางของการปฏิวัติที่มุ่งหมายเพื่อให้อำนาจอยู่กับปวงประชาราษฎรก็ถูกบิดเบือนผันแปรไปตามอำเภอใจของบุคคลผู้กุมอำนาจทหาร ชื่อนี้พวกเราแลเห็นคำตาอยู่แล้ว เพียงแต่เราดูเหมือนจะมีนิสัยไม่สู้จะสนใจในเรื่องเช่นนั้นเท่าไรนัก ประชาธิปไตยของเราจึงย่ำเท้าอยู่เป็นเวลานานหลายสิบปี รัฐธรรมนูญร่างกันแล้วร่างกันอีกราวกับจะทำให้รัฐธรรมนูญเป็นวรรณคดีอันวิจิตรพิศดารหรือพระไตรปิฎกซึ่งวัดวาอารามสมัยโบราณต้องสร้างหอไตรปิฎกไว้

กลางสระน้ำเป็นพิเศษเพราะวิเศษศักดิ์สิทธิ์ ส่วนการ
ประพาศปฏิบัติตามนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ปัญหาเรื่อง “มู๋ หรือ มุ่น” ตามที่กล่าวมานั้น
พรรคของ เหน่า เจ๋อ ตง รู้สึกว่ามีความวิตกอยู่มาก
จึงได้เริ่มดำเนินการแก้ไขป้องกันเสียแต่ต้นมือ ด้วย
วิธีการจัดระเบียบกองทัพปลดแอกฯ ประการหนึ่ง
และการศึกษาอบรมประชากรราษฎรทั่วไปให้เข้าใจหน้าที่
ตลอดจนความสำคัญของทั้งฝ่ายมู๋และฝ่ายมุ่นว่าแตกต่าง
กันอย่างไรอีกประการหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องการศึกษาอบรม
ประชากรราษฎรทั่วประเทศซึ่งน่าสนใจนั้น กระ-
ทรวงวัฒนธรรมของจีนแดงได้จัดส่งฝ่ายประชาสัมพันธ์
ซึ่งมีหน่วยงานธุรกรรมออกไปตามชนบทต่าง ๆ เพื่อประ-
กอบการแสดงให้เห็นประชากรราษฎรเข้าใจว่าการบริหารกิจการ
บ้านเมืองนั้นต้องเป็นหน้าที่ของฝ่ายมุ่น หรือฝ่ายพล
เรือนเสมอไม่ใช่หน้าที่ของฝ่าย “มู๋” หรือทหาร

ขอยกนาฏกรรมเซนต์ซันหนึ่ง ซึ่งกระทรวงวัฒนธรรม
ได้นำออกแสดงให้ประชาชนชาวชนบทชมมาเป็นตัว

อย่างประกอบ เรื่องที่น่าออกแสดงเป็นตอนหนึ่งในเรื่อง
 “สามก๊ก” เนื้อเรื่องกล่าวถึงขุนพลคนหนึ่ง ซึ่งโดยเหตุ
 ที่เป็นผู้มีฝีมือในทางบู๊และรบชนะบ่อยครั้งเข้าก็เกิดความ
 ริษยาและกำเริบอยากจะเป็นอัครมหาเสนาบดีเสียเอง อ้าง
 เหตุผลว่าเพราะความสามารถของตนซึ่งเป็นแม่ทัพจึงต้อง
 กันบ้านเมืองไว้พ้นจากเงื้อมมือของข้าศึกได้ หากไม่แล้ว
 บ้านเมืองจะต้องปั่นป่วนเพราะข้าศึกศัตรู ซึ่งตัวอัครมหา
 เสนาบดีเองก็จะมีตำแหน่งหน้าที่ราชการให้ว่าการอย่าง
 แน่นนอน

ด้วยเหตุนี้ ท่านขุนพลจึงอ้างว่าเขาควรจะเป็นใหญ่
 กว่าอัครมหาเสนาบดี และมีอำนาจปกครองขุนนางฝ่าย
 บู๊ฝ่ายบั่นทั้งประเทศ ฝ่ายอัครมหาเสนาบดีก็โต้เถียงคัด
 ค้านอย่างไม่ลดละ การโต้เถียงระหว่างฝ่ายบู๊หรือฝ่ายบั่น
 ใครควรจะเป็นใหญ่ มีอำนาจในการบริหารกิจการบ้านเมือง
 ยุติลงด้วยพระราชินีผู้ปกครองประเทศได้ทรงชี้แจงแสดง
 เหตุผลให้ขุนพลผู้ซึกเหิมเข้าใจถูกต้องว่าการบริหารกิจ
 การบ้านเมืองนั้นเป็นหน้าที่ของราชการฝ่ายบั่นหรือฝ่าย
 พลเรือน หากใช้หน้าที่ของฝ่ายบู๊ หรือฝ่ายทหารไม่

การให้การศึกษาอบรมประชากรราษฎรทำนองนี้อยู่
 เนื่อง ๆ ย่อมทำให้ประชากรราษฎรเข้าใจสิ่งใดถูกต้อง ไม่
 ถูกต้อง ควรไม่ควร อนึ่ง ในการให้การศึกษาอบรมประ-
 ชาราษฎรนั้นพรรคคอมมิวนิสต์ ของ เหมา เจ๋อ ตง
 สนับสนุนวีรกรรมในการผลิตผลต่าง ๆ แทนที่จะสนับ-
 สนุนส่งเสริมวีรกรรมฝ่ายบู๊ซึ่งติดนิสัยคนมาช้านาน “คอม-
 มิวนิสต์ทิด ต้องเป็นผู้ผลิตผลทิดด้วย” นี่คือนิคมของ
 เหมา และพรรคของ เหมา

อีกประการหนึ่ง กองทัพปลดแอกของประชาชน
 จีน เป็นกองทัพที่มีระเบียบแปลกที่สุด คือ ไม่มีนาย
 ทหารไม่ว่าชั้นใด ถือเป็นราษฎรเหมือนกันหมด ล้วน
 เป็นชาวไร่ชาวนาค่วยกันทั้งนั้น ไม่มีนาย ไม่มีไพร่ ไม่มี
 เจ้าไม่มีข้าคอยรับใช้เจ้านาย ลูกเมียเจ้านาย เช่นขับรถ
 พาลูกเมียเจ้านายไปจ่ายตลาดบ้าง ไปโรงเรียนบ้าง ฯลฯ
 หากมีตำแหน่งหน้าที่ต่างกันเท่านั้น **จูเต๋** ผู้บัญชาการกอง
 ทัพปลดแอกฯ นั้นมิใช่จอมพล หรือนายพล ตามที่คน
 ภายนอกเข้าใจกันทั่วไป **จูเต๋** ก็คงเป็น **จูเต๋** ราษฎร

เหมา เจ๋อ ตง ถือว่าการปกครองและการดำเนินนโยบายของประเทศชาติบ้านเมืองสมควรจะอยู่ในมือของ “ฝ่ายขุน” หรือฝ่ายพลเรือน จึงนับว่าชอบด้วยเหตุผล การปล่อยให้เศรษฐกิจของประเทศกรอกร้อย เทียบแบบมือขอทานเขาเรื่อยไปนั้นจีนไม่ยอมทำอย่างเด็ดขาด บ้านเมืองที่ปกครองด้วยขุนพลผู้มีฝีมืออย่าง “ฉ้อป้าอ๋อง” หรือ “ลิโป้” นั้นนอกจากกิจจะรบเป็นบ้าตะบันไปแล้ว ก็ไม่เห็นมีสติปัญญาอะไรที่ตรงไหน

การปฏิวัติของ เหมา เจ๋อ ตง อีกแบบหนึ่งคือการปฏิวัติปัญญาชน เช่น ครูอาจารย์และนักศึกษา โดยกำหนดหลักเกณฑ์ ให้ปัญญาชนและนักศึกษาต้องไปทำงานร่วมกับชาวไร่ชาวนาตามชนบทภายในชั่วระยะเวลากำหนด เรื่องนี้นักวิพากษ์วิจารณ์ฝ่ายตะวันตกว่าเป็นระเบียบที่ทำให้ขาดเสรีภาพในการศึกษา ผิดหลักเกณฑ์ที่ว่าปัญญาชนและนักศึกษามีหน้าที่จำต้องแสวงหาวิชาความรู้เป็นสำคัญ ไม่ควรจะให้เปลืองเวลาการศึกษาค้นคว้าในทางวิชาการไปด้วยการใช้แรงงาน ซึ่งเป็นหน้าที่ของพวกเขา

กรรมกรและชาวไร่ชาวนา แต่ เหมา เจ้อ ตง กลับมี
 ความเห็นว่า การใช้แรงงานของตนเองนั้น แม้จะทำ
 ให้มือเปราะเปื้อนสกปรก แต่ก็ทำให้จิตใจสะอาด
 ความเห็นที่กล่าวนี้ นับว่ามีเหตุผลที่น่าคิดด้วยกันทั้งสอง
 ฝ่าย แต่ในกรณีจีนนั้น เราต้องคำนึงถึงสิ่งแวดล้อมเป็น
 พิเศษนอกเหนือจากเหตุผลที่ว่าจีนเป็นประเทศที่เริ่มปฏิ-
 วัติตามแบบของจีนโดยเฉพาะ

อย่างไรก็ดี คติพจน์ที่ว่า การใช้แรงงานของ
 ตนเองถึงแม้จะทำให้มือเปราะเปื้อนสกปรก แต่ก็ทำ
 ให้จิตใจสะอาดนั้นเป็นคติพจน์ที่ดีมีประโยชน์มากที่
 เดียว อย่างน้อยที่สุดก็ทำให้คนที่มัวบ่บุญวาสนาได้ดิบ
 ได้ดีไปแล้ว ไม่ล้มกำพืดหรือสัจชาติดั้งเดิมของตน
 ว่าที่แท้ก็มาจากชนบทท้องไร่ท้องนาตนเอง หาได้
 เสียดมาจากสวรรค์วิมานใดไม่ และตนเองก็มีใช้
 “อภิชน” ที่มีคุณธรรมวิเศษยิ่งไปกว่ามนุษย์ธรรม-
 ดาสามัญทั้งหลาย

เป็นความจริงอยู่มากเหมือนกันที่มีผู้กล่าวว่าพวกที่
ถือตัวว่ามีความรู้หลักนักปราชญ์หรือนักวิชาการนั้นมักจะ
มองเห็นโลกแคบ คือมองโลกเฉพาะภายในวงวิชาการ
ของตนเท่านั้น หาได้มองให้กว้างขวางออกไปถึงสังคมที่
ตนอาศัยร่วมอยู่ด้วยไม่ยิ่งจนด้วยแล้ว โบราณมักจะยกย่อง
นับถือผู้มีการศึกษาคือเป็นบุคคลชั้นสูง ๕๕ เนื่องจากประ
ชาชนส่วนมากไม่ใคร่จะมีโอกาสได้รับการศึกษา ประกอบ
ด้วยระบบการศึกษาแบบโบราณไม่เปิดช่องทางให้ประชา
ชนได้รับการศึกษาอย่างแพร่หลาย ทำให้บรรดาผู้มีความ
รู้เกิดความรู้สึกถือตัวว่าเป็นชนชั้นสูงเอาจริง ๆ หาใช้ชน
ธรรมดาสامัญญ์เช่นเดียวกับเพื่อนร่วมชาติของตนไม่ สัง
เกตได้จากการแต่งกายรุ่มร่ามไว้เลื้อยยาวเพื่อแสดงตนว่ามี
มือไว้สำหรับกระตาศกับผู้อื่นเท่านั้น งานอื่นหาควร
ไม่

ด้วยเหตุนี้ การมีกำหนดกฎเกณฑ์ให้คนที่เคยได้รับ
การยกย่องเป็น “อภิวรรณะ” เหล่านั้นได้ออกไปใช้ชีวิต
ในชนบทร่วมกับเพื่อนร่วมชาติของตนเสียบ้างเป็นครั้ง

คราวนั้นจึงเป็นสิ่งที่ตีค่าผิดของตลกก็ไม่ลืม แถมยังได้ประ
 สพการณ์แห่งชีวิตไปประกอบสติปัญญาของตนอีกด้วย
 คนเรานั้นก็เหมือนกันทั้งนั้น ไม่มีชั้นสูงชั้นต่ำอะไร
 หรอก อันราษฎรชาวชนบทนั้นหาใช่จะโง่เขลาไร้สติ
 ปัญญาไปเสียทั้งหมดก็หาไม่ ปัญญาอยู่ที่การหาผู้นำที่
 ประพฤติตัวเป็นตัวอย่างที่ดี และแนะนำให้ความเข้าใจที่
 ดีแก่เขามากกว่าอย่างอื่น ●

**ทางออกของไทย
หลังสงครามอินโดจีน**

คร. ป๋วย อึ๊งภากรณ์

คุณทักษ์

คุณเขียนมาใคร่ให้ผมแสดงความเห็นเรื่อง
“ทางออกของไทยหลังสงครามอินโดจีน” (ถ้อยคำทุก
ถ้อยคำเป็นของคุณ) โดยให้วิเคราะห์ว่าไทยควรจะ
ทำอย่างไรเมื่อศึกอินโดจีนสงบลง ผมจะพยายาม
สนองความต้องการของคุณเท่าที่จะสามารถกระทำ
ได้

ก่อนอื่น เมื่อมีปัญหาที่จะวิเคราะห์ เราจำเป็นต้อง
ได้ศึกษาข้อมูลและข้อเท็จจริงแวดล้อมปัญหานั้นอยู่ก่อน
แล้วโดยเนื่องนิจประการหนึ่ง กับอีกประการหนึ่งจำเป็น
ต้องได้ข้อเท็จจริงที่ทันสมัย และสมบูรณ์เพียงพอ จึงจะ

สามารถวิเคราะห์ปัญหานั้นได้ดี ถ้าหากการศึกษามาก่อน
อย่างเนืองนิจหรือมีข้อเท็จจริงล้าสมัย หรือมีข้อเท็จจริง
ไม่สมบูรณ์ อย่างใดอย่างหนึ่ง ก็บกพร่องได้โดยง่าย
เพราะจะต้องเอาบางเป็นการเสียโชคมิใช่น้อย และชะ
ตาของชาติไทยประชาชนไทยนั้นมิใช่เรื่องที่จะนำ
มาเสี่ยงโชคกันเล่น ๆ

ปัญหาที่เราจะพิจารณาตามหัวข้อนี้ ย่อมพาคไปถึง
เวียดนามเหนือและจีนแผ่นดินใหญ่ ซึ่งในสงครามอินโด
จีน เป็นฝ่ายตรงกันข้ามกับไทยทั้งทางตรงและทางอ้อม
ทั้งภายในประเทศไทยและนอกประเทศไทย

ฉะนั้นประเด็นแรกที่จะต้องคำนึงก็คือ เรารู้เรื่อง
เวียดนามเหนือและจีนมากเพียงใดรู้จริงแค่ไหน หรือฟัง
และอ่านแต่เรื่องโฆษณาชวนเชื่อ เราได้ศึกษาเป็นทุน
เดิมมาเพียงใด และมีข้อเท็จจริงทันสมัยและสมบูรณ์เพียง
ใด คำตอบประเด็นเหล่านี้ ตามความจริงใจแล้วคงไม่ทำ
ให้มั่นใจได้ จะขอยกตัวอย่างให้พิจารณาสองข้อ :-

ในประเทศไทยมีอาจารย์และนักศึกษาในมหาวิทยาลัยบางคนที่เขาใจใส่ศึกษาเรื่องเมืองจีนแผ่นดินใหญ่อยู่บ้าง แต่กระทำได้ภายในขอบเขตจำกัดนัก เพราะเจ้าหน้าที่ผู้ใหญ่และผู้น้อยทางราชการเราเข้าใจผิด และไม่พยายามส่งเสริมให้ศึกษากันอย่างจริงจังและลึกซึ้งกว้างขวาง ถ้าใครเขาใจใส่เรื่องจีนแดง (หรือรัสเซียหรือคิวบา) ก็อาจจะถูกสอดส่องใส่ร้ายว่าเป็นผู้ฝักใฝ่ในลัทธิคอมมิวนิสต์ จะคิด จะพูด จะเขียนให้จัดแจ้งก็ทำได้ด้วยความยากลำบาก จะทำอะไรโดยเปิดเผยก็ไม่ปลอดภัย แม้จะบอกรับหนังสือวารสารเกี่ยวกับประเทศคอมมิวนิสต์ ไม่ต้องบอกรับจากเมืองจีน แต่บอกรับจากแหล่งมหาวิทยาลัยอเมริกันหรือยุโรปตะวันตก ก็ล่อแหลมต่ออันตรายจากตำรวจเมื่อไม่กี่เดือนที่แล้วมา อาจารย์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยคนหนึ่ง (ไม่จำเป็นต้องเอ่ยชื่อเพราะจะชื่ออะไรก็ไม่สำคัญสำหรับประเด็นที่กล่าวถึง) ซึ่งมีการเคารพนับถือว่าเป็นเอกทัศระเรื่องเมืองจีนและใคร ๆ ก็รู้แน่ ๆ ไม่ใช่เป็นผู้นิยมคติฝ่ายซ้าย ได้รับเชิญไปพูดเรื่องเมืองจีนในสมาคมนักฝึกพูด แต่ยังไม่มีท่านจะแสดงปาฐกถา ตำรวจก็ห้ามเสีย

และสมาคมที่เชิญนั้น ก็ถูกระงับใบอนุญาตทั้ง ๆ ที่ อธิบติ
กรมตำรวจในขณะนั้นเป็นผู้อุปถัมภ์สนับสนุนสมาคมนั้น
มาตั้งแต่แรกตั้ง

ตัวอย่างอีกเรื่อง คือ เมื่อคุณประสิทธิ์ กาญจนวัฒน์
พาคณะนักกีฬาป้องกันไทยไปแข่งขันที่เมืองจีน คุณประ
สิทธิ์ได้เข้าพบนายกรัฐมนตรีโจว เอน ไล และสนทนากัน
เป็นเวลานานเป็นพิเศษ นายกรัฐมนตรีโจวเอนไล ได้
แถลงให้ทราบว่าการรัฐบาลจีนมีนโยบายยึดมั่นใน “หลักบุญ
จะศิลา” กล่าวย่อ ๆ คือ ไม่แทรกแซงในการเมืองภายใน
ของประเทศอื่น และพยายามผูกมิตรกับเพื่อนบ้านฐาน
เสมอภาคกัน แต่ในขณะเดียวกันโจวเอนไลบอกว่ารัฐ
บาลจีนมีนโยบายช่วยเหลือสนับสนุนบุคคลและกลุ่มบุคคล
ที่ขึ้นตรงกับตน เพื่ออิสระภาพและเสรีภาพ นอกจากนั้น
นายกรัฐมนตรีจีนได้แสดงอหิยาศัยไมตรี ส่งสาส์นไมตรี
ฝากมาทูล ในหลวง ของเรา ทุก เสด็จในกรม ฯ นรา
ธิป และมาถึง จอมพลถนอม กิตติขจร กับ พลเอก
ประภาส จารุเสถียร ข้อเท็จจริงเหล่านี้ เราได้ทราบทุก
ข้อจากคำแถลงของ คุณประสิทธิ์ กาญจนวัฒน์ แต่มี

ข้อกำกวมทำให้กังวลใจอยู่สองข้อ คือ หลักการที่เรียกว่า **บุญจะดีลา** กับการที่จีนจะสนับสนุนผู้ที่ต่อสู้เพื่อเสรีภาพนั้น คือความเข้ารอยกันอย่างไร เหมือนผมบอกคุณว่า ผมเป็นเพื่อนกับคุณ ไม่แทรกแซงก้าวก่ายเรื่องในบ้านของคุณ แต่ถ้าคนในบ้านของคุณคนไหนถูกข่มเหงรังแกและกำลังดิรนต่อสู้เพื่ออิสรภาพของเขา ละก็ ผมต้องขอสนับสนุนเขานะ เช่นนี้หมายความว่าอะไร คุณประสิทธิ์ไม่ได้บอกเรา แต่ถ้าใครอยู่นอกเมืองไทย ได้โอกาสอ่านและฟังข่าวจากแหล่งต่าง ๆ หลาย ๆ แหล่ง และเอาใจใส่กับข่าวเหล่านั้น ก็คงจะสามารถตีความได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะทางจีนเขาพูดและทำให้เห็นชัดเจนกว่าที่คุณประสิทธิ์บอกพวกเรา ข้อกังวลอีกข้อหนึ่งคือ อคสงสัยมิได้ว่ารายพระนามและรายชื่อคนไทยที่นายกรัฐมนตรีโจวเอนโล ส่งสาส์นไมตรีฝากคุณประสิทธิ์มานั้น คุณประสิทธิ์ได้ระบุด่วนแล้วหรือ ? ข้อนี้สำคัญมากเพื่อจะได้หยั่งให้แน่ถึงส่วนลึกแห่งนโยบายของรัฐบาลจีนที่มีต่อคนไทย ถ้าเผอิญมีมากกว่านั้น แล้ว

ไม่ปรากฏในคำแถลงของคุณประสิทธิ์ ด้วยเหตุผลใดก็ตาม
ก็เท่ากับชวนให้พวกเราเชื่อไป

เมื่อมีข่าวว่าไทยกับจีนแดงได้มีการติดต่อกัน
ขึ้นบึงปอง และขึ้นการค้าเจรจากันก็อดนึกไม่ได้ว่า
ไทยกับเวียดนามเหนือได้ติดต่อกันด้วยหรือเปล่า
เพียงใด ในชั้นใด ทำกันอย่างไร มีผลอย่างไร
เพราะตามแผนที่ระหว่างไทยกับจีนนั้น มีเวียดนาม
(ลาว, เขมร) กั้นอยู่ ในสงครามอินโดจีนเก่า เวียดนาม
ก็เป็นตัวแสดงออกเวที จีนเป็นเพียงผู้สนับสนุน
อยู่ชาติหนึ่งในจำนวนหลายชาติ ทหารไทยเราก็ไป
ปะทะกับทหาร และกองโจรเวียดนาม ไม่ได้ปะทะ
กับทหารจีน ฉะนั้นไทยไม่คิดจะตั้งบึงปอง ตะตะ
กร้อหรือเล่นบาสเกตบอลกับญวนบ้างหรือ หรือว่า
เท่าที่ตกระบกระบองกันนั้นพอแล้ว ? ขอนคอยฟัง
ดูว่าจะมีข่าวอะไรออกจากเมืองไทยบ้างก็งีบหาย
ไป เลยไม่ทราบว่าเขาได้ติดต่อกันแต่ไม่บอกเรา
เพราะพวกเราเด็กทั้งหลายไม่เกี้ยวหรือว่าไม่ได้ติด
ต่อกันเลย ซึ่งก็นับว่ามีอะไรขาด ๆ อยู่บ้าง ที่สำ-

กัญตราบไถ่ที่มีข้อสงสัยอย่างนี้ ก็วิเคราะห์ปัญหา
ได้ยากต้องนั่งทางในบ้าง

ที่ผมกล่าวมาข้างต้น เป็นการยกตัวอย่างให้เห็นว่า
การวิเคราะห์ปัญหาสำหรับไทยหลังสงครามอินโดจีนนั้น
มีอุปสรรคจนกระทั่งอยู่ และอุปสรรคนั้นมิใช่ว่าเกิดขึ้นเอง
โดยธรรมชาติ แต่เกิดขึ้นเพราะการกระทำของมนุษย์พวก
เรากันเอง ที่คุณอุทิศสัจจะเขียนมาอยากให้ผม (และคน
อื่น ๆ) ช่วยกันวิเคราะห์ปัญหาเสียตั้งแต่ต้นมีอนี้ ก็คง
เป็นเพราะเห็นว่า เมื่อเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญสำหรับคน
ไทยและบ้านเมืองไทย ก็ต้องร่วมกันหลาย ๆ หัวคิด ช่วย
กันคิด ช่วยกันเขียน ช่วยกันอภิปรายโต้ตอบกันหลาย ๆ
หัวคิดดีกว่าหัวเดียว เป็นความคิดที่ชอบ เพราะจะได้ใช้
มันสมองอันประเสริฐของมวลชาวไทยร่วมกัน แต่คุณเอ๊ย
จะทำอย่างนั้นได้ มนุษย์ไทยเราต้องมีเสรีภาพพอควร
ในการวิจัย การคิด การพูด และร่วมกันอภิปราย
ถกเถียง ตราบใดที่ระบบการปกครองประเทศเรายัง
จำกัดเสรีภาพ ใครจะพูดจะทำอะไรไม่ถูกใจผู้มีอำ-

นาจก็เกิดการขู่เข็ญปราบปรามโดยอำเภอใจแล้ว
 ทราบนั้นสติปัญญาของพวกเราที่สูญเปล่า

เมืองไทยเราต้องมีเสรีภาพพอควรในการวิจัย
 การคิด การพูด และร่วมกันอภิปรายถกเถียง ตราบ
 ใดที่ระบบการปกครองประเทศเรายังจำกัดเสรีภาพ
 ใครจะพูด จะทำอะไรไม่ถูกใจผู้มีอำนาจ ก็เกิดการ
 ขู่เข็ญปราบปรามโดยอำเภอใจแล้ว ตราบนั้นสติ
 ปัญญาของพวกเราที่สูญเปล่า

ผมได้ฟังและอ่านคำขวัญของ “คณะปฏิวัติ” บ่อยๆ
 ที่ว่าประเทศไทยมิใช่เป็นของคนไทยคนใดคนหนึ่ง แต่
 เป็นของชาวไทยทุกคน เมื่อมีภัยคุกคามเกิดขึ้นในประ-
 เทศไทย ชาวไทยทุกคนมี หน้าที่ รับผิดชอบเสียสละ
 ค่ายเลือดและชีวิต เพื่อจุดหมายร่วมกันคือ “ความร่ว-
 มเย็นเป็นสุขของชาวไทยทั้งชาติ” อ่านแล้วจับใจ แต่จับใจ
 เพียงซีกเดียว เพราะคำขวัญนั้นมันเอียง ใครจะชักชวน
 ให้ชาวไทยมี หน้าที่ เสียสละค่ายเลือดและชีวิต ก็ต้อง
 ชักชวนให้ชาวไทย มีสิทธิ และ เสรีภาพ เป็นเจ้าของ
 ประเทศไทยจริง ๆ ค่าย จึงจะยุติธรรม

แต่^๕นั้นแหละ ถึงจะมีความไม่สะดวกในการวิเคราะห์ แต่เมื่อเป็นปัญหาของไทยซึ่งสำคัญแล้วเราก็ต้องพยายาม วิเคราะห์ปัญหาให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

ผมติดใจคำว่า “ทางออก” ในกระทุ้ที่^๕คุณกำหนด มา ซึ่งแสดงว่าขณะนี้เราในสถานะหรือสถานการณ์ที่ไม่ ควรจะอยู่ อยากจะหาทางออกไปเสีย บทเรียนข้อแรก สำหรับพวกเราในอนาคตก็คือ ต้องพยายามป้องกันเสียแต่ แรกอย่าให้เราอยู่ล่อแหลมกับตาจน ตามภาษาหมากรุก ที่หลังอย่าทำ ที่หลังอย่าทำ

จุดมุ่งหมายของเราคือ สวัสดิภาพของคนไทยและ ชาติไทย ซึ่งหมายถึงเอกราชอธิปไตย และอิสรภาพทาง การเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ และการครองชีพร่วม กันเป็นสังคมอันตรายที่เราหวังว่าจะเกิดแก่สวัสดิภาพนั้น อาจจะเป็นภัยจากนอกประเทศและภัยภายในประเทศไทย

ภัยจากนอกประเทศนั้น ก็คงจะมี แต่ควรจะสังเกต ดูท่าทีของชาติที่อาจจะคุกคามรุกรานเราให้ดี ผมเข้าใจว่า ชาติที่อาจจะเป็นภัยกับเรา^๕นั้น ขณะ^๕นี้อ่อนเปลี้ยจากการศึก มาหลายต่อหลายปี คงจะต้องใช้เวลาบูรณะพัฒนาประ-

เทศและแก้ปัญหาภายในประเทศของเขาเป็นเวลานาน ถ้าคิดเลยไปอีกชาติหนึ่ง ก็กำลังมีนโยบายปลุกมหานิยมแก่ชาติต่าง ๆ ทั่วโลก ที่จะยกทัพมารุกรานไทยโดยเปิดเผย นั้นคงจะเป็นไปได้ยาก ขออย่างเดียวพวกเราอย่าไปทำอะไรพลาดพลั้งยั่วโทสะใครหรือชักศึกเข้าบ้าน คงจะพอเอาตัวรอดไปได้หลายปี

การเอาตัวรอดไทยเรา^{นี้} เราได้ใช้ความสามารถปฏิบัติตลอดมาในประวัติศาสตร์โดยไม่ต้องสูญเสียศักดิ์ศรีหรือปลิ้นปล้อนใคร ไม่ว่าจะถูกคุกคามโดยอังกฤษ ฝรั่งเศส หรือชาติอื่นใดในอดีต บทเรียนจากประวัติศาสตร์ที่ควรนำมาใช้ก็คือ ตลอดเวลาเราได้ใช้วิธีนโยบายการต่างประเทศ (การทูต) เป็นเอก นโยบายการทหารเป็นรอง และทั้งสองนโยบายจะต้องประสานกันอย่างสนิท ไม่ใช่ต่างฝ่ายต่างทำไป ไม่เหลียวแลซึ่งกันและกัน สังเกตจากการปฏิบัติในสองสามปีที่ผ่านมา ผมเกรงว่าเรากำลังใช้นโยบายทั้งสองนี้สับสนกัน พระมหากษัตริย์ในอดีตและผู้นำไทยอื่นในอดีตท่านใช้นโยบายการทูตได้ผลตลอดมา เพราะสภาพของประเทศเราทางภูมิศาสตร์ก็ดี ทาง

การเมืองระหว่างประเทศก็คื ทางอุทกศาสตร์ก็คื ของ
เราเหมาะกับการใช้นโยบายการต่างประเทศมากกว่าการ
ทหาร

นอกจากการต่างประเทศที่ว่่านคื การผูกมิตรกับ
ทุกฝ่าย และไม่เป็นศัตรูกับไทย สมัยนั้นมักจะเรียกปนกัน
ไปว่า “นโยบายความเป็นกลาง” แท้จริง เป็นนโยบาย
ทางบวกมากกว่านโยบายความเป็นกลางในอดีต เมื่อฝรั่ง-
เศส เมื่ออังกฤษแรงมา เราก็รู้จักหลบหลีก ถ้าจำเป็นจะ
เสียอะไรบ้างก็เสียน้อยดีกว่าเสียมาก รักษาหลักใหญ่และ
สิ่งสำคัญของชาติไว้ให้ได้ คื เอกราชอธิปไตยและความ
เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของแผ่นดินไทย เราได้เคยเสีย
เอกราชทางการศาลมาชั่วคราว แล้วเราก็พยายามคืนวัน
เรียกร้องให้มหาชนของ-โลกช่วยให้เราเอากลับคืนมา
เราเคยถูกเจ้ากรุงจีนตู่ว่าไทยเป็นเมืองขึ้น เราก็งดการติด
ต่อเสียจนกระทั่งราชบัลลังก์จีนมีภัยจากการกบฏภายใน
เมืองจีน ถึงเจ้ากรุงจีนส่งทูตมาจะพยายามติดต่อกับเรา
เราก็หลีกเลี่ยงเสีย แต่กระทำโดยสุภาพและไม่ได้ปฏิบัติ
เป็นศัตรู เมื่อญี่ปุ่นรุกรานแผ่นดินไทยในสงครามโลก

ชั้นแรกเราก็ต่อสู้ เมื่อเหลือกำลังต่อสู้ เราก็กว้างอาวุธ และเจรจากับเขาในฐานะเป็นเอกราชด้วยกันปฏิบัติถูกต้อง ชอบธรรมมาจนถึงตอนนั้น ที่ต้องไปปฏิบัติเป็นภัยแก่ สวัสดิภาพของไทยในตอนต่อไป ก็คือ ทำสัญญาร่วมมือ กับญี่ปุ่น และประเทศสงครามต่อประเทศศัตรูของญี่ปุ่น ในการปฏิบัติเพื่อยุ่รอดของไทย เมื่อหลังสงครามนั้น ขบวนการเสรีไทยก็ใช้วิธีการทูตเจรจาให้สหรัฐอเมริกา ช่วยเหลือให้พ้นจากการเรียกร้องของพันธมิตรบางประเทศของสหรัฐอเมริกา นี่เป็นตัวอย่างในประวัติศาสตร์ของ ประโยชน์แห่งนโยบายการทูตของไทย

ที่กล่าวมานี้ ผมมิได้ลืมประวัติศาสตร์บาง ตอนของไทยเราจำต้องใช้การทหารป้องกันตัวเพื่อก บันเมืองและเพื่อปราบปรามผู้รุกราน แต่กรณี เหล่านี้เป็นกรณีพิเศษ ผิดกับสถานะของไทยใน ปัจจุบัน กล่าวคือ เป็นกรณีกษัตริย์อย่างสมัยสมเด็จพระนเรศวรหรือสมัยพระเจ้าตากสินกับพระพุทธร ะชาดก ๆ การปราบปรามเพื่อนบ้านอย่างพระยา- ละแวก หรือศึกเวียงจันทน์ก็เป็นเรื่องเล็ก

ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาแบบโบราณ หรือแบบปัจจุบัน
ข้อที่ควรคำนึงให้ต้องแท้ ก็คือ ผู้ที่เสียหายจริง ๆ ได้แก่
ประชากรราษฎรทุกหย่อมหญ้า ยิ่งยุทธการแผนปัจจุบันอย่าง
ในเวียดนาม อาวุธสมัยใหม่ วิทยาศาสตร์ใหม่ ๆ ทำความ
พินาศหายนะแก่ชีวิต ทรัพย์สินของชาติ ไร่นา ป่าเขา
ลำน้ำ โคกระบือ อย่างลึกซึ้งและร้ายแรงจนกระทั่งบาง
กรณีบูรณะกลับคืนคืนมาไม่ได้ และบางกรณีก็จะบูรณะ
ได้ก็ต้องใช้เวลาหลายชั่วคน ฉะนั้นนโยบายการทหารจึง
เป็นวิธีการที่ควรหลีกเลี่ยงให้จงหนัก ไม่จำเป็นจริง ๆ
แล้วไม่ควรใช้

การใช้นโยบายการต่างประเทศเป็นทางออกนั้น
หมายความว่าไทยจะพึงผูกมิตรกับทุกฝ่าย การเป็นมิตรกับ
สหรัฐอเมริกาได้หมายความว่าเราจะต้องเกรงใจถึงขนาด
ที่จะห้ามมิให้ใครมาช่องสุเมทธาร หรือ ฐานทัพในดินแดน
ไทยไม่ได้ แต่เมื่อได้มาตั้งฐานทัพอยู่แล้ว ก็ควรจะสา-
มารณบอกให้ถอนกำลังทหารไปเสียโดยเร็วที่สุด ไม่จำ
ต้องรอให้สิ้นสงครามอินโดจีน อย่างนั้นจึงจะเป็นมิตรที่รัก
กันจริง เราอยากจะผูกมิตรกับ นาย ก. ซึ่งเป็นเพื่อน

บ้านติดกัน แต่นาย ข. เพื่อนรักเก่ามายืมโรงรถหรือครัว
เพื่อใช้คักทำร้ายนาย ก. เรากับนาย ข. ก็ควรจะรักกัน
มากพอที่จะห้ามปรามกันได้ และเพื่องูหลานเราไปร่วม
สนุกกับนาย ข. คอยตีหัวนาย ก. ก็ต้องห้ามเสียงคเดียว

อันตรายภายในประเทศไทยที่เราเป็นกังวลอยู่
คือ สิ่งที่น่าทึ่งในราชการเรียกว่า “การก่อการ
ร้ายคอมมิวนิสต์” ซึ่งแผ่อาณาเขตและทวีความรุนแรง
มากจนทุกวันนี้ จนคาดไม่ได้ว่าจะสิ้นสุดลงเมื่อ
ใด ใครเป็น “ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์” (ผกค)?
ขอต้องนิยามจำกัดความให้แน่ชัดและถูกต้องจึงจะ
ทำให้รู้แก่ปัญหาไม่สับสนไม่เขว พวกเรารักกันอยู่
ทั่วไปแล้วว่า ผกค. ส่วนมากไม่ใช่คอมมิวนิสต์ หรือ
อย่างน้อยเมื่อแรกเริ่มก็ไม่ได้เป็นคอมมิวนิสต์ มีคน
จำพวกหนึ่งเท่านั้นที่เชื่อมั่นในลัทธิการเมืองแบบ
คอมมิวนิสต์ บางกรณีเจ้าพนักงานของเราจับพวก
ปล้นไม่ได้ จะหาข้อแก้ตัวให้เจ้านายเห็นใจ ก็ต้องว่า
โจรผู้ร้ายเหล่านั้นเป็น ผกค. บางกรณีราษฎรกลุ่ม
ใดกลุ่มหนึ่งขัดใจเจ้าหน้าที่ และเจ้าหน้าที่เกิดความ

ไม่พอใจถึงขนาด เป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่ลงไปว่า
 ราษฎรผู้กระด้างกระเดื่องเหล่านั้นเป็น ผกค. แล้ว
 เหม่าให้เป็น ผกค. ทั้งโคตรทั้งหมู่บ้านก็มี ชาวเขา
 บางเหล่ามีเรื่องขัดแย้งกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง
 เกิดแข็งข้อจนก็กลายเป็น ผกค. ไปในที่สุด ชาว
 ไทยมุสลิมบ้างได้บางจังหวัดมีข้อข้องใจในการปก-
 ครองการศาสนาการศึกษา ก็กลายเป็น ผกค. ไป
 ปัญหาทั้งมวลนั้นมมมาจากสาเหตุต่าง ๆ กัน ถ้าเรา
 พยายามแก้อย่างทะลุทะลวงอยู่ คือ เอาปัญหาเหล่า
 นั้นผสมกันหมดแล้วรวมเรียกว่า ผกค. ใช้วิธีแก้เดียว
 กันหมด คือปราบปรามด้วยอาวุธ ผลที่ได้ย่อมเป็น
 อยู่อย่างทุกวันนี้ เสมือนหนึ่งหมอลามกไม่ว่าคนไข้
 แต่ละคนจะป่วยด้วยโรคอะไร จิตยาแก้โรคพิษ
 ให้ทุกคนหมด

การแก้ไขเยี่ยงวาท้องใช้วิธีให้ถูกต้องกับโรค ถ้า
 เป็นผู้ร้ายธรรมดาก็ต้องป้องกันแก้ไขปราบปรามด้วยวิธี
 การปกครองและวิธีตำรวจไม่ใช่วิธีทหาร ชาวเขาที่กระ-
 ด้างกระเดื่องนั้นเราควรจะต้องสืบสวนดูว่าความไม่พอใจของ

เขาเกิดจากเหตุใดนารับฟังได้หรือไม่ น่าจะผ่อนปรนประนีประนอมกันได้ไหม พอจะเกลี้ยกล่อมให้หันมาสู่ความ
 ออมชอมกันได้เพียงใดเอาใจเข้ามาสู่ใจเรา เพราะอย่างไร
 ก็เป็นมนุษยชาติด้วยกัน อยู่ในแผ่นดินไทยผืนเดียว
 กันชาวอิสลามภาคใต้ก็เช่นเดียวกัน ปัญหาชนกลุ่มน้อย
 ทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นอาฟริกา อเมริกา ไอร์แลนด์ ยุโรป
 มีบทเรียนสำคัญอยู่ข้อหนึ่งซึ่งควรจะคำนึงให้จงหนัก คือ
 แก้ไม่ได้ด้วยอาวุธ ถ้าฝ่ายปกครองใช้อาวุธ อีกฝ่ายหนึ่ง
 ต้องการอาวุธมาสู้รบตอบแทนด้วยจนได้ ไม่มีที่สิ้นสุด
 เพราะผู้ที่เป็นชนในกลุ่มน้อย ก็ย่อมต้องทะนงและหวง
 แค้นศักดิ์ศรีของเขาแน่นอนเกรงว่าจะถูกกลืนหายไปกับ
 วัฒนธรรมฝ่ายข้างมาก ส่วน “ผกค.” อีกจำนวนหนึ่ง
 ซึ่งกลายเป็น “ผกค.” ไปเพราะทนการกดขี่ข่มเหงไม่
 เป็นธรรมจากเจ้าหน้าที่ไม่ได้มัน จุดแก้ไขอยู่ที่เจ้าหน้าที่
 ของเราเอง วิธีแก้ที่เร็วที่สุด คือ ปฏิเสธว่าเป็นคอม
 มิวนิสต์ เขาไม่มีทางออกอื่นก็ต้องไปรวมกำลังกับคอม
 มิวนิสต์เพื่อความอยู่รอด และยิ่งคอมมิวนิสต์กำลังหาวิธี
 รวบรวมสมัครพรรคพวกและแจกจ่ายอาวุธให้ ผลสุดท้าย

ก็ต้องกลายเป็น ผกค. ไปจริง ๆ ทั้ง ๆ ที่ไม่เตียงสาต่อ
ลัทธิการเมืองใด ๆ ทั้งสิ้น

การประณามคอมมิวนิสต์นั้นเปรียบได้กับการกลั้วผี
ผีจะมีหรือไม่มีจริงไม่สำคัญ ถ้ากลั้วผีถึงขนาดที่เจตสิกจะถู
ให้หวาดระแวงไปต่าง ๆ นานา ผลสุดท้ายเจตสิกนั้นเอง
จะหลอนให้เรื่องผีกลายเป็นเรื่องจริงขึ้นจนได้ ที่กล่าวมา
ข้างต้นนี้ ไม่ได้หมายความว่า จะสนับสนุนลัทธิคอมมิวนิสต์
แต่คนเราเมื่อกลั้วผีแล้ว สติสัมปชัญญะปลาสนาหายไปสิ้น
ไม่สามารถใช้วิจารณ์ญาณด้วยเหตุผล คนที่กลั้วผีและยุให้
พวกเราประชาชนกลั้วผีตามไปด้วยจึงเป็นต้นเหตุแห่งอัน
ตรายแก่บ้านเมืองเราไม่น้อยกว่ากลั้วผีเอง

วิธีการของผู้ที่จะต้องต่อสู้กับเจ้าพนักงานด้วยอาวุธ
นั้น ไม่ว่าจะเป็น ผกค. หรือ ผก. ไม่ใช่ ค. ต้องใช้วิธี
แบบกองโจร คือดักตีแล้วหลบไปในป่าหรือในหมู่บ้าน
แล้วหาทางออกมาดักตีอีก เพราะฉะนั้นเขาต้องอาศัยชาว
บ้านในท้องถิ่นมากมายทั้งเป็นที่หลบภัย เป็นแหล่งอาหาร
เป็นแหล่งอาวุธ เป็นหูเป็นตาให้ในการโจมตีและหลบ-
หลีก ชาวบ้านที่ช่วยเขานั้นอาจจะช่วยเพราะเกรงกลัว

เขา หรือเพราะเป็นใจกับเขา หรือเพราะเป็นญาติพี่น้องกัน หรือเพราะเกลียดกลัวเจ้าพนักงานมากกว่ากลัวผู้ก่อการร้าย ข้อสุดท้ายนี้สำคัญยิ่งจะทำอย่างไรให้ชาวบ้านรักใคร่นับถือเจ้าพนักงานด้วยใจจริง รัฐบาลไทยได้พยายามกระทำมาแล้วร่วมสิบปีแต่ไม่มีใครได้ผล เพราะการเอา ยา เงิน เสื้อผ้าไปแจก เอาหนังไปฉายให้ดู แห่กันไปแบบราชการ หลายหน่วยซ้ำกันบ้าง เกียวกันบ้างไปแล้วก็หายไปพักหนึ่ง ไม่มีการประสานงานอย่างดี และไม่ได้กระทำต่อเนื่องกันไป เป็นการกระทำแบบฉาบฉวย ไม่ได้ช่วยให้ราษฎรอยู่ดีกินดีขึ้น หรือรักรัฐบาล เจ้าพนักงานมากขึ้น บางแห่งชาวบ้านรู้เท่าที่ที่เจ้าหน้าที่ราชการเอาของมาแจกนั้น เป็นเพราะมี ผกก. และ ผก. ไม่ใช่ ค. เขาไม่เห็นเราว่าเรารักใคร่หวังดีกับเขาจริงใจ

วิธีป้องกันแก้ไขอันตรายภายในประเทศที่กล่าวถึง ไม่มีอะไรดีไปกว่าการปรับปรุงแก้ไขระบบราชการบริหาร อำนาจให้ราษฎรสามารถอยู่ดีกินดีขึ้น ไม่ใช่โดยเอาเครื่องอุปโภคบริโภคไปแจก แต่ต้องใช้วิธีช่วยเหลือเขาให้สามารถช่วยตัวเองได้และวิธี ปฏิบัติจะต้องใช้เจ้าหน้าที่ที่

ทั้งใจ แม่เมตตาต่อราษฎรจริง ๆ ให้ราษฎรรู้สึกว่ารัฐบาล
ใช้คนดี ๆ ไปช่วยเขา ไปช่วยส่งเสริมให้เขามีศักดิ์ศรี
และเสรีภาพฐานคนไทย พอที่จะบังอาจคิดว่า เออ บ้าน
เมืองไทยนี้เป็นของเราจริง ๆ ไม่ใช่เราอาศัยเขาอยู่ ไม่ใช่
เขาเป็นผู้ปกครอง และเราเป็นผู้ถูกปกครองตลอดชาติ
นักเรียน นิสิต นักศึกษา และ บัณฑิตที่มีใจศรัทธา
อาสาสมัครมาทำงานแบบนี้ให้แก่บ้านเมืองคงจะเต็มใจน้อย
ถ้าเราจัดการวางรูปการปฏิบัติให้ดีและคงจะมีประโยชน์
มากเพราะราษฎรจะไม่หวาดกลัวรังเกียจว่าเป็นผู้ไปปก
ครองเขา

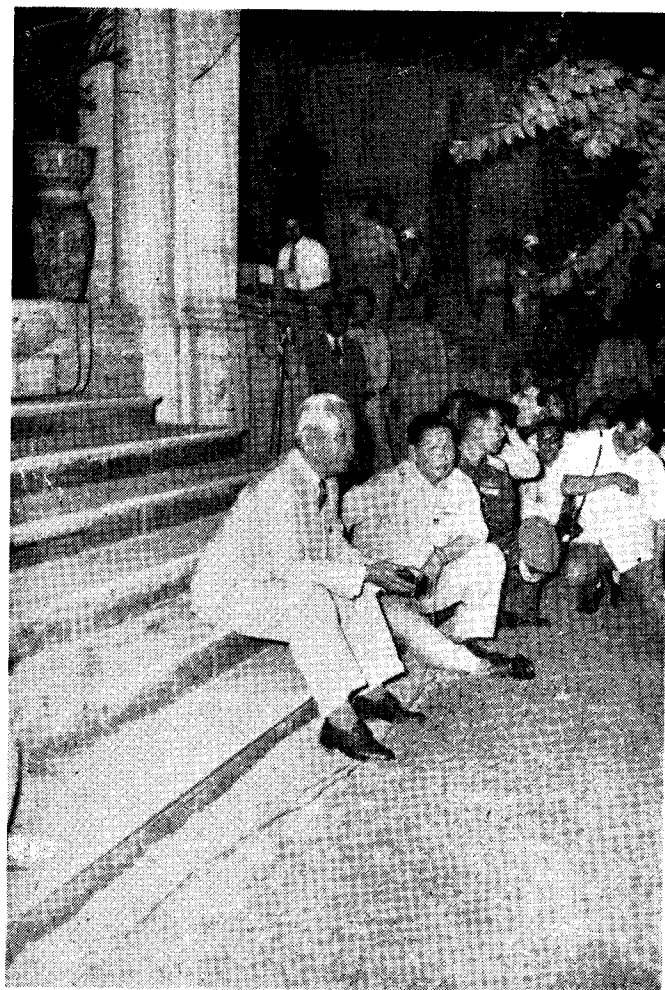
การกดขี่ราษฎร การฉ้อราษฎรบังหลวง ไม่ว่าจะ
เกิดในท้องถิ่น หรือในกรุงเทพฯ ไม่ว่าจะเกี่ยวกับเงิน
ก้อนใหญ่หรือก้อนเล็ก ไม่ว่าจะกระทำโดยผู้ใหญ่หรือผู้
น้อย ย่อมเป็นภัยแก่การอยู่ดีกินดีของราษฎร อย่าให้ใคร
มาอ้างเลยว่า ผู้ที่ปกครองประเทศอยู่จำเป็นจะต้องมีเงิน
รายได้พิเศษมาด้วยวิธีต่าง ๆ เพราะเงินนั้นต้องใช้เลี้ยงลูก
น้องเพื่อจะได้ปกครองสะดวกขึ้น แม้จะอมพระมาอ้างก็

อย่าเชื่อ เพราะทรัพย์สินที่เกิดขึ้นอยู่ในประเทศในขณะใด
 ขณะหนึ่งนั้นจำกัด ถ้าส่วนหนึ่งตกเป็นของใครจนมาก
 แล้วที่เหลือก็เหลือน้อยสำหรับคนอื่น ๆ คือชาวบ้านจำ-
 นวนมาก ๆ ชาวบ้านราษฎรก็ย่อมเบื่อระอาไม่สนใจว่า
 ใครจะเป็นรัฐบาลหรือใครจะก่อการร้าย เพราะเห็นว่าไม่
 แตกต่างกัน การเกาะกุมอำนาจให้อยู่ในกำมือของคน
 ไม่กี่คน ไม่ว่าอำนาจการปกครอง หรืออำนาจการ
 เงินย่อมเป็นการรอนสิทธิของชาวบ้านประชาชนฝ่าย
 ข้างมากัดกันไม่ให้เขามีสิทธิเสรีภาพ จนถึงกับต้อง
 โฆษณาให้ชวนเชื่อว่า “ประเทศไทยมิใช่เป็นของคนไทย
 คนใดคนหนึ่ง แต่เป็นของชาวไทยทุกคน” ส่วนชาวบ้าน
 นั้นไม่เห็นว่าเป็นประเทศไทยเป็นของเราได้อย่างไร เขารู้สึก
 เสมือนว่าเขาเป็นผู้อาศัยอยู่

คุณทักษ์ ช่างต้นนั้นผมได้แยกวิเคราะห์ประเด็นสอง
 ประเด็น คืออันตรายจากภายนอกประเทศและอันตราย
 ภายในประเทศ แต่คุณคงเข้าใจดีว่าประเด็นทั้งสองนี้
 พิจารณาโดด ๆ ไม่ได้ เป็นประเด็นที่คาบเกี่ยวกัน “ผู้

แม็กอาเธอร์ และเจียงไคเช็ค
ยอดนักปลุกผีของโลก

แปลก พิบูลสงคราม
 “นักปลูกผี” จนตัวเองต้องกลายเป็นผีในต่างแดน
 สุขดิ ธนะรัชต์
 ทายาทการเมืองผู้ไม่ยอมวัตรอยเท้า
 แต่ยอมรับปลูกผีคอมมิวนิสต์ทั่วราชอาณาจักรไทย

การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างจักรวรรดินิยม
และนายทุนขุนศึกเป็นปัจจัยสำคัญยิ่ง
ในการปลุกผีคอมมิวนิสต์

จักรวรรดินิยมมีคติประจำใจว่า
“จงฆ่าผู้ไม่มีทางสู้”

ก่อการร้าย” ภายในประเทศได้อาวุธมาจากไหน บางส่วนก็คงมาจากภายในประเทศ และส่วนที่สำคัญนั้นได้มาจากต่างประเทศ และการฝึกอาวุธ ฝึกการรบแบบกองโจร ฝึกการสอดแนมส่งข่าว ฝึกการช้อนอาหารและอาวุธ ก็ได้กระทำกันที่ต่างประเทศ ช้อนสีที่จะทำให้ทางออกของไทยมีคมลงหลังสงครามอินโดจีน เพราะเมื่อสันติศึกอินโดจีนลง “ต่างประเทศ” ที่กล่าวถึงข้างต้น ถ้าเขาต้องการจะช่วย “ผู้ก่อการร้าย” ในฐานะที่เป็นผู้ที่อันตรายต่อผู้เพื่อ “อิสสรภาพเสรีภาพ” เพราะการกระทำได้สะดวกขึ้นเพราะ

(ก) เขาหมดกังวลส่วนใหญ่แล้วในเรื่องการศึกษาของเขาเองและ

(ข) อาวุธที่เขาเหลือใช้นั้นเอามาใช้ประโยชน์ทางอื่นได้โดยง่าย ฉะนั้นแม้ว่าเวียดนามและจีนจะปฏิบัติตามหลักการบัญญัติในส่วนที่เป็นการรุกรานโดยเปิดเผยก็ตาม ถ้าการปกครองในประเทศไทยเราไม่เปิดโอกาสให้ผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับเจ้าหน้าที่ หรือรัฐบาลสามารถแสดง

ออกหรือกักกันโดยวิธีอื่นซึ่งไม่ใช่วิธีสันติ จึงอยู่ในข่ายที่เรียกว่าเป็น “ผู้คนร่นต่อสู้เพื่อเสรีภาพ” ฉะนั้นการแก้ปัญหา “ผู้ก่อการร้าย” ให้ถูกวิธี และการเปิดโอกาสให้ประชาชนมีเสรีภาพในทางการเมืองโดยหลักประชาธิปไตยและสันติวิธี จึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน และทั้งสองเรื่องเป็นเรื่องควานที่สุดทั้งคู่ สำหรับ “ทางออก” ของไทยไปสู่ความสงบเรียบร้อย สันติภาพอันแท้จริง สวัสดิภาพ และเอกภาพอธิปไตยสมบูรณ์

ข้อคิดข้างต้น คุณที่รัก ผมขอเสนอในขณะนี้ด้วยข้อมูลที่เห็น ๆ กันในปัจจุบัน และอาจจะเป็นข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์นัก เหตุการณ์ข้างหน้าไม่ก็เดือนข้างหน้าอาจจะผันผวนไปโดยรวดเร็ว บางเรื่องที่เราคาดคะเนไว้ อาจจะไม่เกิดขึ้น หรือจะเกิดขึ้นคนละทำนองกับที่คาดคะเน ฉะนั้นเราต้องพยายามคอยสลับรับฟังและวิเคราะห์เหตุการณ์ให้ทันทั่วที่อยู่เสมอ คำว่า “เรา” ที่ใช้ในประโยคที่แล้วนั้น ไม่ใช่หมายความว่าเจ้าหน้าที่ในราชการทหาร ตำรวจ หรือกรมประมวลข่าวกลาง แต่

ต้องหมายถึงคุณ หมายถึงผม หมายถึงอาจารย์ทั้งหลาย
 ในมหาวิทยาลัย หมายถึงนิสิตนักศึกษา หนังสือพิมพ์
 คหบดี กรรมกร ชาวนา ชาวสวน ชาวบ้านทั้งหลาย
 เอกราช สันติภาพ ของไทย เป็นเรื่องราวของคนไทย
 ทุกคน บัญญัติอยู่ว่า พวกเราจะมีเสรีภาพหรือไม่
 เพื่อจะคิด วิจัย พุค เขียน ได้ตอบ อภิปราย เรื่อง เอก-
 ราช เสรีภาพ และสวัสดิภาพของชาติไทย

สวัสดิ์ปีใหม่
 และสวัสดิ์ หลังสงครามอินโดจีน

ป๋วย อึ๊งภากรณ์
 เคมบริดจ์

"อนาลัย"

ปลุกผีคอมมิวนิสต์

ความเห็นของนักเขียนใหญ่

๔๔
ทศต

"อนาลัย"

"ผมเขียน "อนาลัย" มานานแล้ว

ตั้งแต่ท่านยังเป็นทหารเอก อยู่วิกสี่ลม.....

ได้ทราบว่า ท่านอายุมากแล้ว

คนอายุมาก เวลาเหนื่อยน้อย

ท่านยังอุตส่าห์ใช้เวลา ที่เหลืออยู่น้อย

ให้เป็นประโยชน์แก่ประชาชนเขานี้

นางขอการะ

ผิดกับคนอายุมากบางคน

ทำตัวเป็นสวะสังคม

ที่คอยแต่บ่นว่า ความผิดไหน ๆ ของคนรุ่นใหม่.....

ผมแนบเงินมาให้.....

จะส่ง "ปลุกผีคอมมิวนิสต์" ไปให้ผมก็แล้ว

ก็แล้วแต่คุณ

เพราะผมถือว่า

คุณค่าของ "อนาลัย" วัดไม่ได้ด้วยเงิน

ไม่ว่าจำนวนใด ๆ

"รพีพร"

๑๑ ก.ย. ๒๕๑๖